

Ἅγιον Ὅρος

Διαχρονικὴ μαρτυρία
στοὺς ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Πίστεως

Πανσέβαστε
Πορταίτισσα
Δέσποινα, ἐν
τοῖς νῦν δεινοῖς
καιροῖς τῆς καὶ
ἐκ τῶν ἡμετέρων
ἀμφισβητήσεως
τῶν ἀδιαπραγ-
ματεῦτων ἁγίων
δογμάτων καὶ
ιερῶν κανόνων
τῆς ἀνωμήτου
ἡμῶν πίστεως,
μὴ ἐγκαταλίπης
τὸ Ἅγιον Περιβό-
λιόν Σου, διὰ τὰς
ἀμαρτίας ἡμῶν,
ἀλλὰ προηγοῦ
ἡμῶν Ἀχραντε
Γερόντισσα, τῇ
πανσθενεῖ Σου
ράβδῳ, διδοῦ-
σα ἡμῖν πνεῦμα
φόβου Θεοῦ,
πνεῦμα συνέ-
σεως, πνεῦμα
ἀνδρείας καὶ ῥων-
νύουσα ἡμᾶς εἰς
ἀγῶνας στερροὺς
ὑπὲρ τῆς ἁγίας
ἡμῶν πίστεως.
(Δέησις)

Τὴν
σεπτὴν Σου
Εἰκόνα, Πορταί-
τισσα Δέσποινα,
ἥ διὰ θαλάσσης
ἐπέστη, θαυμα-
στῶς ἐν τῇ ποίμνῃ
Σου, τιμῶμεν
ὡς ἁγίασμα σε-
πτόν, καὶ σκῆνω-
μα τῆς δόξης Σου
πιστῶς· ἐξ αὐτῆς
γὰρ ἀναβλύζεις
τὰς δωρεάς,
τοῖς πόθῳ ἐκβρωῶ-
σι Σοί· δόξα τοῖς
θαυμασίοις Σου
ἀγνή, δόξα τῇ
προμηθείᾳ Σου,
δόξα τῇ
πρὸς ἡμᾶς Σου
πλουσίᾳ χρηστό-
τητι.

Ἀπολυτίκιον
τῆς Παναγίας τῆς
Πορταίτισσας, Γερασίου
Μοναχοῦ Μικραγιαννα-
νίτου.
Ἦχος α΄.
Τῆς ἐρήμου πόλιτος,

Ἡ Παναγία ἡ Πορταίτισσα, Προστάτις καὶ Ἐφορος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Ἱερὰ Μονὴ Ἰβήρων.

Τὸ "Ἅγιον" Ὄρος διετήρησε ἀνέκαθεν τὴν αὐτοσυνειδησία του ὅτι «παραμένει Χάριτι Χριστοῦ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου πίστεως, τὴν ὁποία οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες μας μὲ ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους διετήρησαν διὰ τῶν αἰώνων ἀπαραχάρακτη»

"Υπόμνημα Ἁγίου Ὄρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1801, 9-10-2009).

Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου - Ἅγιον Ὄρος

Ἡ ἔκδοσή μας

Θεῖα χάριτι καὶ οἰκονομίᾳ Θεοῦ ἔφθασε στὰ χέρια μας, ὡς εὐλογία Του, τὸ ἠλεκτρονικὸ ἀρχεῖο τῆς μαχητικῆς —καὶ ἀδιαλείπτως εὐρισκομένης ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἀντιπατικοῦ καὶ ἀντιοικουμενιστικοῦ ἀγῶνος— ἐφημερίδος **«Ὁρθόδοξος Τύπος»**, εἰς τὸ ὁποῖο περιλαμβάνονται τὰ ἀπὸ τοῦ 1961 ἕως τοῦ 2011 ἐκδοθέντα φύλλα τῆς.

Μέσα στὶς χιλιάδες τῶν σελίδων τοῦ ἀρχείου —καὶ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἐξαιρετικῶς καλῶν καὶ ἐνδιαφερόντων δημοσιευμάτων— δημοσιεύονται πλεῖστα ὅσα ὁμολογιακὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας κείμενα, ὑπογραφόμενα ὑπὸ τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀγιορείτικων Ἱερῶν Μονῶν, ἁγίων Καθηγουμένων καὶ Γερόντων, ἁγίων καὶ μεγάλων μορφῶν τοῦ ἀγιορείτικοῦ Μοναχισμοῦ διαλαμπάντων κατὰ τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, ἀλλὰ καὶ συνταρακτικὲς ἐκκλησιαστικὲς εἰδήσεις ἐποχῆς.

Καὶ ὡς εὐλογία Θεοῦ ἐκλαμβάνουμε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο ἀρχεῖο, ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικό βοήθημα καὶ ἐργαλεῖο καὶ ἐφόδιο στὸν ἀντιοικουμενιστικὸ ἀγῶνα, διότι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ θυμηθοῦμε οἱ παλαιότεροι καὶ νὰ γνωρίσουμε οἱ νεώτεροι τὴν ὁμολογιακὴ καὶ ἀγωνιστικὴ ἀγιορείτικὴ στάση ἔναντι τῶν παναρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν αἱρετικῶν παρεκτροπῶν ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἀκόμη καὶ τῶν κορυφῶν αὐτῆς.

Πράγματι, μέσα στὰ κείμενα αὐτὰ ἀποκαλύπτεται τὸ ρωμαλεὸ ὀρ-

θόδοξο φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπως αὐτὸ δημοσιῶς ἀσυμβίβαστο καὶ μαχητικὸ ἐκδηλώθηκε μετὰ τὴν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παπικῆς Αἰρέσεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχῃ **Ἀθηναγόρα** καὶ τὸν Πάπα **Παῦλο ΣΤ'** τὸ 1965. Ἀλλὰ καὶ δυναμικὰ ἀναδεικνύεται ἡ πνευματικὴ καὶ ἱστορικὴ συνέχεια τοῦ ἀγιορείτικοῦ Μοναχισμοῦ, ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ ὁσίους Μοναχοὺς ποὺ κατὰ καιροὺς ἐδίωχθηκαν, φυλακίσθηκαν, βασανίσθηκαν καὶ ἐμαρτύρησαν, ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ὁρθόδοξο Πίστην μας, ἰδιαίτερως ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος **Μιχαὴλ Η' Παλαιολόγου** (1259-1282) καὶ Πατριάρχου **Ἰωάννου Βέκκου** (1275-1283), ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου **Ἰωάννου Καλέκα** (1334-1347) κ.ἄ.

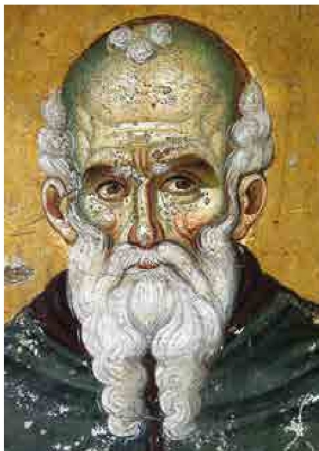
Ἡ ὁμολογιακὴ μαρτυρία καὶ ὁ σταθερὸς ἀντιαιρετικὸς ἀγῶνας τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν ἀγιορείτῶν Μοναχῶν, ὅπως μὲ τόση ἐνέργεια καὶ γλαφυρότητα —ὡς Χρονικὸ αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος— ζωντανεύουν στὶς σελίδες τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου», μᾶς συνεκλόνησαν, μᾶς συνετάραξαν, μᾶς ἀναστάτωσαν, μᾶς προβληματίσαν, μᾶς διήγειραν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ κραταίωσαν τὴν ἀποφασιστικότητά μας. Ἦρθαμε, ἔτσι, σὲ συναίσθηση καὶ ἀναλογισθῆκαμε, ἀπὸ τὴν μία μεριὰ τὴν ἐποποιεῖα αὐτοῦ τοῦ πολύχρονου ἀγῶνος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη διαπιστώνουμε τὴ σημερινὴ ἀφωνία καὶ ἀδράνεια καὶ ἀπραξία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ὁ Χριστὸς Ἐνθρονος, Πρωτάτων, Ἁγιον Ὅρος.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ὁ ἱσαπόστολος. Τοιχογραφία στὸ Ἱερό Ἑνυσχαστήριο Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης.

Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης, ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, θεμελιωτὴς τοῦ ἀγιορείτικου μοναχισμοῦ. Τοιχογραφία Μ. Πανσέληνου, Πρωτᾶτον, Ἅγιον Ὅρος.

Τὰ καινοφανῆ καὶ ἀντορθόδοξα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ τοῦ διαδόχου του Πατριάρχου Δημητρίου —τῶν δεκαετιῶν 1960-1980— προκάλεσαν πραγματικὴ ἐξέγερση στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἡ ὁποία ἐφθασε ἕως καὶ τὴν πολυετὴ διακοπὴ τῆς μνημονεύσεώς τους, ὅπως ὀρίζουν ἡ διδασκαλία τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων μας, οἱ θεόπνευστοι Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ ἀπαρασάλευτος ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀνάλογα ἀτοπήματα, ἀντιεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντορθόδοξα, πραγματοποιοῦνται καὶ στὶς ἡμέρες μας καὶ μάλιστα κατὰ συρροήν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. **Βαρθολομαῖο**, ὁ ὁποῖος συνεχίζει συνειδητὰ καὶ συστηματικὰ τὴν ἀκολουθούμενη τακτικὴ τῶν προκατόχων του. Δυστυχῶς, ὅμως, ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἀγιορεῖτες μοναχοὶ δὲν ἀκολουθοῦμε τὴν γραμμὴ τῶν προκατόχων μας. Δὲν ἀκολουθοῦμε τὴν πορεία τῶν ἁγίων μας, τῶν μαρτύρων, τῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως καὶ τῶν ἁγιασμένων καὶ σεβασμίων Γερόντων μας. Ἀντιθέτως σιωποῦμε

καὶ κωφεύουμε, ἀδρανοῦμε καὶ ἐφησυχάζουμε ἐπιδεικνύοντας μία συμπεριφορὰ παντελῶς ξένη καὶ ἀντίθετη πρὸς τὰ μοναχικὰ εἰωθότα καὶ τὶς παρακαταθήκες τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ Γεροντᾶδων μας.

Αὐτὸς ὁ συγκλονισμὸς μας, μᾶς ὁδήγησε στὴν ἀπόφαση νὰ ἀντλήσουμε τὴν θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ ἐπιχειρηματολογία, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὴν μαχητικότητα πού κατέγραψαν σὲ αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ ἀνέπτυξαν ἐνεργώντας κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιβολῆς τῆς αἰρέσεως τῆς Σύναξης τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ Ἱερεῖς Μονές, οἱ ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ Γέροντες, οἱ ἀγιορεῖτες Μοναχοί. Τὰ ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ ὡς παρακίνηση καὶ πρόκληση καὶ σάλπισμα πρὸς τὴν ἀγιορείτικη Μοναστικὴ Πολιτεία σήμερα εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς αὐθεντικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ἀπάντα, ὡς ἀπαραμίλλα ὅπλα καὶ ἀνεάντλητα ἐφόδια αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος στὴ σημερινὴ ἀπειλὴ τοῦ ἐκλατνισμοῦ, τοῦ ἐξουντισμοῦ καὶ

«Η Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», ἔργον Θεοφάνους τοῦ Κρητός. Τοιχογραφία τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα Ἁγίου Ὁρους.

τῆς συγκρητιστικῆς διαβρώσεως τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας.

Στὴν προσπάθεια αὐτή, ἄλλωστε, μᾶς καλεῖ καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Ὑπομνήματος πού συντάξε ἡ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτικῆ Ἐπιτροπῆ:

✓ «Ὁ πιστὸς Ὁρθόδοξος λαὸς ἔχει ὑποχρέωση νὰ διατηρῇ γρηγοροῦσα ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι καὶ δογματικὴ εὐαισθησία, ἰδίως οἱ Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς μοναχικῆς μας κλήσεως ἔχουμε αὐξημένη εὐαισθησία γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ἐφ' ὅσον «ἔργον Μοναχοῦ τὸ μὴδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καينوτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον». Ἡ καλὴ αὐτὴ ἀνηυσία σημαίνει τὴν ἐπαγρύπνησι ἀπέναντι σὲ κάθε νεωτεριστικὴ γνῶμη ἢ ἐνέργεια, πού δὲν εἶναι σύμφωνη πρὸς τὴν εὐσέβεια τῆς Ἐκκλησίας (Εἶφ. 4, 14). Αὐτὴ εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ υἱοῦς ἐκκλησιαστικοῦ αἰσθητηρίου καὶ κριτηρίου, ὅπως τὸ βεβαιώνει ἡ μακραίωνη Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ τονίζει μὲ πολλὴ ἐμφασι ἡ Πατριαρχικὴ Εὐγκύκλιος τοῦ 1848.

Ὁ λαὸς, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πράγματι

✓ «ἐθέλει τὸ θρησκεῦμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοιεδὲς τῷ τῶν πατέρων αὐτοῦ», γι' αὐτὸ «παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα» (Ὑπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, Ἅγιον Ὅρος, Φεβρουάριος 2007, <http://www.impantokratoros.gr/EAFE2AB9.el.aspx>).

Στὸ παρὸν τεῦχος συμπεριλαμβάνουμε καίρια καὶ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν κειμένων, πού ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότητα τους τὰ καθιστοῦν ἀστασίαστα καὶ ἀπαρασάλευτα σημεῖα ἀναφορᾶς τῆς ἐπιχειρηματολογίας καὶ τῆς διεξαγωγῆς τοῦ ἀγῶνος, ὅπως καὶ κάποια ἀκόμη πολὺ κατατοπιστικὰ ἄρθρα.

Προσευχόμαστε εἰς τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας Ἰησοῦ Χριστὸ διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου, πού σκεπάζει καὶ προστατεύει τὸ Περιβόλι της, καὶ δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ὁσίων Ἀγιορειτῶν, νὰ οἰκονομήσει τὴν προσπάθειά μας. Ἐλπίζουμε —μὲ τὴν βοήθεια καλῶν ἀδελφῶν

ποῦ ἀναλαμβάνουν τὴν δαπάνη τῆς ἐκδόσεως—
νὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὸ τὸ τεῦχος εὐρέως, τόσο
ἐντὸς ὅσο καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμαστε ἡ προσπάθειά μας
αὐτή, ἡ ὁποία γίνεται χωρὶς καμμία ἰδιοτέλεια ἢ
σκοπιμότητα νὰ εὕρῃ εὐήκοα τὰ ὦτα τῶν ἁγίων
Καθηγουμένων μας καὶ τῶν Γερόντων μας, ὥστε
—παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο-μαρτυ-
ρικό φρόνημα καὶ τὴν ὀρθόδοξη-ἁγιοπατερική
στάση τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατὰ τὸ ἀπώτερο καὶ
νεώτερο παρελθόν— οἱ ἐπικεφαλεῖς τῆς ἀγιορεί-
τικης Μοναστικῆς Πολιτείας μας, νὰ θεθοῦν καὶ

πάλι ταγοὶ τῶν Ἀγιορειτῶν ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου
τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἡγετική παρουσία καὶ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου
Ὁρους γίνεται ἀκόμη πιὸ ἀναγκαῖα στοὺς συγ-
χρόνους καιροὺς τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τῆς
Νέας Ἐποχῆς, τῶν παναιρέσεων τοῦ ἀλαζονικοῦ
Παπισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενι-
σμοῦ, ποὺ ἀκάθεκτες προελαύνουν καὶ μὲ γε-
ωμετρικὴ πρόοδο ἀλώνουν χωρὶς οὐσιαστικὴ
ἀντίσταση τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ προπύργια καὶ
τὰ κάστρα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, τὰ ταμπού-
ρια καὶ τοὺς προμαχῶνες τῆς Ρωμηοσύνης μας!...

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ αὐτοαλήθεια καὶ ἡ αἰώνιος πηγὴ ἀληθεί-
ας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεράγνου Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,
τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τοῦ ἁγίου ὁσιομάρτυρος Κοσμά τοῦ
«πρώτου» καὶ πάντων τῶν ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, τῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐπὶ Βέκκου
ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὅρει μαρτυρησάντων, κράτησον καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους ἐρηρησμένους
εἰς τὴν ἀποστολοπαράδοτον πίστιν καὶ ἀξίωσον νὰ τηρήσωμεν ταύτην ἀκαινοτό-
μητον καὶ ἀπαρασάλευτον δίδοντες καθ' ἡμέραν τὴν πεπαρηρσια-
σμένην ὁμολογίαν καὶ μαρτυρίαν τῆς Πίστεως. Ἀμήν.

Οἱ Ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες οἱ ὑπὸ λατινοφρόνων μαρτυρήσαντες

Μεγαλυνάριον

Ἀωνίου μοναχοῦ.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν εὐ-
λαβῶς, πατέρας ὁσίους,
τῆς ἐν Ἄθῳ διατριβῆς, τοὺς τὴν
Βέκκου βίαν, ἀνδρείως καθε-
λόντας, καὶ πίστιν τὴν ἀγίαν,
ἐν Ἄθῳ σώσαντας.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐκτός ἀπὸ Ὁσίους καὶ ἀσκητῆς Ἁγίους καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀνέδειξε καὶ πλήθος Ὁσιομαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων. Ἡ ὑπεράσπιση μέ-
χρι θανάτου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, χωρὶς καμμία ὑποχώρηση καὶ παραχώρηση, συνόδευε πάντοτε τοὺς ἀσκη-
τικούς καὶ νηπτικούς ἀγῶνες τους, ἀφοῦ «οὐδὲν ὠφελεῖ θίος ὀρθὸς δογματῶν διεστραμμένων» (Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος).

Ἔτσι, ὅταν τὸ 1274, στὴ Σύνοδο τῆς Λυῶν ὁ Αὐτοκράτορας **Μιχαὴλ Η΄ Παλαιολόγος** (1261-1282) ὑπέγραψε ψευδοένωση μὲ τοὺς Λατίνους, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσει τὴν πολιτικὴ ὑποστήριξη τοῦ Πάπα καὶ νὰ μπορέσει νὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὴν ἀποδιοργανωμένη ἀπὸ τὴν λατινικὴ κατοχὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, οἱ Ἁγιορεῖτες ἀντέδρασαν, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ πλειοψηφία τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Κατ' ἀρχὴν ἔστειλαν γενναία ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν Σύνοδο τῶν Ἱεραρχῶν, ἀφοῦ εἶχε, ἐν τῷ μεταξύ, ἐξοριστεῖ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **Ἅγιος Ἰωσήφ**. Σ' αὐτὴν ἐπικρίνουν μὲ παρρησία τὶς παπικὲς καινοτο-
μίες, χαρακτηρίζουν τὸν πάπα «αἵρετικὸν» καὶ «ἀπόστολο τοῦ σατανᾶ», τοὺς δὲ Λατίνους «ἄθεους», ἐνῷ ἐκδηλώνουν τὴν ἀπο-
ρία τους «πῶς ἄρα καὶ προσδετέοι καὶ ἐνωτέοι τῷ ἁμωμήτῳ καὶ ὀρθοδόξῳ σώματι τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» (Οἱ ἁγῶνες τῶν μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, Ἅγιον Ὅρος, 2003).

Ταυτόχρονα διέκοψαν κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ ὅσους ἐνώθηκαν καὶ ἀποδέχτηκαν τοὺς Λατίνους.

Ὁ Μιχαὴλ Η΄, ἀποφασισμένος νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἔνωση μὲ κάθε τρόπο, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Λατινόφρονα Πατριάρχη **Ἰωάννη ΙΑ' Βέκκο** (1275-1282) στράφηκε μὲ μανία ἐναντίον τῶν Ἁγιορεϊτῶν. Οἱ δύο λατινόφρονες ἡγέτες Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας μετέβησαν στὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ παπικὴ ἐπικουρία γιὰ νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἁγιορεῖτες νὰ δεχθοῦν τὴν ἔνωση.

Οἱ Μονὲς Μεγίστης Λαύρας καὶ **Ξηροποτάμου** ὑπέκυψαν πρὸς στιγμὴν στὴν βία τῶν Λατινοφρόνων καὶ ἀποδέχτηκαν τὴν βδελυρὴ ψευδοένωση.

Οἱ Μοναχοὶ τῆς Μονῆς τῶν **Ἱβήρων** ἀντιστάθηκαν μὲ ἄκαμπτο καὶ ἀδιάλλακτο φρόνημα. Ἠλέγησαν μὲ αὐστηρότητα καὶ παρρη-

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἀνωρύμου μοναχοῦ.

Ἦχος πλ.δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κοσμᾶν «Πρῶτων» μέλψωμεν, σὺν
Ζωγραφίταις στερροῖς, πατέρας θε-
όφρονας, Βατοπαίδιου Μονῆς, 18ῶρων
προμάχους τε. Οὗτοι γὰρ ὀπλισθέντες,
τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, ἀντέστησαν τῇ
τοῦ Βέκκου, λατινόφρονι πλάνῃ, ὀπλῖται
Ὅρους τοῦ ἁῶα, ὀφθέντες καὶ μάρτυρες.

Εἰκόνα τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων τῶν ἐπὶ Λατινό-
φρονος Πατριάρχου Ἰωάννου ΙΑ' Βέκκου καὶ Αὐτοκράτο-
ρος Μιχαῖλ Η' Παλαιολόγου διὰ μαχαίρας, πυρὸς, πνιγ-
μοῦ καὶ ἀγχόνης μαρτυρησάντων «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις
πατράσι», ἀρνούμενοι τὴν ψευδοένωση τῆς Ὁρθοδόξου
Εκκλησίας μετὰ τῶν αἰρετικῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἰς τὴν
Σύνοδο τῆς Λυών, πού υπεγράφη ἀπὸ αὐτοὺς τὸ 1274.

Ἔργο Μιχαῖλ μοναχοῦ.

σία τὸν δυσσεβεῖ βασιλέα καὶ τοὺς ὀμόφρονές του
ὡς αἰρετικούς καὶ παράνομους. Ὁ Μιχαὴλ ἐξορ-
γισμένος ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς στρατιώτες του νὰ
βάλουν σ' ἓνα πλοῖο τοὺς μοναχοὺς ποὺ κατάγο-
νταν ἀπὸ τὴν Ἱβηρία καὶ ἀφοῦ ξανοιχτοῦν στὸ πέ-
λαγος νὰ τὸ βυθίσουν μαζί μὲ τοὺς ἐπιβάτες του.
Ἔτσι οἱ ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες ἔλαβαν τὸν στέφανο
τοῦ μαρτυρίου ἐπισφραγίζοντας μὲ τὴ θυσία τους
τὴν ὅλη ὁσιακὴ βιωτὴ τους. Τοὺς Ἁγίους Ἱβηρί-
τες Ὁσιομάρτυρες ἐορτάζουμε στὶς 13 Μαΐου.

Οἱ λατινόφρονες συνεχίζοντας τὴν κατα-
στροφικὴ ἐπιδρομὴ τους ἔφθασαν στὴ Μονὴ
Βατοπαίδιου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀντιμετώπισαν
ἰσχυρὴ ἀντίδραση. Ἀφοῦ κατάλαβαν πὼς δὲν
ὑπῆρχε περίπτωση νὰ λυγίσουν τοὺς μοναχοὺς
ποὺ ἀντίκρυσαν ὡς ἀκλόνητους βράχους τῆς
Πίστewς, ἄρχισαν νὰ τοὺς κακοποιοῦν. Τέλος
ἔσυραν ἕξω τὸν ἀγιώτατο προηγούμενο Ὁσιο
Εὐθύμιο καὶ δώδεκα ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς
ἀπηγχόνισαν. Ἡ μνήμη αὐτῶν τῶν Βατοπαιδινῶν
ὀσιομαρτύρων ἐορτάζεται στὶς 4 Ἰανουαρίου.

Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ἐνῶ οἱ Λατινόφρο-
νες συνέχισαν νὰ λεηλατοῦν τὰ πάντα στὸ πέρα-
σμά τους, ἔφθασαν στὴ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου.

Οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς Ζωγράφου, εἶχαν
εἰδοποιηθεῖ ἀπὸ ὄραμα τῆς Παναγίας γιὰ τὸν
ἐπερχόμενο κίνδυνο. Ἐνας μοναχὸς ποὺ ἀσκή-
τευε σὲ κοντινὸ κελλί, τὴν ὥρα ποὺ διάβαζε τοὺς
Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς
Θεομήτορος ἐπιτακτικῇ: «Ἀπελθὼν ταχέως
εἰς τὴν Μονήν, ἀνάγγειλον εἰς τοὺς ἀδελφούς
καὶ τὸν Καθηγούμενον ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐμοῦ τε
καὶ τοῦ Υἱοῦ μου ἐπλησίασαν. Ὅστις λοιπὸν
ὑπάρχει ἀσθενὴς τῷ πνεύματι, ἐν ὑπομονῇ ἅς
κρυφθῇ, ἕως ὅτου παρέλθει ὁ πειρασμός. Οἱ δὲ
ἐπιθυμοῦντες μαρτυρικοὺς στεφάνους ἅς παρα-
μείνουν ἐν τῇ Μονῇ. Ἀπελθε λοιπὸν ταχέως».

Κάποιοι ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς φοβισμένοι
κατέφυγαν στὰ γύρω βουνά. Οἱ ὑπόλοιποι
κλεισθήκαν μέσα στὸν πύργο τῆς Μονῆς. Ἀπὸ
ἐκεῖ ἤλεγξαν μὲ παρηρσία τοὺς Λατινόφρονες
ὡς αἰρετικούς καὶ παράνομους. Τότε ὁ βασι-
λέας ἐξοργισμένος διέταξε καὶ τοὺς ἑκαψαν
ζωντανούς μαζί μὲ τὸν πύργο ποὺ χρησίμεψε
σὰν ὄχυρό τους. Ἔτσι κέρδισαν καὶ αὐτοὶ τὸν
στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Τὰ ὀνόματά τους εἶναι
Θωμᾶς, ἡγούμενος τῆς Μονῆς, Βαρσανούφιος,

Κύριλλος, Μιχαήλ, Σίμων, Ίλαρίων, Ιώβ, Κυπριανός, Σάββας, Ιάκωβος, Μαρτινιανός, Κοσμάς, Σέργιος, Μηνάς, Ιωάσαφ, Ιωαννίκιος, Παῦλος, Ἀντώνιος, Εὐθύμιος, Δομετιανός, Παρθένιος. Μαζί τους μαρτύρησαν και τέσσερεις λαϊκοί, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθηκαν τὰ ὀνόματα. Ἡ μνήμη τῶν **Ζωγραφιτῶν Ὁσιομαρτύρων** ἐορτάζεται στίς 22 Σεπτεμβρίου.

Ἀφοῦ ὁ Μιχαήλ ἀνεχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ, ἔφθασε στὴν κελλιώτικη **Λαύρα τῶν Καρεῶν**, στὴν ὁποία εἶναι ἐγκατεστημένη καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Πρώτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁ δὲ Πρώτος, ὁ **Κοσμάς** καὶ οἱ συνασκητές του ἐναντιώθηκαν στὸν βασιλέα μὲ γενναιότητα, ἐλέγχοντάς τον ὅπως καὶ οἱ προηγούμενοι Πατέρες. Ὁ βασιλέας ἔκανε ἐπίμονες προσπάθειες νὰ τοὺς μεταπείσει. Ὅλες ὁμως ἀπέβησαν ἄκαρπες καθὼς καὶ ἐδῶ οἱ μοναχοὶ ἀποδείχθηκαν σταθεροὶ καὶ ἀμετάπειστοι. Τὰ βασανιστήρια πῆραν τὴ θέση τῶν λόγων ἀλλὰ οἱ εὐλογημένοι μοναχοὶ μὲ ὅλο καὶ περισσότερη δύναμη ὁμολογοῦσαν τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη ὡς μόνη ἀληθινὴ καὶ σωτήρια.

Ἔτσι διατάχθηκε καὶ γι' αὐτοὺς ὁ θάνατος. Ἀγχὼν γιὰ τὸν Πρώτο **Ὁσιο Κοσμά** καὶ σφαγὴ γιὰ τοὺς μοναχοὺς. Τὸ αἷμα τῶν Ἁγίων σφράγισε

καὶ ἐδῶ τὴν ὁμολογία τους καὶ μαζί μὲ τίς ψυχές τους ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ ὡς ἡ ὕστατη αἵματηρὴ θυσία τους.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Κοσμά τοῦ Πρώτου ἐγίνε στίς 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1981. Τότε ἐορτάστηκε καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μνήμη τῶν **Καρεωτῶν Ὁσιομαρτύρων** καὶ ἔκτοτε καθιερώθηκε.

Οἱ Ἅγιοι Ὁσιομάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων ἀποτελοῦν μὰ συνέχεια στὴν ἀλυσίδα τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ ἀσκητικοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὁμολογία καὶ μαρτυρία ὑπὲρ τῆς πίστεως εἶναι ἀδιάρρηκτα συνδεδεμένα μὲ τὸ μοναδικὸ ἀγγελικὸ πολίτευμα καὶ ἀποδεικνύουν τὴν εἰλικρίνεια τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ τὴν πιστότητα στὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ θυσία τῶν Ὁσιομαρτύρων ἀποτελεῖ ὁδοδείκτη γιὰ τὴν πορεία τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες μοναχῶν καὶ κυρίως τῶν Ἀγιορειτῶν, ποὺ ὀφείλουν νὰ μὴ συμβιβαστοῦν ποτέ μὲ ὅποιαδήποτε ἔκπτωση ἀπὸ τίς ἀλήθειες τῆς πίστεως, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι πραγματικὰ συνεχιστές τῆς Παραδόσεώς τους.

Κοντάκιον τῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἀνυμνίου μοναχοῦ.
Ἦχος πλ.δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Λατινοφρόνων καθαιρέτας εὐφημήσωμεν, Κοσμάν τὸν «Πρώτον», Ὁρους Ἄθω τὸ προτεχίσμα, πυρκαϊάστους τε Ζωγράφου Χριστοῦ ὀπλίτας, Βατοπαιδίου συνοδίαν τὴν ἀήττητον, καὶ ἱθέρων οὐρανόσθενον ὁμήγυριν· τοῦτοις κράζοντες·
χαίρετε στυλοὶ τῆς πίστεως.

Ὁ Οἶκος

Τῆς Θεοτόκου τῆς φωνῆς καλῶς ἀκούσαντες, ἐναπομεῖναι ἐν ταῖς ἱεραῖς Ὑμῶν Μοναῖς προεἴλετε Ὅσιοι, καὶ μὴ εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ἄθωνος κρυβῆναι· μὴ πεισθέντες δὲ Μιχαὴλ τῷ Ὁγδόῳ τῷ οὐντίσαντι, καὶ πατριάρχῃ Βέκκῳ τῷ περὶ τὴν πίστιν ἀμαρτήσαντι, μέχρις αἵματος τῇ δυσσεβείᾳ ἀντέστητε Ζωγραφίται, Καρεῶται, ἱθιρίται τε καὶ Βατοπαιδῖνοι πατέρες, ὁμολογηταὶ καὶ μάρτυρες δειχθέντες ἀκαταμάχητοι. Ὅθεν τιμῶντες τοὺς ἱερούς Ὑμῶν ἀγῶνας, τὴν θείαν Ὑμῶν ἀρωγὴν αἰτούμεθα ἐν χρόνοις ὁμοίως ἀστάτοις τε καὶ πονηροῖς, ὡς ἂν ἀντάξιοι διάδοχοι καὶ τέκνα Ὑμῶν δειχθῶμεν, Ὁρθοδοξίας στερρώως ἐχόμενοι καὶ εὐσθενῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνιζόμενοι. Διὸ καὶ τὴν ἱερὰν Ὑμῶν ἀπάντων μνήμην τιμῶντες, εὐλαβῶς ἡμῖν ὁμολογητὰ καὶ μάρτυρες πατέρες, ἀναβῶμεν· χαίρετε στυλοὶ τῆς πίστεως.

«Εύλογημένη ἡ ἐπὶ 700 χρόνια σπορά σου στήν Ἀγιορείτικη γῇ»

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ μακαριστοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, μετὰ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, τοῦ Βατοπαϊδινοῦ, στὸ Καθολικὸ τοῦ Πρωτάτου. (18 Νοεμβρίου 1981)

Μακάριε καὶ Σεπτὲ Πρῶτε τοῦ Ἀγίου Ὁρους, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κοσμᾶ, πρῶτος στὸ ἱερὸ διακόνημα τοῦ Πρώτου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, πρῶτος καὶ στὸ μαρτύριο καὶ τὴν Ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτος στὴν ἔδρα τοῦ Πρωτάτου, πρῶτος καὶ στὴν ἀγχόνῃ καὶ τὸν θάνατο καὶ τὸν τάφο.

Τὸ πολυάθλο καὶ μαρτυρικὸ σου σῶμα ὡς πολύτιμο θησαυρὸ ἔκρυψε καὶ ἐφύλαξε ἡ Ἱερά αὐτὴ γῇ. Τώρα, μὲ θεία νεῦσι, ὡς ἀσπὴρ ἐωθινὸς ἀνατέλλεις πάλι στὸ Ἀγιώνυμο αὐτὸ Ὅρος καὶ στὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ φωτίσεις καὶ νὰ ὁδηγήσεις τίς ψυχές μας στὴν ἀκλήνῃ ὁμολογία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Σφραγίζονται σήμερα τὰ στόματα ὧσων ἠθέλησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ὁμολογία τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ τὴν μαρτυρικὴ τους τελείωσι ἀπὸ τοῦς λατινόφρονες.

Χάρις στὴν ἰδική σου θυσία ἡμπορεῖ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος νὰ λέγουν πρὸς τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο «ἔρχου καὶ ἴδε», τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθεί-

ας Του καὶ τῆς Χάριτός Του, τὸν ὅλο Χριστό, τὴν Κεφαλὴ καὶ τὸ Σῶμα Του. Ἡ φωνὴ σου ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν ἀκούγεται σήμερα.

Ἀπὸ τὸν τάφο σου ἕνας μυστικὸς ποταμὸς ἀναβλύζει, τοῦ ὁποίου τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουν τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξον Καθολικὴ Ἐκκλησία.

Εὐλογημένη ἡ ἄσκησίς σου. Εὐλογημένη ἡ ὁμολογία σου. Εὐλογημένος ὁ μαρτυρικὸς σου θάνατος. Εὐλογημένη ἡ ἐπὶ 700 χρόνια σπορά σου στὴν Ἀγιορείτικη γῇ.

Εὐλογημένη καὶ ἡ φανέρωσίς σου στοὺς δυσκολοὺς γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἐκκλησία καιροῦς μας. Τὸ Ἅγιον Ὅρος στὸ πρόσωπό σου καὶ στὰ πρόσωπα τῶν ἄλλων ἁγίων Ἀγιορειτῶν ὁσιομαρτύρων τῶν ἐλεγκάντων τοὺς λατινόφρονες δὲν συνεβιβάσθη οὐτὲ συμβιβάζεται.

Ἡ ἀγχόνῃ σου ἐπιβάλλει καὶ σὲ μᾶς νὰ ἀνανεώσουμε σήμερα τὴν ὁμολογία τὴν ἰδική σου καὶ τῶν λοιπῶν ὁσιομαρτύρων, ὄντες διάδοχοί σας καὶ συνεχισταὶ τῆς παραδόσεώς σας.

Ὁμολογοῦμε, λοιπόν, ὅπως ἔγραψαν οἱ Ἀγιορεῖται πρὸς τὸν λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Η' τὸν Παλαιολόγο, λήγοντος τοῦ 13^{ου} αἰῶνος, ὅτι «πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν ποίμνη ἐν σῳμά ἐστιν, ὑπὸ μιᾶς κεφαλῆς διοικούμενον, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Ἰησοῦς».

Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης

Καρυές, ναὸς Πρωτάτου: Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου Ὁσίου μαρτύρου Κοσμᾶ τοῦ Πρώτου, τοῦ Βατοπαϊδινοῦ.

Ἡ Διαχρονικὴ Ὁμολογιακὴ Μαρτυρία τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σημερινὴ ἀπουσία καὶ σιωπὴ του

Παναγία ἡ Προαγγελομένη, Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου.

Κατὰ τὴν παράδοση εἶναι ἡ εἰκόνα ποὺ ἐνημέρωσε τὸν μοναχὸ ποὺ διάβαζε τὸν Ἀκάθιστο Ὕμνο μπροστὰ Της γιὰ τὸν ἐπικείμενο κίνδυνο ἀπὸ τοὺς λατινόφρονες, καὶ τὸν ἔστειλε στὴ Μονὴ Ζωγράφου νὰ προειδοποιήσει τοὺς ἐκεῖ μοναχοὺς.

Τὸ “Ἅγιον” Ὅρος ὡς ἀκρόπολη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ θεματοφύλακας τῆς Πίστεως

Τὸ “Ἅγιον” Ὅρος διετήρησε ἀνέκαθεν τὴν αὐτοσυνειδησία του ὅτι **✓ «παραμένει Χάριτι Χριστοῦ πιστὸς θεματοφύλαξ τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου πίστεως,** τὴν ὁποία οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες μας με ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους διετήρησαν διὰ τῶν αἰώνων ἀπαραχάρακτη» (Υπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1801, 9-10-2009). Ἡ στάση του στὰ ζητήματα τῆς πίστεως ὑπῆρξε πάντοτε σύμφωνη πρὸς τὴν **✓ «μακρὰν παράδοσίν του ὡς Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς εὐθύνas ἡμῶν τῶν Ἀγορευτῶν ὡς ἀγρύπνων φρουρῶν, τῆς αἵματοβαφοῦς καὶ ἀγίας πίστεως τῶν Πατέρων... καὶ ἐν ἐπιγνώσει τῆς εὐθύνης ὅτι **εἴμεθα συνεχισταὶ τῶν ἀγώνων τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων ἁγίων Πατέρων**»** (Ἀπαντητικὴ Ἐπιστολὴ Ι. Μ. Ξενοφῶντος, Ο.Τ., ἀρ. φ. 128, 1-11-1970).

Τὸ “Ἅγιον” Ὅρος διετήρησε, ἐπίσης, ἀνέκαθεν τὴν ἀπόλυτη ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης του ἔναντι τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ποὺ προσβλέπει πάντοτε σ’ αὐτὸ ὡς θεματοφύλακα τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. **✓ «Αἰσθανόμεθα θαρεῖα τὴν εὐθύνη μας ἔναντι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος προσβλέπει στὸν ἄδωκνικὸ Μοναχισμό, ὡς ἀνὰ σὲ ἀδιαπραγμάτευτο φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων»,** ἀνέφερε ἡ Ἱερὰ Κοινότης σὲ ἀνακοίνωσή της τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2007 (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1672, 12-1-2007).

Ἡ διακήρυξη αὕτη ἦταν ἡ ἐπιβεβλημένη στοίχιση μὲ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ ὁμολογητὲς ἁγιορεῖτες πατέρες, ποὺ ὄρθωσαν τὸ ἀνάστημά τους καὶ ἀντιστάθηκαν σθεναρὰ στὸν πρωτεργάτη τῶν ἀντορθόδοξων οἰκουμενιστικῶν παρεκτροπῶν τὸν Πατριάρχη Ἀθηνᾶγόρα, τοῦ ὁποίου οἱ ἁγιορεῖτες διέκοψαν τότε τὸ μνημόσυνο. **✓ «Ἡμεῖς σεβόμεθα –διεκήρυσσαν οἱ**

πατέρες μας– καὶ ἐμμένονε πιστοὶ εἰς ὅσα δόγματα ἐθέσπισαν οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ παρελάβομεν ὡς παρακαταθήκην ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι... τὸ “Ἅγιον” Ὅρος δὲν θὰ παρεκκλίνῃ ποσῶς οὔτε κατὰ κεραῖαν τῆς Ὁρθοδόξου γραμμῆς τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οὔτε δὲ καὶ θὰ μετάρῃ ὅρια ἃ ἔθεσαν οἱ Θεοφόροι ἡμῶν Πατέρες. Ἔχει πικρὰν ἱστορικὴν πείραν τὸ “Ἅγιον” Ὅρος, τοιοῦτων ἐνεργειῶν κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ δι’ αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικὸν εἰς τὰς φιλοφρονήσεις ταύτας τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας... Σὰς διαβεβαιούμεν δὲ ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι πάντοτε, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη **νὰ θυσιάσωμεν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν μας,** ὡς τοῦτο ἔπραξαν καὶ οἱ προκάτοχοι ἡμῶν Ἀγιορεῖται Πατέρες ἐπὶ Λατινόφρονος Πατριάρχου Βέκκου» (Ι. Μονὴ Ἁγίου Παύλου, Ο.Τ., ἀρ. φ. 71, Ἰανουάριος 1967).

Ἐκτοτε τὸ “Ἅγιον” Ὅρος δὲν σταμάτησε νὰ ἀγρυπνεῖ καὶ νὰ παρακολουθεῖ μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχία τὰ τεκταινόμενα στὰ πλαίσια τῶν ἐπαφῶν καὶ τῶν διαλόγων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Δὲν δίστασε δὲ νὰ καταδεικνύει καὶ νὰ ἐλέγχει τὶς «παρεκκλίνουσες» ἐνέργειες, ἀκόμη κι ἂν αὐτὲς προέρχονταν ἀπὸ τίς κεφαλὰς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1988 ἡ Ἱερὰ Κοινότης διαμαρτυρόμενη γιὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου στὴν παπικὴ λειτουργία τοῦ Βατικανοῦ ἀναφέρει: **✓ «Εἶναι εὐλογον, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὸ “Ἅγιον” Ὅρος νὰ παρακολουθῇ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅσα πράττει Αὐτὴ ὡς Μήτηρ διὰ τὰ τέκνα της... Διὰ ταῦτα μετ’ ἀδιαπτῶτου ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὰς μετὰ τῶν ἑτεροδόξων σχέσεις καὶ εἶναι ἐπόμενον νὰ ἀνησυχῇ ὁσάκις αὗται παρεκκλίνουσιν τῆς**

ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 772, 15-1-1988).

Αὐτὴ ἡ καλὴ ἀνησυχία, ποὺ πάντοτε ἐξέφραζε τὸ Ἅγιον Ὅρος, δυστυχῶς, στὶς μέρες μας ἔχει ἀτονήσει καὶ δὲν ἐκφράζεται μὲ τὸν ἴδιο σθεναρὸ καὶ ἀποφασιστικὸ τρόπο ὅπως στὸ παρελθόν. Μία ἀπλὴ ἀντιπαραβολὴ τῶν κειμένων καὶ μία σύγκριση τῶν θέσεων ἀποκαλύπτει τὴν μεταβολὴ στὴν ἀντιμετώπιση, τὴν μετρίαση τῶν ἀντιδράσεων, τὴν χλιαρότητα στὶς τοποθετήσεις, τὴν ἐφεκτικότητα στὴν στάση, τὸν ἐφησυχασμὸ τῶν συνειδήσεων.

Βιώνουμε στὶς μέρες μας μὲ ἀκόμη πιὸ τραγικὸ τρόπο, δυστυχῶς, τὴν θλιβερὴ διαπίστωση τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσίου:

✓ «Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὴν “κρίσιν” μας. Κρίσιν ποιμένων καὶ θεολόγων. Δὲν ἔχει, θεθαίως σημασίαν, ἂν τελικῶς δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Βέβαιον ὅμως εἶναι, **ὅτι φθείρουν τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ λαοῦ μας καὶ στερεώνουν τοὺς αἰρετικούς εἰς τὰς πλάνας τῶν.** Ἀλλὰ ἐλησμονήσαμεν. Τὸ νὰ εἶναι τὶς Ὀρθόδοξος ποιμὴν καὶ θεολόγος εἶναι

μέγα πρᾶγμα. **“Γενναίαις δεῖται ψυχῆς”** κατὰ Χρυσόστομον. Ποῦ νὰ εὕρωμεν τοὺς γενναίους; Ποῦ εἶναι οἱ Πατερικοί; Ποῦ οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως; Φοβούμεθα μήπως εὕρισκόμεθα εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας.

»Ἀπαισιοδοσοῦμεν; Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὸ φαινόμενον τῆς τόσο ἐκτεταμένης ἀφασίας, τῆς μειοδοσίας ἐν τῇ πίστει, τῆς ἀπουσίας ζήλου ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, τῆς βαθείας σιωπῆς, ἥτις διαδέχεται τὰ αἰρετικὰ κηρύγματα «Ὀρθοδόξων» ποιμένων; ποῦ εἶναι αἱ ἀστραπαὶ τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας;» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 112, 10-2-1969).

«Ἐμεῖς οἱ ὑπογράφοντες, ὡς ἀπλοὶ ἀγιορεῖτες, ἐπαναλαμβάνουμε αὐτὰ ποὺ διεκήρυξε ἡ Ἱερὰ Κοινότης τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2007 μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ στὴν πατριαρχικὴ λειτουργία καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στὸ Βατικανόν: **“Ἐπιθυμοῦμε οἱ Ἀγιορεῖται καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ βίου νὰ φυλάξωμε τὴν παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. Περιφρουροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν δογματικὴν μας συνείδησιν. Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε, ὡς ὅσας τίθενται ζητήματα, ποὺ ἀφοροῦν στὴν παρακαταθήκην τῶν Πατέ-**

Ἀριστερὰ ὁ Πάπας Ἰωάννης μὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγόρα, ποὺ ξεκίνησαν τὴν πραγματοποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1962-1964) γιὰ τὸν ἐκλατινισμὸ καὶ ἐξουσιασμὸ τῆς Ἁγίας Ὀρθοδοξίας μας. Δεξιὰ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Βούτιλα, ποὺ συνέχισαν τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων.

ρwn” (Ανακοίνωση Ιερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1671, 5-1-2007).

«Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε» καὶ σήμερα, ὅταν βλέπουμε ὅλα ὅσα οἱ προγενέστεροί μας ἀγιορεῖτες μοναχοὶ μὲ ὁμολογιακὸ φρόνημα καὶ παρρησία ἀπεστρέφοντο καὶ κατεδίκασαν, ὄχι μόνον νὰ ἐπαναλαμβάνονται, ἀλλὰ νὰ ἔχουν πλέον παγιωθεῖ ὡς ἐκκλησιαστικὸ ἔθος καὶ κρατοῦσα ἀντίληψη.

«Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε» καὶ ἐμεῖς σήμερα συμμεριζόμενοι τὴν διαπίστωση τοῦ ἀρχιμ. Βασιλείου Γοντικᾶκη, ὅταν ὡς ἡγούμενος, τότε, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα διέκοψε, μαζί καὶ μὲ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἀγιορειτῶν, τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχῃ Ἀθιναγόρα: **✓ «ἐπαύσαμεν τὸ μνημόσυνο, αἰσθανθέντες ὅτι ἐξέλιπε πᾶν περιθώριον ἀνοχῆς ἢ προθεσμίας ἀναμονῆς»** (Ο.Τ., ἀρ. φ. 142, 15-6-1971).

«Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε», ὅταν βλέπουμε νὰ ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος ἀκραίων ἀντιδράσεων καὶ διχοστασιῶν, πού γεννᾷ ἢ ἐλλειψὴ νηφάλων, θεολογικῶν καὶ ἐμπεριστατωμένων τοποθετήσεων, ὅπως αὐτὲς πού πάντοτε ἔκανε τὸ Ἅγιον Ὅρος.

«Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε», ὅσο βλέπουμε νὰ διογκνύεται τὸ καρκίνωμα πού μὲ τόση ἐνέργεια περιέγραφε ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος Γοντικᾶκης, **✓ «ὁ διπλοῦς κακοήθης ὄγκος: ἐνὸς ἐπιπολαίου οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύόμενος τὴν γενικὴν ἀνεδαφικότητα καὶ τὸν περισπασμὸν τῆς ἐποχῆς ὁμιλεῖ διὰ ἐνώσεις καὶ συνομοσπονδιακὴν συνύπαρξιν ἀγνοῶν καὶ περιπαίζων τὴν ὀντολογικὴν βάση τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δόγματος καὶ ἐνὸς τυφλοῦ ἀνθενωτισμοῦ ἐγωϊστικῆς συσκοτίσεως καὶ δημιουργοῦ ἀπεριορίστων ἀλληλοσφοριζόμενων παρατάξεων.**

»Ενῷ δὲ ἡ Ἐκκλησία δοκιμάζεται διὰ τῆς πολλώσεως τῶν ἀκράϊων τούτων τάσεων καὶ χειμάζεται διὰ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τῆς γνησίας μαρτυρίας της, καὶ ἐνῷ αἱ οἰκουμενικαὶ μεγαλοστομίαι αὐξάνουν, **ἐντὸς τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καὶ τοῦ θεολογικοῦ “λαίμματος” κυφορεῖται ἡ μυστικὴ καὶ ἀκατάβλητος ἀντίδρασις.** Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς διώζεται χιλιάδας, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀτομικῆς του δυνάμεως, ἡ ὁποία δρᾷ, ἀλλὰ περὶ τῆς φανερώσεως τῆς δυνάμεως

ἡ ὁποία συνθλά καὶ λικμίζει τὴν ἀνυπόστατον θρασυτητα τῶν αἱρέσεων. Δὲν πρόκειται περὶ ἀνθρωπίνου πάθους, ἀλλὰ περὶ συμπλοκῆς τοῦ ἐφημέρου, παροδικοῦ καὶ αὐτοκαταδικαστέου, πρὸς τὸ αἰώνιον καὶ ἀκατάβλητον τῆς ἀσαλεύτου βασιλείας τῆς Ἐκκλησίας. **Ἐφ’ ὅσον ἀδρανοῦν οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι, διεγείρεται αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ καὶ καθολικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν εὐθύνη ἐπωμίζεται ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ πιστὸς λαός, τοῦ ὁποίου πάντοτε ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καὶ διὰ τῶν αἰώνων «ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά εἶναι μία»** (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

«Φοβούμεθα νὰ σιωπήσωμε» ἀναμένοντας μὲ ἀγωνία νὰ ὁμιλήσουν **«οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι»**, ἡ Ἱερὰ Κοινότης μας, οἱ ἡγούμενοί μας, οἱ γέροντές μας, οἱ ἐπιφανεῖς καὶ προβεβλημένοι ἀγιορεῖτες θεολόγοι. Γ’ αὐτὸ καὶ ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ ὅλες τῆς ἀπόψεως καὶ τῆς τοποθετήσεως τους, τὴν παρελθόντων ἐτῶν, καθὼς καὶ τὰ σύγχρονα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα μὲ τὸ ἀνάλογο φωτογραφικὸ ὑλικό. Τὰ ἀναδημοσιεύουμε ὡς ἔναυσμα καὶ παρότρυνση καὶ θερμὴ παράκληση νὰ ἀναλάβουν καὶ πάλι τὸν ρόλο, πού ἡ ὑπερχυλιόχρονη ἱστορία τοῦ ἁγιωνόμου ὄρους τοὺς ἔχει ἀναθέσει, αὐτὸν τοῦ **«ἀδιαπραγμάτευτου φύλακα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων».**

Ἄς ἀκολουθήσουμε τὴν προτροπὴ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου:

✓ «Ἄς ἀφυπνισθῶμεν. Ἄς στραφῶμεν πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας... Εἶναι φοβερὰ ἡ εὐθύνη τῶν ποιμένων καὶ θεολόγων μας σήμερον ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν αἱρετικῶν.

»Ἄς βοηθήσωμε τὸν λαόν μας, διὰ νὰ κρατήσῃ καὶ αὐξήσῃ τὴν πίστιν του. Καὶ ἂς βοηθήσωμε τοὺς ἀδελφούς μας, οἵτινες κατέστησαν ἀπὸ αἰῶνας αἱρετικοί. Καὶ ὁ μόνος τρόπος βοηθείας εἶναι ἡ ἐπίδειξις ὀρθοδόξου βίου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως. Οὕτω μόνον θὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ οὕτω θὰ πείσωμεν, ὅτι ἐξω τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Οὕτω, λοιπόν, «λαμπάτω τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 112, 10-12-1969).

Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός

Ο σύγχρονος οἰκουμενισμός ἔχει τις ρίζες του στὶς δύο πατριαρχικές ἐγκυκλίους τοῦ 1902 καὶ 1920 οἱ ὁποῖες μὲ αὐθαίρετο καὶ αἰφνιδιαστικὸ τρόπο καταργοῦν τὴν πάγια ἐδῶ καὶ αἰῶνες τακτικὴ ποῦ ἀκολουθοῦσε ἡ Ἐκκλησία μας στὸν διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἐπικρατεῖ πλέον μία νέα ἀντίληψη στὴν διεξαγωγή τοῦ διαλόγου ποῦ στηρίζεται σὲ καθαρὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ κριτήρια. Κάθε θεολογικὴ ἀναφορά ἀπουσιάζει καὶ ὁ θεολογικὸς λόγος παραχωρεῖ τὴν θέση του στὴν κοινωνικὴ πολιτικὴ καὶ διπλωματία.

Ἡ εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἐπανακάμψουν στοὺς κόλπους Της οἱ ἀποκοπέντες ἀπὸ Αὐτὴν χριστιανοὶ λαμβάνει πλέον τὴν μορφή τῆς ἐπιδίωξης γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἡ «ἐνώση» μετατρέπεται πλέον ἀπὸ εὐχὴ σὲ αὐτοσκοπὸ μὲ συνέπεια τὴν συνειδητὴ καὶ ἡβηλημένη παράβλεψη ὅλων τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων στὴν προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν ἑτεροδόξων.

Μέσα ἀπὸ ἀπαράδεκτους συγκερασμούς καὶ σχετικοποιήσεις τῆς ἀληθείας καὶ τῶν δογμάτων ἐπιβάλλεται μία οὐνιτίζουσα διάσταση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία παγιώθηκε στὶς μέρες μας καὶ στηρίζεται σὲ καθαρὰ νεοεποχίτικη λογικὴ. Μὲ βάση αὐτὴ τὴν νεοεποχίτικη καὶ οὐνιτίζουσα τακτικὴ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μας ἀπογυμνώνεται ἀπὸ τὸν ἀποκαλυπτικὸ καὶ σωτηριολογικὸ της χαρακτῆρα, ἀφοῦ ἐξομοιώνεται μὲ τὴν αἵρεση, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζει ὡς **μία ἄλλη ἐκδοχὴ τῆς ἀληθείας**.

Δυστυχῶς αὐτὴ ἡ οὐνιτίζουσα νεοεποχίτικη διάσταση τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν βάση πάνω στὴν ὁποία διεξάγονται ὅλοι οἱ διάλογοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀλλοθρήσκους. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς παπικούς, ὁ διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ οἱ διαθρησκειακοὶ διάλογοι διεξάγονται μὲ βάση πάντα αὐτὴ τὴν ἴδια λογικὴ.

Αναπαράγεται καὶ ἐπιβάλλεται, ἔτσι, ἡ ψευδοαλήθεια καὶ ὁ ψευδοχριστιανισμὸς τῶν ψευδοεκκλησιῶν, ποῦ μὲ τόση ἐνέργεια περιέγραφε

ὁ σύγχρονος Ἅγιος καὶ μεγάλος δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας **Ἰουστίνος Πόποβιτς**: ✓«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Παπισμόν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά των εἶναι ἡ **παναίρεσις**» (Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς*, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, σελ. 224).

Ὁ οἰκουμενισμὸς τῶν ἡμερῶν μας δὲν στηρίζεται στὴν δογματικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶναι ἀπόλυτα ἀνθρωπομορφικός, ἀνθρωποκεντρικός, ἀπνευματίστος καὶ ἀθεολόγητος, ὅπως πολὺ εὐστοχα τὸν περιγράφει ὁ μακαριστὸς Γέροντας **Γεώργιος Καψάνης**:

✓«Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὅπως διεξάγεται σήμερον φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικόν-ἀνθρωποκεντρικὸν χαρακτῆρα καὶ ὄχι θεολογικόν καὶ πνευματικόν. Παραμερίζει τὴν Πίστιν (δόγμα) καὶ τὴν Παράδοξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλέπει περισσότερον εἰς πρακτικούς σκοπούς. Βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν κυρίως ὡς ἀνθρώπινον ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον ἡνωμένον θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ καλλίτερον τοὺς ἐχθρούς του... Μόνον ὁ ὅλος Θεανθρώπος ἡμπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ τὸν ὅλον ἄνθρωπον. Ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ ὅλου Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τοῦ ὅλου Σώματός Του, τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν δυνάμεθα νὰ διαπραγματευθῶμεν «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» μὲ τοὺς «παραμορφωμένους Χριστούς» τῶν δυτικῶν, Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεσταντῶν» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Ὁρθοδοξία καὶ Οὐμανισμός-Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός*, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 1996, σελ. 83-84).

Ὁ σύγχρονος οἰκουμενισμὸς ἀρνούμενος νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλο ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλων καὶ ἐξαντλούμενος σὲ μία ἐπιδερμικὴ καὶ ἀναμικτὴ ἀντιμετώπιση τῶν οὐσιαστικῶν προβλημάτων καὶ τῶν θεολογικῶν διαφορῶν ἀδίκει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἴδιους τοὺς ἑτεροδόξους. Αὐ-

«Πολλοί μιλάνε για την αίρεση, άρκετοι γράφουν για την αίρεση, αλλά λίγοι είναι εκείνοι που έχουν γευτεί την πίκρα της αίρεσης, και ακόμα ελάχιστοι είναι αυτοί που την έζησαν και έχυσαν αίμα για να απελευθερωθούν από την αιχμαλωσία της. Η αίρεση είναι τρόπος ζωής, είναι μεγάλη φυλακή, είναι άσθενεια ψυχική αλλά και σωματική»: Πρωτ. π. Αθανάσιος Χενεΐν, ὁρθόδοξος -πλέον- ἱερεὺς τῆς Ἱ.Μ.Πειραιῶς. Ἐπὶ 15 χρόνια προϊστάμενος τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν.

Ὁ π. Αθανάσιος Χενεΐν μεταστράφηκε στὴν Ὀρθοδοξία μετὰ ἀπὸ τὴν συνάντησή τοῦ Γέροντος Ἀρχιμ. π. Γεωργίου Καψάνη, Καθηγουμένου τῆς Ἱ.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, μετὸν Κόπτη-Μονοφυσίτη Μητροπολίτη Bishop. Ἡ συνάντησή ἐγένετο τὴν 1^η Ἰουνίου 2003, σὲ Μετόχι τῆς Μονῆς κοντὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ π. Αθανάσιος ἦταν ὁ μεταφραστής. Κράτησε πᾶνω ἀπὸ δύο ὥρες καὶ διαπίστωσε ὅτι ὁ Κόπτης Μητροπολίτης δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ καταλάβει, οὔτε νὰ ἐξηγήσει, οὔτε νὰ ἀπαντήσει στὰ θεολογικά καὶ χριστολογικά τεκμηριωμένα ἐπιστημονικά ἐρωτήματα τοῦ γέροντα π. Γεωργίου. «Τότε καὶ μέσα στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ συνάντησή, ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση τῆς μεταστροφῆς μου στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας», ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος.

τῇ ἡ ἀκατάσχετη ἀγαπολογία, ἡ ἀγωνιώδης μέριμνα νὰ μὴν εἰπωθεῖ τίποτε κακὸ ἢ δυσάρεστο, ἡ διαρκὴς φροντίδα νὰ εἴμαστε εὐχάριστοι, οἱ κοσμικοῦ τύπου ψευτοεγγενεῖς καὶ ὁ στρουθοκαμηλισμὸς φανερώωνον περισσότερο ἀφέλεια, παρὰ ὑπεύθυνη ἀντιμετώπιση καὶ συμπεριφορά.

Μιὰ τέτοια τακτικὴ πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ καὶ ἐμπονη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἑτερο-

δόξους ἀδελφούς μας. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Προηγούμενος τῆς Μονῆς Ἰβήρων ἀρχιμ. **Βασίλειος Γοντικάκης**, ✓ «Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ φάνηκαν “σκληροί” στὴ διατήρησι τοῦ “Δόγματος” εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἄνθρωπον. Γιατὶ γνώρισαν τὰ ἀπύθμενα βάθη τοῦ καὶ δὲν θέλησαν ποτὲ νὰ τὸν κοροιδέουν μετὰ τὶς συναισθηματολογίες ἐφήμερης καὶ ἀνυπαρκτῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν σεβάστηκαν προσφέροντάς του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας, ποὺ χαρίζει τὴ μακαρία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ζωὴ» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

Μὲ τὴν ἴδια ἀληθινὴ καὶ ἐμπονη ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καψάνης ἐκφράζει τὰ αἰσθήματα καὶ τὸ διαχρονικὸ φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους:

✓ «Αἰσθανόμεθα τὸν οἰκουμενισμὸν ὡς κάτι ποὺ ἀπομακρύνει τὴν ἔνωσην καὶ μάλιστα τόσοσιν τὴν ἀπομακρύνει ὅσον φαίνεται νὰ τὴν φέρῃ πλησίον μας. | Ἀγαπῶμεν τοὺς ἑτεροδόξους χριστιανοὺς καὶ δι’ αὐτὸ θέλομεν μίαν πραγματικὴν καὶ ἁγίαν ἔνωσην μαζί των. Δὲν θέλομεν μίαν συνύπαρξιν ἢ μίαν ἀνοχήν ἢ μίαν ποικιλίαν «πίστεων», διότι αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, οὔτε ἀσφαλὴς καὶ διαρκὴς ἔνωσις εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα. | Θέλομεν νὰ πιστεῦωμεν ὅτι κοινωνοῦμεν καὶ νὰ κοινωνοῦμεν ὅτι πιστεῦομεν, τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, ὁλόκληρον εἰς ὁλόκληρον τὸ Σῶμα Του. | Οὔτε θέλομεν νὰ προδώσωμεν τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἀναμένει τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀπὸ τὸν ὅλον Θεάνθρωπον. | Δι’ αὐτὸ ἡμποροῦμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ἡμποροῦμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν, ἀλλ’ ὄχι καὶ νὰ συμβιβασθῶμεν. | Δὲν δυνάμεθα ἄλλως τε νὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλως. Αὐτὸ ποὺ ζῶμεν καὶ αὐτὸ ποὺ παρελάβομεν, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ὁμιλήσωμεν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον. | Ἐὰν μάλιστα ἡμεῖς ὡς Ἀγιορεῖται ὁμιλήσωμεν διαφορετικὰ ἀπ’ ὅ,τι ὠμίλησαν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, οἱ μὴ συλλειτουργήσαντες μετὰ τοὺς Λατινόφρονες καὶ θανατωθέντες Ἀγιορεῖται, ὁ ὁσῖος Νικόδημος καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες μας, οἱ ἐν ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει διαλάμπσαντες, τοῦτο θὰ εἶναι Θεοῦ ἐγκατάλειψις. Καὶ τὰ ὅσα θὰ διασκορπισθοῦν μετὰ ὅσα τῶν ἀνθρωπαρέσκων» (Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ὀρθοδοξία καὶ Οὐμανισμός-Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός, ἐκδ. 1ερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἄγιον Ὅρος 1996, σελ. 84-85).

Τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Πρωτεργάτης τῶν συγχρόνων οἰκου-
μενιστικῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου ὑπῆρξε ὁ
Πατριάρχης Ἀθιναγόρας. Εἶναι σὲ
ὄλους γνωστὰ καὶ καταγεγραμμένα τὰ τραγικὰ
ὀλισθήματα τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα στὰ θέ-
ματα τῆς πίστεως. Μὲ μία σειρά ἀπὸ πρωτόγνω-
ρες καὶ ρηξικέλευθες ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειες
ἀνέτρεψε μὲ συνοπτικές διαδικασίες κάθε δεδο-
μένο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀνέτρεψε ἱεροῦς
κανόνες, συνοδικότητα, ἀγιοπατερικὴ παράδο-
ση, δογματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση.

Συνέπεια ὅλων αὐτῶν ἦταν ἡ διακοπὴ τοῦ
μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα ἀπὸ
τοῦς ἀγιορεῖτες πατέρες. ✓ «Ἡ διακοπὴ τοῦ
*Μνημοσύνου ἀποτελεῖ ἄρνησιν καὶ πρᾶξιν ἀν-
τιστασεως, ἐν ὧσιν διαγραφόμενου κινδύνου*»,
τόνιζε ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους σὲ ἐ-

πιστολὴ τῆς πρὸς ὅλες τὶς ἀγιορεῖτικες Μονὲς
ἀπὸ τὶς ὁποῖες ζητοῦσε τὶς ἀπόψεις τους (Ο.Τ., ἀρ.
φ. 127, 10-10-1970).

Στὶς ἀπαντητικὲς τοὺς ἐπιστολὰς οἱ ἀγιορεῖτι-
κες Μονὲς διετράνωναν τὴν σταθερότητά τους
στὴν συνέχιση τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου
τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ συνήθως περνᾷ ἀπαράτηρητο
καὶ μένει ἀσχολίαστο εἶναι τὸ γεγονός ὅτι πολλοὶ
ἀγιορεῖτες καὶ ἀρκετὲς ἱερὲς Μονὲς συνέχισαν
τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ τοῦ μακαρι-
στοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, καθὼς ἐκεῖνος
δήλωνε ὅτι θὰ συνεχίσει τὴν τακτικὴ τοῦ προ-
κατόχου τοῦ Ἀθιναγόρα.

✓ «Ἐμμένονεν εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῆς ἀ-
ποφάσεως τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως
Συνεδρία ΝΒ' τῆς 13-11-71 διὰ τὸ μνημόσυνον
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου [Δημητρίου], ὁ-

Ὁ Οἰκουμενικὸς
Πατριάρχης
Ἀθιναγόρας μὲ
τὸν Πάπα Ἰωάννη
ΣΤ' κατὰ τὴν
συνάντησή τους
στὰ Ἱεροσόλυμα
τὸν Ἰανουάριο
τοῦ 1964. Ἦταν ἡ
πρώτὴ συνάντη-
ση μεταξύ Ὁρθο-
δόξου Πατρι-
άρχῃ καὶ Πάπα
τοῦ Βατικανοῦ
ἀπὸ τὸ Σχίσμα
τοῦ 1054. Στὴ
συνάντηση αὐτὴ
ἔγινε ὄχι μόνο ἡ
ἄρση τῶν ἀναθε-
μάτων, ἀλλὰ καὶ
ἡ ἄρση τῆς ἀκοι-
νησίας μεταξύ
Ὁρθοδόξων καὶ
Πατικῶν!...

στις ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου του», δήλωναν οἱ πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας σὲ ἐπιστολὴ τους πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα (Ο.Τ., ἀρ. φ. 172, 15-10-1972).

Καὶ ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παύλου σὲ ἀνάλογη ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τόνιζε: «λόγοι ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐπαναλάβω τὸ μνημόσυνο, διότι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης [Δημήτριος] εἶναι νεωτεριστής, θαδίζει τὰ ἴχνη τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Ἀθηναγόρου, τοῦ ὁποῖου τὰς ἀπόψεις καὶ αἰρετικὰ φρονήματα δὲν κατεδίκασεν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 213, 1-7-1974).

Στὴν ἀπάντησή του δὲ πρὸς τὸν τότε πολιτικὸ Διοικητὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὁ ὁποῖος τοῦ ζητοῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου ἐδήλωνε μὲ ὁμολογιακὸ φρόνημα καὶ παρηγορία αὐτὰ πού ἡ ὀρθόδοξη μοναχικὴ συνείδηση τοῦ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος συνευλογοῦντες στὸ Φανάρι (κάτω) καὶ στὸ Βατικανό (δεξιὰ) καὶ ἐπιχαίροντες μὲ ἱκανοποίηση γιὰ τὸν συντελούμενο ἐξουνιτισμὸ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, πού ἀπεργάζονται. Εἰκόνες πού ἐξεγείρουν τὰ ὀρθόδοξα ἀνταντακλαστικὰ καὶ διεγείρουν τὸ ὀρθόδοξο φρόνημα κάθε συνειδητοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ ἀφήνουν ἀδιάφορους τοὺς Ἀγιορεῖτες Καθηγούμενους, Γέροντες καὶ Πατέρες!...

ὑπαγόρευε: «Κύριε Διοικητὰ, σέβομαι τὸν θεσμόν τοῦ Πατριαρχείου. Σέβομαι τοὺς νόμους τοῦ κράτους. Σὰς ἐκτιμῶ ὡς πρόσωπο. Δὲν δύναμαι ὁμως νὰ παραβιάσω τὴν συνείδησίν μου εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Δι' αὐτὸ καὶ δι' ὑστάτην φοράν, δηλῶ, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μνημονεύσω τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου, ἐφ' ὅσον οὗτος πορεύεται μακρὰν τῶν σεπτῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν καταδικάζει, ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν Οἰκουμενισμόν τοῦ Ἀθηναγόρου. Δὲν ἔχουν δὲ δικαίωμα νὰ μὲ θιάσουν ἐπ' αὐτοῦ οὔτε ὁ Πατριάρχης, οὔτε ἡ Πολιτεία. Σεῖς δὲ ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ εἰσηγηθῆτε εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι πρέπει νὰ σεβασθοῦν τὰ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος θεμελιωμένα προνόμια καὶ τὸ Αὐτοδιοίκητον τοῦ Ἁγίου Ὁρους» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 213, 1-7-1974).

Ἀλλὰ καὶ ὁ διάδοχος τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὁ σημερινὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀκολουθεῖ συνειδητὰ καὶ μὲ συνέπεια τὴν γραμμὴ τῶν προκατόχων του καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα. Πρὸς σφата μάλιστα πραγματοποιοῖσθε στὰ Ἱεροσόλυμα (24-26 Μαΐου 2014) συνάντησιν μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν 50^η ἐπέτειο τῆς

συναντήσεως του Πατριάρχου Αθηνάγορα με τον Πάπα Παύλο ΣΤ' στον ίδιο τόπο το 1964.

Πρόκειται για μία κίνηση με πολλούς συμβολισμούς, που αποδεικνύει περίτρανα ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, όχι απλώς ακολουθεί την οικουμενιστική γραμμή του Αθηνάγορα, αλλά προβαίνει και σε μεγαλύτερα ανοίγματα με τους ρωμαιοκαθολικούς.

Στην Κοινή Δήλωσή τους που υπέγραψαν στα Ίεροσόλυμα ο Πάπας και ο Πατριάρχης δηλώνουν: **✓ «Η αδελφική ήμῶν συνάντησις σήμερον εἶναι ἐν νέον καὶ ἀναγκαῖον θῆμα εἰς τὴν πορείαν πρὸς τὴν ἐνότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν μόνον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δύναται νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, ἐκείνην τῆς κοινωνίας ἐν νομίμῳ ποικιλίᾳ. Αναλογιζόμεθα μετὰ θαθείας εὐγνωμοσύνης τὰ θήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος μᾶς ἐνίσχυσεν ἤδη νὰ πραγματοποιήσωμεν. Ὁ ἐναγκαλισμὸς ὁ ὁποῖος ἀντηλλάγη μεταξύ τοῦ Πάπα Παύλου Σ' καὶ τοῦ Πατριάρχου Αθηνάγορου ἐδῶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, μετὰ ἀπὸ αἰῶνας σιωπῆς, ἤνοιξε τὸν δρόμον διὰ μίαν ἱστορικὴν χειρονομίαν, τὴν ἐξάλειψιν ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς Ἐκκλησίας τῶν πράξεων τῶν ἀμοιβαίων ἀναθεμάτων τοῦ 1054»** ([http://](http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&tl=gr)

www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&tl=gr).

Ἡ συνάντησις τοῦ Πατριάρχου Αθηνάγορα μετὸν Πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰ ἀνοίγματα πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς πού τὴν ἀκολούθησαν -τὰ ὁποῖα ἐπαινεῖ, ἀκολουθεῖ καὶ ἐπαυξάνει ὁ κ. Βαρθολομαῖος- ὁδήγησαν τοὺς ἀγιορεῖτες στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Αθηνάγορα.

Καὶ τίθεται εὐλογα καὶ ἐπιτακτικὰ τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα: τί διαφορετικὸ ἢ τί λιγότερο ἔπραξε ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀπὸ ὅσα εἶχαν πράξει οἱ δύο προκάτοχοί του; Ἀλλάξαν τὰ κριτήρια καὶ τὰ αἰσθητήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψη καὶ τὴν καταδίκη τῶν ἀποκλίσεων καὶ τῶν παρεκτροπῶν σὲ θέματα πίστεως;

Τί περισσότερο ἀπὸ τὸν σημερινὸ Πατριάρχη ἔπραξε ὁ Πατριάρχης Αθηνάγορας γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀγιορεῖτες θεωροῦσαν ὅτι «πλέον "γυμνῇ τῇ κεφαλῇ" κηρύσσει τὴν αἵρεσιν»; (Ι. Μ. Ξενοφώντας πρὸς Ἱερὰ Κοινότητα, Ο.Τ., ἀρ. φ. 128, 1-11-1970).

Στὸ Ἱεροκοινοτικὸ Γράμμα τὸ 1980 «Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Αντιπροσώποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἰκοσιν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ» δὴλωναν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Δημήτριο: **✓ «Γνωρίζετε, Παναγι-**

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Βενέδικτος συνειλογοῦν καὶ ἀνταλλάσσουν λειτουργικὸ ἀσπασμό, προωθώντας τὴν ἀνίερη ἔνωση.

ώτατε Δέσποτα, ὅτι ἀείποτε οἱ Μοναχοὶ εἶναι ἰδιαίτερος εὐαίσθητοι εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως, φοβοῦνται δέ ὅτι αἱ παραχωρήσεις εἰς αὐτὰ συνεπάγονται τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν των, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὁποίων καὶ ἐγκατέλειψαν τὸν κόσμον καὶ ἦλθον νὰ μονάσουν “ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς”.

»Διὰ τοὺς Ἀγιορεῖτας Μοναχοὺς τοὺς μνημονεύοντα τὸ σεπτὸν ὄνομα τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, **τὰ τολμηρὰ βήματα εἰς τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ παπισμοῦ καὶ δὴ ἐκεῖνα ἅτινα μᾶς ἐκβάλλουν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως, δημιουργοῦν ἔντονα προβλήματα εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν ἃ ἔχοντα δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν σωτηρίαν των.** Οὕτως ἄλλως τε διδάσκονται ἀπὸ τὴν μακραίωνα καὶ ζῶσαν Ἀγιορειτικὴν Παράδοσιν καὶ τοὺς μάρτυρας μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἐδίστασαν νὰ τελειωθοῦν μαρτυρικῶς, παρὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν πάπαν.

»Παρὰ τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων ἡ τοιαύτη στάσις χαρακτηρίζεται ὡς φανατικὴ, δι’ ἧμᾶς ὁμως πρόκειται περὶ συνεπείας πρὸς τὴν πίστιν μας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀφιέρωσιν μας πρὸς τὸν Θεόν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

Τὰ ἐξίσου καὶ ἀκόμη μεγαλύτερα «τολμηρὰ βήματα» τοῦ κ. Βαρθολομαίου δὲν «δημιουργοῦν ἔντονα προβλήματα εἰς τὴν συνείδησιν» τῶν συγχρόνων ἀγιορειτῶν; Δὲν προκαλοῦν «δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν σωτηρίαν των»;

Δὲν «μᾶς ἐκβάλλουν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Παραδόσεως» τὰ σύγχρονα οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος προχώρησε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς προκατόχους του στὸν συγκρητιστικὸ διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμό μὲ τολμηρὰ θεολογικὰ καὶ λειτουργικὰ ἀνοίγματα πρὸς ὅλες τὶς αἱρέσεις, Μονοφυσитισμό, Παπισμό, Προτεσταντισμό, ἀκόμα καὶ πρὸς ἄλλες θρησκείες, ὅπως ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ Ἰσλάμ; Ἀμβλύθηκε ἄραγε ἡ συνείδηση τῶν συγχρόνων ἀγιορειτῶν, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλεῖται πλέον ἀπὸ τὶς προκλητικὲς αὐτὲς ἀντορθόδοξες ἐνέργειες;

Πληροφοροῦμαστε ἀπὸ τὴν εἰδησεογραφία τῶν ἡμερῶν ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότητα ἀπέστειλε ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πα-

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος με τόν παπικό «ἐπίσκοπο» τοῦ Eisenstadt τῆς Αὐστρίας, Aegidius Zsifkovics, τόν Νοέμβριο τοῦ 2014, ὅπου ὁ Πατριάρχης ἀνήγγειλε ὅτι θά ἰδρυθεῖ οἰκουμενιστικό μοναστήρι καί δήλωσε ὅτι οἱ διαφορές μεταξύ Ὁρθόδοξων καί παπιστῶν ἔχουν σέ μεγάλο βαθμό ξεπεραστεῖ, περιμένει δέ περισσότερα ἀπό τόν Πάπα Φραγκίσκο.

τριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ✓ «μετά ἀπό ὅσα διαδραματίσθηκαν κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πατριάρχου στὰ Ἱεροσόλυμα καί τὸ Κοινὸ Ἀνακοινωθὲν με τὸν Πάπα, καθὼς καί γιὰ τὴν παρουσία του στὴ Ρώμη καί τὴν συμπροσέυχή του με τὸν Πάπα καί τοὺς ἡγέτες τῶν Ἑβραίων καί τῶν Παλαιστινίων» (<http://www.agioritikovima.gr/agnea/item/39606>).

Στὸ ἴδιο δημοσίευμα ἀναφέρεται ὅτι ✓ «στὴν ἐπιστολὴ τους οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἐκφράζουν τὴν ἀντίδραση τῶν Ἀγιορειτῶν γιὰ τὶς παραπάνω ἐνέργειες καί κάνουν ἐκκλήση πρὸς τὸν Πατριάρχη γιὰ τὴ διαφύλαξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Μάλιστα κάνουν ἰδιαιτέρη ἀναφορά στὰ γεγονότα τῆς δεκαετίας τοῦ '60, ὅταν οἱ Ἀγιοεῖτες διέκοψαν τὸ "μνημόσυνο" τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα, μετὰ τὰ "ἀνοίγματα" του πρὸς τοὺς παπικούς. Ἀναμένεται μὲ ἐνδιαφέρον ἡ ἀπάντησι τοῦ Πατριάρχου καί ἡ θέσι του ἀπέναντι στὸν Οἰκουμενισμό» (<http://www.agioritikovima.gr/agnea/item/39606>).

Σέ ἄλλο δημοσίευμα, ἐπίσης, ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ συντάχθηκε ✓ «μετὰ ἀπό ἀπόφασιν ἔνδεκα καθηγουμένων 1. Μονῶν τοῦ Ἀγιωνόμου Ὁρους» καί ὅτι «εἰς αὐτὴν (συμφώ-

νως πρὸς πληροφoρία) ἔγινε μεγάλη ἐπεξεργασία, διὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν "προσβλητικὲς" λέξεις διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 2042, 24-10-2014).

Εὐλογα διερωτᾶται κανεὶς ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ σύγχυσι καί ἡ ἀδιαφάνεια ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποῦ δέν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἀπαντήσῃ στὰ ἀπλούστατα καί εὐλογα ἐρωτήματα ποῦ γεννῶνται σέ ὅλο τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα; Συντάχθηκε καί ἐστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχη ἡ συγκεκριμένη ἐπιστολὴ ἢ ὄχι; Καί ἂν ὄντως ἐστάλη, τότε γιὰ τί δέν δίδεται στὴν δημοσιότητα, ὅπως γίνεται σέ ἀνάλογες περιπτώσεις;

Τίθενται, ὅμως, καί κάποια ἄλλα βασιανιστικά ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα χρῆζουν ἀπαντήσεως ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα. Ἀληθεύει ἡ ἀναφορά τοῦ δημοσιεύματος ὅτι μόνον ἔνδεκα ἀπὸ τίς εἰκοσι Μονές συγκατατέθηκαν στὴν ἀποστολὴ τῆς ἐπιστολῆς; Ἀληθεύει ἡ πληροφoρία ποῦ δημοσιεύεται ὅτι «ἔγινε μεγάλη ἐπεξεργασία, διὰ νὰ ἀφαιρεθοῦν "προσβλητικὲς" λέξεις διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην»;

Ἀδυνατοῦμε νὰ πιστέψουμε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ὑπάρχει στὴν Ἱερὰ Κοινότητα ὁμοφωνία

στην αντιμετώπιση των θεμάτων της πίστεως ὅ-
τι εἶναι δυνατόν νά υπάρχουν ἀγιορείτικες Μονές
καί ἀγιορεῖτες μοναχοὶ πού νά μὴν καταδικάζουν
τίς ἐξόφθαλμες οἰκουμενιστικές παρεκτροπές
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στό Ἱεροσόλυμα.

Ἀδυνατοῦμε νά πιστέψουμε ὅτι υπάρχουν
ἀγιορείτικες Μονές καί ἀγιορεῖτες μοναχοὶ
πού νά μὴν καταδικάζουν τήν συνάντηση, τίς
συμπροσευχές καί τήν Κοινή Δήλωση Βαρθολο-
μαίου-Φραγκίσκου καί τόσα ἄλλα· πού νά μὴν
καταδικάζουν τήν ἀναβίωση, ἀλλά καί τήν υπέρ-
βαση καί τήν προσαύξηση «τῆς δεκαετίας τοῦ
’60, ὅταν οἱ Ἀγιορεῖτες διέκοψαν τὸ «μνημόσυνο»
τοῦ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρα, μετά τὰ «ἀνοίγμα-
τά» του πρὸς τοὺς παπικούς!»!

Ἀδυνατοῦμε νά πιστέψουμε ὅτι ἐγίνε ὄντως
«ἐπεξεργασία» τοῦ κειμένου γιὰ νά μὴν «θιγεῖ»
ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Εἶναι δυνατόν νά
ὑπόκειται σέ «ἐπεξεργασία» ἡ ἀλήθεια καί ἡ
ἀκρίβεια τῆς ἀμωμῆτου πίστεώς μας, τῆς Ἀγίας
μας Ὁρθοδοξίας; Εἶναι δυνατόν νά ὑπόκειται σέ
«ἐπεξεργασία» τὸ ὁμολογιακὸ φρόνημα, ἡ συνέ-
πεια στίς ἀρχές καί τήν μακραίωνη παράδοση, τὸ
χρέος καί ἡ εὐθύνη τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀπέναντι
στόν λαὸ τοῦ Θεοῦ;

Τί εἶναι αὐτὸ πού μᾶς κάνει πλέον τόσο δι-

στακτικούς στίς ἀντιδράσεις, τόσο φειδωλοῦς
στίς δηλώσεις καί τόσο ὑποτονικούς στίς διεκ-
δικήσεις ὅταν πρόκειται γιὰ ζητήματα πίστεως
καί ὁμολογίας καθόσον εἶναι γνωστὸ ὅτι δέν
στερούμαστε στό Ἅγιον Ὅρος οὔτε θεολογικῆς
καταρτίσεως, οὔτε ὀξυδέρκειας, οὔτε γνώσεων,
οὔτε καί ἱκανοτήτων στόν χειρισμὸ καί τήν δι-
εκπεραίωση ὑποθέσεων.

Στὴν συνέχεια τοῦ κεφαλαίου θά παραθέ-
σουμε σέ ἐνότητες τίς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τήν
ὀρθόδοξη θέση ἀπόψεις, πού κατὰ καιροὺς
ἔχουν διατυπωθεῖ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενικούς
Πατριάρχες ἢ συμπεριλαμβάνονται σέ ἐπίσημα
Κείμενα τῶν διαλόγων, σέ ἀντιπαραβολὴ μὲ τίς
ἐπίσημες καί βασισμένες στὴν ὀρθόδοξη πατε-
ρική διδασκαλία τοποθετήσεις-ἀπαντήσεις τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος, τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Καθηγου-
μένων, γερόντων καί μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.
Ἀπὸ τήν ἀντιπαραβολὴ αὐτὴ καταδεικνύεται
ὀλοφάνερα ἡ ἀπόκλιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα-
τριαρχείου καί τῶν οἰκουμενιστῶν, καθὼς καί
ἡ ὁμολογιακὴ στάση πού πάντοτε τηροῦσε τὸ
Ἅγιον Ὅρος καί οἱ δημόσιες παρεμβάσεις καί
πρωτοβουλίες του, τίς ὁποῖες καί ἔχει καθῆκον
νά ἐπαναλάβει.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος σέ οἰκουμενιστικὸ Ἑσπερινὸν στόν Καθεδρικό ναὸ
τῶν Παλαιοκαθολικῶν στὴν Οὐτρέχτη, Ὁλλανδία, 24-4-2014.

Λεχθέντα καὶ Πραχθέντα
τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν
καὶ οἱ Ὁμολογιακὲς Ἀπαντήσεις
τῶν Ἀγιορειτῶν

Μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιπαραβολὴ κειμένων
Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀγιορειτῶν

Τερά Μονὴ Κωνσταντινου, Ἅγιον Όρος.

α) Διμερής Διάλογος 'Ορθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν

Διερυνώντας κανείς τήν προσέγγιση Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, τίς κινήσεις, τίς ἐπιλογές, τίς τακτικές πού ἀκολουθήθηκαν καί τίς μεθοδεύσεις πού ἐφαρμόσθηκαν διαπιστώνει ὅτι ἡ προσέγγιση αὕτη ἦταν προαποφασισμένη, προμελετημένη καί μέ προκαθορισμένα πλαίσια στά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά κινηθεῖ. Καί τά πλαίσια αὐτά δέν εἶναι ἄλλα ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καί τήν συνολική πολιτική τοῦ Βατικανοῦ.

Γι' αὐτό καί δέν ἦταν καθόλου τυχαία ἡ ἀναρίχηση, καθ' ὑπόδειξη τῶν Η.Π.Α., τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορά στόν Οἰκουμενικό Θρόνο, καθώς ἦταν γνωστή ἡ διάθεσή του γιά προσέγγιση μέ τούς δυτικούς. Ἀπό τό ξεκίνημα τῆς πατριαρχίας του **✠**«ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνγκαλιόσθη μετά παροιμιώδους ζωτικότητος τό ζήτημα τῆς ἀναθερμάνσεως τῶν ἐπαφῶν μέ τήν Ρώμην, τήν ὁποίαν ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ ἤδη λόγῳ του ἀσπάζεται μετ' ἀπεράντου σεβασμοῦ ἀδελφικῶς ἐν Χριστῷ» (Εὐαγ. Βαρελλᾶ, Διορθόδοξοι καί Οἰκουμενικά Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατά τόν Κ' αἰῶνα, σελ. 204).

Ὅπως διαπιστώνει ὁ Καθηγητής κ. Πέτρος Βασιλειάδης: **✠**«Ἀσφαλῶς ἡ συνεργασία του ἀπό τό 1949 πού ἐνθρονίστηκε ὡς οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν ρωμαιοκαθολικό ἐπίσκοπο τότε τῆς Ἀνατολίας Ρονκάλι, μετέπειτα Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' θά ἐπηρεάσει θετικά καί στήν ἀλλαγὴ πλεύσης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (http://fanarion.blogspot.gr/2013/10/blog-post_6413.html).

Οἱ καλές καί στενές σχέσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορά μέ τόν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' συνεχίστηκαν καί ἐντατικοποιήθηκαν στήν δεκαετία πού μεσολάβησε. **✠**«Ὁ Ἀθηνᾶγόρας ἐπὶ συνεχῇ ἔτη διαπραγματεύεται παρασκηνιακῶς μέ τό Βατικανό τήν συνάντησί του μέ τόν Πάπα.

Διαμεσολαθητής εἶναι ὁ Ρουμάνος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Σκρίμα, διαπρεπὴς θεολόγος, καί διάφορες προσωπικότητες τοῦ καθολικοῦ κόσμου» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηνᾶγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 93).

Τό 1959 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος μεταβαίνει στό Βατικανό καί μεταφέρει στόν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ' προσωπικό μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορά: **✠**«Ἀγιώτατε. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης μοί ἀνέθεσε τήν ὑψίστην τιμὴν νά ἐπιδώσω πρὸς τήν Ὑμετέραν Ἀγιότητα, ὅχι ἐν γράμμασιν ἀλλ' ἐν τῇ ζωσῇ, τό ἐξῆς μήνυμα: "Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννης". Διότι πιστεύει ὅτι Ὑμεῖς εἴσθε ὁ δεύτερος Πρόδρομος, ὁ ἐπιφορτισμένος παρὰ τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐντολήν εὐθείας νά ποιήσητε τὰς τριβούς Αὐτοῦ» (Ἀρ. Πανώτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηνᾶγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἀθῆναι 1971, σελ. 41).

Στήν ἀπάντησή του ὁ Πάπας ἀποκαλύπτει τίς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν ὅψει τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου πού ἐπρόκειτο νά ξεκινήσει τίς ἐργασίες της. **✠**«Σκοπὸς τῆς νέας Συνόδου εἶναι ἡ ἐπανενωσις τῆς Ἐκκλησίας» δηλώνει στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί συμφωνοῦν ἀπό κοινοῦ ὅτι ἡ «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν» πρέπει νά στηριχθεῖ στίς ἀρχές τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (Ἀρ. Πανώτη, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηνᾶγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἀθῆναι 1971, σελ. 42). «Εάν δέν ἐπικρατήσῃ τό σύνθημα τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως: ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης, οὔτε εἰρήνη θά ὑπάρξῃ μεταξύ τῶν ἐθνῶν, οὔτε ἔνωσης μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηνᾶγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 95).

Ὁ Πάπας δηλώνει στόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἰάκωβο ὅτι **✠**«Ἡ ἔνωσις θά εἶναι ἔνωσις καρδιῶν. Ἐνωσις προσευχῆς. Ἐνωσις-καρπὸς ἀναζητήσεως τοῦ ἐνός ὑπὸ τοῦ ἄλλου» (ὁ.π., σελ. 95), ὁριοθετώντας τήν νέα οἰκουμενικὴ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ ἐναντί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ νέα αὐτὴ πολιτική, πού θά λάβει τήν ἐπισημὴ μορφή της μέ τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1963-1965) καί τό περίφημο «Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ», θά ἐπιβληθεῖ στό ἐξῆς στόν διάλογο μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, ἀφοῦ θά γίνεῖ δεκτὴ καί ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Γιὰ τόν λόγο αὐτό συγκαλεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἡ Πρώτη Πανορθόδοξη Σύνοδος στήν Ρώδο τό 1961.

Τίς βασικές ἀρχές τῆς νέας οἰκουμενικῆς τακτικῆς διευτύπωσε πολύ εὐστοχα καί συνοπτικά τό 1962 ὁ γνωστός ρωμαιοκαθολικός θεολόγος Ἰωάννης Ντανιελοῦ: ✕ «Ὁ λατινικός καί ὁ βυζαντινὸς κόσμος, μέ τὰ συμφέροντά τους, ἔχουν ἀπό καιρό ἐκλείψει. Τὸ δόγμα εἶναι σχεδὸν κοινό. Ἡ παράδοσις ἐπίσης. Τὰ μυστήρια κοινά. Καί κοινοὶ οἱ σημερινοὶ ἀντίπαλοι. Οἱ αἰῶνες πού ἐπέρασαν ἐσώρυσαν διάφορες προκαταλήψεις, πού πρέπει σιγά-σιγά νά ἐκμυσθαινοῦν. Ὡς πρῶτο στάδιο βλέπω τήν ψυχολογικὴ προετοιμασία» (Καθηγητοῦ Δ. Τσάκωνα, Ἀθηναγόρας ὁ Οἰκουμενικός τῶν Νέων Ἰδεῶν, σελ. 97).

Τό «Διάταγμα γιὰ τόν Οἰκουμενισμό» πού ἐξέδωσε ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος κάνει ἰδιαίτερη ἀναφορά στήν ψυχολογικὴ προετοιμασία καί τό κατάλληλο κλίμα πού ἔπρεπε νά δημιουργηθεῖ γιὰ νά ξεκινήσει ὁ διάλογος.

Συγκεκριμένα στό Κεφάλαιο «Ἡ ἀμοιβαία ἀδελφικὴ γνωριμία» ἀναφέρεται: ✕ «Εἶναι καθήκον μας νά γνωρίσουμε τόν ψυχικὸ κόσμον τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μας. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρειάζεται μελέτῃ βασισμένη στήν ἀλήθεια καί στίς καλὲς διαθέσεις. Οἱ Καθολικοὶ, κατάλληλα προετοιμασμένοι, ὀφείλουν νά ἀποκτήσουν μιὰ καλύτερη γνώση τῆς διδασκαλίας καί τῆς ιστορίας, τῆς πνευματικῆς καί λειτουργικῆς ζωῆς, τῆς θρησκευτικῆς ψυχολογίας καί τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας πού χαρακτηρίζουν τοὺς ἀδελφούς μας. Στήν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ συμβάλουν πολὺ οἱ συνάξεις, στίς ὁποῖες συμμετέχουν ἀντιπρόσωποι καί ἀπὸ τίς δύο πλευρές, γιὰ νά ἐξετάσουν πρό πάντων θεολογικὰ ζητήματα, καί ὅπου ὅλοι συμπεριφέρονται σὰν ἴσοι πρὸς ἴσους· μέ τήν προϋπόθεση ὅτι ὅσοι συμμετέχουν σ' αὐτές, κάτω ἀπὸ τήν ἐπίβλεψη τῶν ἐπισκόπων, θά εἶναι ἀληθινὰ καταρτισμένοι. Ἀπὸ τὸν διάλογο αὐτὸ θά φανεῖ πῶς καθαρὰ ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ θέσις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Μ' αὐτόν τὸν τρόπο θά γνωρισθεῖ καλύτερα ἡ σκέψις τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μας καί θά ἐκτεθεῖ σ' αὐτοὺς πῶς αὐθεντικά ἡ πίστις μας» (Β' Σύνοδος Βατικανοῦ, Διάταγμα γιὰ τόν Οἰκουμενισμό, Γραφεῖον καλοῦ Τύπου, σελ. 21).

Ἡ ψυχολογικὴ αὕτη προετοιμασία ἐκδηλώθηκε μέ τόν «διάλογο τῆς ἀγάπης» πού ἐπακολούθησε.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης μέ τόν «ἡγούμενο» τῆς οἰκουμενιστικῆς μοναστικῆς κοινότητος τοῦ Bose τῆς Ἰταλίας ὅπου προσεφώνησε τοὺς παρευρισκομένους ὡς ἐξῆς: «Σεβασμῶτατε Καρδινάλιε κύριε Angelo Scola, Ἀρχιεπίσκοπε Μιλάνου, Ὁσιολογῶτατε κύριε Enzo Bianchi, ἡγούμενε τῆς Μοναστικῆς Κοινότητος τοῦ Bose καί λοιπὰ μέλη αὐτῆς»

Ὁ «Διάλογος τῆς ἀγάπης»

Ο «διάλογος τῆς ἀγάπης» ἔχει ὡς πρωτεργάτη καὶ κύριο ἐκφραστή του τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα καὶ πιστοὺς συνεχιστὲς τοὺς δύο διαδόχους του, τὸν Πατριάρχη Δημήτριο καὶ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Πρόκειται γιὰ μιά καθαρά ἐπικοινωνιακή τακτική στηριγμένη στὴν δυναμικὴ τῆς εἰκόνας καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς συνήθειας, χωρὶς κανένα παντελῶς ἔρεισμα στὴν θεολογία καὶ τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας δὲν παρέλειπε νὰ φανερώνει τὴν ἀποστροφή του γιὰ τοὺς θεολόγους καὶ τὴν θεολογία καὶ τὴν προτίμησή του στὴν πολιτικὴ καὶ τὴν διπλωματία.

Ὁ θεωρητικὸς ἐκφραστής καὶ ἰθύνων νοὺς τῆς προσεγγίσεως μετ' ὃ Βατικανό υπῆρξε ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως (μετέπειτα Χαλκηδόνος) Μελίτων, πού ὡς Πρόεδρος στὴν Γ' Πανορθόδοξη Διάσκεψη στὴ Ρόδο, 1-15 Νοεμβρίου 1964 δήλωνε: **✕** «Θὰ ἀρχίσουμε νὰ ἀσκοῦμεθα στὴν ἀγάπη. Ὁ διάλογος χρῆζει μελέτης. Ἡ ἀγάπη δὲν χρειάζεται μελέτη. Χρειάζεται ἀσκησιμὴ, πρωτοβουλία, γενναιοῦτητα, πνεῦμα θυσίας... Τὰ σχίσματα ὠλοκληρώθηκαν καὶ ἐγιναν ἀγεφύρωτα ὅταν ἔλειψε παντελῶς ἡ ἀγάπη. Δὲν μπορούμε νὰ ἀποκαταστήσουμε ἐνότητα χριστιανική, ἐάν δὲν μαθητεύσουμε στὴν ἀγάπη, ἐάν δὲν ἀγαποῦμε. Καὶ εὐχόμεθα ὅπως τὸ στάδιο αὐτὸ τῆς καλλιέργειας ἀδελφικῶν σχέσεων εἶναι πληρὲς ἀμοιβαίων χειρονομιῶν, προσοχῆς, τιμῆς καὶ ἀγάπης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργηθῇ τὸ κατάλληλο κλίμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἐπεξεργασθοῦμε τὸν ἐκκλησιαστικὸ θεολογικὸν διάλογον» (Ἀριστείδης Γ. Πανώτης, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἱδρυμα Εὐρώπης Δραγάν, Ἀθῆναι 1971, σελ. 143).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

✕ Συνάντηση Πάπα Παύλου ΣΤ' - Ἀθηναγόρας στὴ Ρώμη, 26 Ὀκτωβρίου 1967: ✕ «Ἡ ἔξο-

δος πάντων ἡμῶν ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς αὐταρκεσίας ἐπὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ στερεοῦ ἐδάφους, ἐφ' οὗ τεθεμελιώται ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία, ἀπεκάλυψε ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι πλεονά εἰσιν τὰ ἐνοῦντα καὶ ὀλιγώτερα τὰ χωρίζοντα ἡμᾶς... Καλούμεθα ἵνα συνεχίσωμεν καὶ ἐντείνωμεν τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστήσωμεν τοῦτον προθεολογικὸν γενοδόν...» (Ἀριστείδης Γ. Πανώτης, Παῦλος ΣΤ' - Ἀθηναγόρας Α', Εἰρηνοποιοί, Ἱδρυμα Εὐρώπης Δραγάν, Ἀθῆναι 1971, σελ. 225).

✕ Συνεντεύξεις Πατριάρχου Ἀθηναγόρας, 1968: ✕ «Τὰ δόγματα ἅς τὰ κλείσει κάθε Ἐκκλησία εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν της καὶ μετ' αὐτὸ κάλυμμα αὐτὸ νὰ ἐκδώσωμεν τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης» (Εφην. Ἔθνος, 15-11-68). «Δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἄλλην ἀλλ' ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρῶσωμεν τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» (Περιοδ. ὁ Ποιμὴν, Μυτιλήνη, Φεβρουάριος 1968).

✕ Προσλαλιά Πατριάρχου Ἀθηναγόρα πρὸς ὁρθοδόξους ἱερεῖς, 1971: ✕ «Ἐως τὸ 1054 εἴχαμε πολλὰς διαφοράς... Ἀλλὰ ἡγαπώμεθα. Καὶ ὅταν ἀγαπῶνται οἱ ἄνθρωποι, διαφοραὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ τὸ 1054 πού ἐπαύσαμεν νὰ ἀγαπώμεθα, ἤλθαν ὅλες οἱ διαφορές. ἡγαπώμεθα καὶ εἶχομεν τὸ ἴδιον μυστήριον. Τὸ ἴδιον βάπτισμα, τὰ ἴδια μυστήρια καὶ ἰδιαίτερος τὸ ἴδιον Ἅγιον Ποτήριον. Τώρα πού ξαναγυρίσαμεν εἰς τὸ 1054, διατὶ δὲν ξαναγυρίζομεν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον;

»...Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω πολλὰς ἐλπίδες ἀπὸ τὸν θεολογικὸν διάλογον... δι' αὐτὸ ἐγὼ προτιμῶ τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης. Νὰ ἀγαπηθῶμε! Καὶ τί γίνεται σήμερα; Πνεῦμα μέγα ἀγάπης ἐξαπλώνεται ὑπὲρ τοὺς Χριστιανούς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἡδὴ ἀγαπώμεθα. Ὁ Πάπας τὸ εἶπε: ἀπέκτησα ἕνα ἀδελφόν καὶ τοῦ λέγω σ' ἀγαπᾶ! Τὸ εἶπα καὶ ἐγώ: Ἀπέκτησα ἕνα ἀδελφὸ καὶ τοῦ εἶπα σ' ἀγαπᾶ!» (Ἡ προσλαλιά τοῦ Ἀθηναγόρου, Πρωτο-

πρεσβυτέρου Γ. Μεταλληνού, Οί διάλογοι χωρίς προσωπεϊόν, έκδ. Παρακαταθήκη, σελ. 5).

Γερὰ Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Ἀθιναγόρα, 1970: ✓ «Ἦδη δὲ διερμηνεύοντες τὸ πάγιον φρόνημα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πληροφοροῦμεν Ὑμᾶς, ὅτι ἐμμένει τῇ Ὁρθοδόξῳ Διδασκαλίᾳ, ταῖς Πατρικαῖς ἐπόμενον Παραδόσεσι, καθ' ἃς, τὸν μὲν «Διάλογον τῆς ἀγάπης» θεωρεῖ ἄσκοπον καὶ πηγὴν πολλῶν δεινῶν...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 127, 10-10-1970).

✓ Γερὰ Μονὴ Σταυρονικήτα (Καθην. Ἀρχιμ. Βασίλειος):

✓ «Τὸ νόμισμα τῆς ἀγάπης», πού κυκλοφορεῖ μετὰ ἀπὸ τὸ «κλείσιμον τῶν δογμάτων», ἢ «ἐπανιδρυσις τῆς Μιάς... Ἐκκλησίας» καὶ τόσα ἄλλα εἶναι ἀκατανόητα καὶ κυριολεκτικῶς θλάσφημα γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία...

»Ὅταν οἱ πιστοὶ διακρίνουν διαφορὲς, πού ὑπάρχουν μετὰ Ὁρθοδόξων καὶ Ἑτεροδόξων, δέν σημαίνει ὅτι ἐπιθυμοῦν τὸ σχίσμα καὶ τὴ διαιωνίσι του, ἀλλὰ ζητοῦν τὴν ἀληθινὴν ἐνότητα, τὴν μόνη σωτήριο γιὰ ὅλους. Εἶναι ἄρα αὐτὸ ἓνας σταυρός, πού ὑποφέρουν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀδελφούς...

»Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πού φάνηκαν «σκληροί» στὴ διατήρησι τοῦ Δόγματος, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀγάπησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε

ἄλλον τὸν ἄνθρωπον. Γιατὶ γνώρισαν τὰ ἀπύθμενα βάθη του καὶ δέν θέλησαν ποτὲ νὰ τὸν κοροϊδέψουν μὲ τίς συναισθηματολογίες ἐφήμερης καὶ ἀνυπαρκτῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὸν σεβάστηκαν προσφέροντάς του τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀληθείας, πού χαρίζει τὴ μακαρία ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ζωὴ. Δέν εἶναι λοιπὸν ἡ πιστότης στὸ Δόγμα στενοκεφαλιά οὔτε ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία μισαλλοδοξία, ἀλλὰ ὁ μοναδικὸς τρόπος ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἡ Ὁρθοδοξία βιουμένη δίδει στὸν κόσμο τὸ «Ἐν, οὐ ἔστι χρεῖα», ἐκεῖνο πού ξεδιψαεὶ ἀληθινά» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 98, 1-3-1969).

✓ Ἡ Γερὰ Κοινότης πρὸς τὸν Βαρθολομαῖο:

✓ «Μετὰ πόνου σημειοῦμεν ὅτι ἀπὸ τὰς κενὰς αὐτὰς ἀγαπολογίας παρασύρονται τινὲς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας, χάνουν τὴν δογματικὴν εὐαισθησίαν καὶ πατροπαράδοτον ἐμμονὴν εἰς τὰ ἅγια δόγματα, παραδόσεις καὶ διδασκαλίας, τὰς ὁποίας παρελάβομεν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων μας καὶ μὲ τὰς ὁποίας διεσώθησαν οἱ ἀνά τὴν οἰκουμένην Ὁρθόδοξοι λαοὶ καὶ ἰδιαίτερως τὸ γένος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν μακραίωνα περίοδον τῆς δουλείας, τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐφαρμόζουν τὴν μυστηριακὴν διακοινωνίαν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1154, 22-10-1995).

Λειτουργικός
ἀσπασμὸς
στὴν παπικὴ
«λειτουργία»-
ἐνθρόνισι
τοῦ Πάπα
Φραγκίσκου.
Βατικανό,
19 Μαρτίου
2013.
Πρῶτη
φορὰ, μετὰ
τὸ σχίσμα
τοῦ 1054,
Ὁρθόδοξος
Πατριάρχης
ἔλαβε μέρος
σὲ ἐνθρόνισι
ρωμαιο-
καθολικοῦ
Πάπα

Ὁ ἐπίσημος «Θεολογικὸς Διάλογος»

Αὐτὴ ἡ ἐπίδειξη φιλίας καὶ ἀγάπης ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἦταν τὸ προπέτασμα καπνοῦ γιὰ νὰ καλυφθοῦν τὰ ἀκράτεια οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα χωρὶς κανένα θεολογικὸ ἔρεισμα καὶ χωρὶς καμμία οὐσιαστικὴ ἀλλαγὴ στοὺς στόχους καὶ τὶς μεθόδους τοῦ παπισμοῦ.

Ὁ παπισμός ἀλλάξε ἀπλῶς τὸ προσωπεῖο του μὲ τὴν Β' Βατικανὴ Σύνοδο καὶ τὸ «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ» πού ἐξέδωσε. Ταυτόχρονα, ὅμως, φανέρωσε καὶ τὸ ἀληθινὸ του πρόσωπο, καθὼς ἡ ἴδια Σύνοδος ἐξέδωσε καὶ τὸ ἀντίστοιχο «Διάταγμα γιὰ τὶς Ἀνατολικὲς Καθολικὲς Ἐκκλησίες», τὶς οὐνιτικές δηλαδή, τὶς ὁποῖες ἀναγνωρίζουν καὶ προασπίζονται μὲ κάθε ἐπισημότητα οἱ παπικοί. Οὐσιαστικὰ τὸ Βατικανὸ διατήρησε τὴν διπροσωπία καὶ τὴν διγλωσσία μὲ τὴν ὁποία δὲν παύει νὰ συμπεριφέρεται ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ ἴδια διγλωσσία, ὅμως, χαρακτηρίζει καὶ τὴν πλευρὰ τῶν Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστῶν, μὲ προεξάρχον τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, πού ἀντιλαμβάνονται ἐπιλεκτικὰ τὶς διαθέσεις τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐκλαμβάνουν κατὰ τὸ δοκοῦν τὶς κινήσεις καὶ τὶς ἀποφάσεις του. Εἶναι ἡ γνωστὴ καὶ παγιωμένη πλέον τακτικὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πού περιλαμβάνει αὐστηρὴ ὀρθόδοξη στάση στὸ «ἑσωτερικόν» καὶ διαδοχικὲς ὑποχωρήσεις ἔναντι τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν στὰ πλαίσια τῶν διαλόγων.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια καὶ μὲ αὐτὰ τὰ δεδομένα ἀποφασίστηκε τὸ 1963 στὴν Δεύτερη Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου ἡ ἑνάρξη τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἐνδεικτικὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀρνούμενη νὰ ἀποδεχθεῖ τὰ τετελεσμένα πού ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπιβάλλει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀρνήθηκε νὰ συμμετάσχει

στὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο (βλ. σχ. Χρυσοστόμου Β', Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, Τὰ Πεπραγμένα ἀπὸ 15-7-1963 μέχρι 15-7-1964, σελ. 18-19).

Ὁ «ἐπίσημος θεολογικὸς διάλογος» ξεκίνησε τὸ 1980. Γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ διαλόγου συγκροτήθηκε ἡ Διεθνὴς Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ὁ διάλογος αὐτός τοποθετήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σὲ λανθασμένες καὶ προβληματικές βάσεις, καθὼς συμφωνήθηκε ὅτι θὰ διεξαγόταν «ἐπὶ ἴσοις ὅροις» καὶ θὰ ξεκινούσε ἀπὸ τὰ «ἐνοῦντα», χωρὶς νὰ ἐξετάσει τὶς θεολογικὲς διαφορές.

Ἡ μέχρι τώρα πορεία τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὴν ἐπιμελημένη προσπάθεια νὰ παρουσιάσει θετικὸ ἔργο καὶ ἐξέλιξε τοῦ διαλόγου παρά τὶς ἀντιθέσεις, τὶς παπικὲς προκλήσεις καὶ τὰ ἀγεφύρωτα χάσματα, πού πολλές φορές τορπίλιζαν τὶς διαδικασίες καὶ ὁδήγησαν σὲ ἀδιέξοδο τὸν διάλογο.

Χαρακτηρίστηκε, ἐπίσης, ἀπὸ μία ἔντονη ἀδιφάνεια, μία ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια δημιουργίας καὶ ἐπιβολῆς τετελεσμένων, πού προσδίδει τὴν τήρηση καὶ ἐφαρμογὴ συγκεκριμένων σχεδιασμῶν καὶ προεπιλημμένων ἀποφάσεων.

Ἐνδεικτικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ μυστικότητα πού τηρεῖται στὴν ἐπεξεργασία καὶ τὴν συζήτηση τῶν κοινῶν κειμένων πού ἐκδίδει ἡ Ἐπιτροπὴ, τὰ ὁποῖα δὲν γίνονται γνωστὰ οὔτε κἂν στίς Συνόδους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού λαμβάνουν μέρος στὸν διάλογο.

Ὅπως ἀναφέρει σὲ ἄρθρο του ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Γερόθεος ἀναφερόμενος στὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς, «τὰ κείμενα αὐτὰ ὑπογράφονται ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὴν προοπτικὴ τοῦ *ad referendum*, δηλαδή τὴν

έγκρισή τους από τις Τοπικές Εκκλησίες. Όμως, τουλάχιστον από ό,τι γνωρίζω από την Εκκλησία της Ελλάδος, κανένα από τα κείμενα αυτά δεν ήλθε προς έγκριση στην Ίεραρχία της Εκκλησίας».

Ο Καθηγητής Δογματικής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης σε έπιστολή του πού απέστειλε προσφάτως προς όλους τους Ίεράρχες της Εκκλησίας της Ελλάδος αναφέρει τα εξής αποκαλυπτικά:

«Συγκεκριμένα, πρίν λίγες ημέρες, ζήτησα να ενημερωθώ από κάποιους γνωστούς μου Επισκόπους για τόν Διμερή Θεολογικό Διάλογο Όρθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, στο Άμμάν της Ιορδανίας (15-19 Σεπτεμβρίου 2014). Ειδικότερα, έρώτησα να μάθω, αν η Εκκλησία της Ελλάδος συζητήσε έν Συνόδη και έλαβε κάποια απόφαση για τόν έν λόγω Θεολογικό Διάλογο. Καί, παρά τό γεγονός ότι οι τρεΐς από τούς Επισκόπους αυτούς ήταν Συνοδικοί, μου άπάντησαν πώς δέν έγνώριζαν τίποτε για τό περιεχόμενο αυτού του Θεολογικού Διαλόγου.

»Τό ίδιο, άκριβώς, συνέβη και μέ τήν έρώτησή μου σχετικά μέ τήν Διάσκεψη τών Άντιπροσώπων όλων τών τοπικών Όρθοδόξων Εκκλησιών στο Σαμπεζύ της Έλβετίας. Οι Έπίσκοποι της Έλλαδικής Εκκλησίας –και μάλιστα Συνοδικοί- άγνοούσαν ούσιαστικά τό περιεχόμενο αυτού του Θεολογικού Διαλόγου.

»Καί, ένώ ή Γ΄ Προσυνοδική Πανορ-

1. Ο Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ιωάννης, συμπρόεδρος της Μικτής Επιτροπής Διαλόγου Όρθοδόξων-Παπικών, μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο στή θρονική εορτή της Ρώμης, 2013.
2. Η όρθόδοξη άντιπροσωπεία μέ προεξάρχοντα τόν Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ιωάννη καί τόν έτερο Συμπρόεδρο της Μικτής Επιτροπής Διαλόγου Καρδινάλιο Κούρτ Κών, στή θρονική εορτή της Ρώμης, 2013.
3. Άνταλλαγές επισκέψεων, έθιμοτυπικές συναντήσεις καί συζητήσεις τών επιτροπών καί τών επιτρόπων πού χειρίζονται τήν τύχη του διμερούς Διαλόγου Όρθοδόξων - Παπικών.

θόδοξη Διάσκεψη (21-28 Νοεμβρίου 1976) απέφασε, ότι "ή κατά τήν διεξαγωγήν τών Θεολογικῶν Διαλόγων ἀκολουθοῦμεν μεθοδολογία... προϋποθέτει τήν σχετικήν πληροφορήσιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξελίξεων τῶν Διαλόγων", δὲν ὑπάρχει στήν πράξη, ἡ "σχετική πληροφορήσις" οὔτε κἂν στά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας.

»Ως γνωστόν, στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους συζητῶνται σοβαρότατα θέματα πίστεως καὶ ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πῶς, λοιπόν, εἶναι ἐπιτρεπτό τὰ θέματα αὐτά νά θεωροῦνται "ἀπόρρητα" καὶ γι' αὐτό ἀπροσέλαστα στά πλέον ἀρμόδια πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι στό σύνολό τους; Γι' αὐτό, κάθε πιστός μέ αἴσθησι εὐθύνης γιά τήν ἐκκλησιαστική ζωή, εὐλογα διερρωτᾶται, γιατί κάποιοι, προφανῶς ἡλεημένα, κρατοῦν τοὺς Ἀρχιερεῖς μας ἐς ἄγνοια καὶ γιατί δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν Συνοδική ἐνημέρωσι καὶ ἀπόφασή τους, γιά τόσο σοβαρά θέματα, πού ἀφοροῦν τήν σύνολο Ἐκκλησία. Ὡστόσο, θέβαια, ἡ ἀκριβὴς γνώσι τοῦ περιεχομένου τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων, ὅπως καὶ ἡ μετάδοσι τῆς γνώσεως αὐτῆς στοὺς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι δικαίωμα ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσι ὅλων τῶν Ἐπισκόπων» (<http://epomeni-tois-agiolis-patrasi.blogspot.gr/2014/11/15-19-2014.html#more>).

Πόσα, λοιπόν, καὶ ποιά ἀπὸ τὰ Κοινὰ Κείμενα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου ἔχουν ἐγκριθεῖ (καὶ ἂν ναι ἀπὸ ποιέ) ἀπὸ τὴς Τοπικῆς Ἐκκλησίας; Ἀφοῦ, λοιπόν, τὰ Κείμενα αὐτά δέν ἔχουν ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴς Συνόδου τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, τότε πῶς μπορεῖ νά θεωροῦνται ὡς βάση γιά τήν παραγωγήν νέων Κειμένων στίς ἐπόμενες Συνελεύσεις τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Θεολογικοῦ διαλόγου ἐν γένει; Πολύ περισσότερο μάλιστα ὅταν ὑπῆρχαν Συνελεύσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως αὐτή τοῦ Balamand τοῦ 1993 στήν ὁποία ἀρνήθηκαν νά λάβουν μέρος ἔξι Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες (τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Σερβίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Γεωργίας, τῆς Ελλάδος καὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας) διαμαρτυρόμενες γιά τὴς προκλήσεις τῶν Οὐνιτῶν. Τό κείμενο, ὁμως, τοῦ Balamand συνεχίζει νά γίνεται ἀποδεκτό στά πλαίσια τοῦ διαλόγου παρὰ τὴς τεράστιες ἀντιδράσεις πού προκάλεσε καὶ συνεχίζει νά προκαλεῖ.

Κάθε νέα Συνέλευσις, ἄλλωστε, τῆς Μικτῆς

Ἐπιτροπῆς θεωρεῖ ὡς δεδομένα ὅσα ἀποφασίστηκαν καὶ συμπεριλήφθηκαν στά κείμενα πού ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὴς προηγούμενες Συνελεύσεις, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ἔχουν τήν ἀπαιτούμενη συνοδική ἔγκρισιν τῶν Τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Τό γεγονός ὅτι τὰ κείμενα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἔχουν ἐγκριθεῖ ἀπὸ τὴς Τοπικῆς Συνόδου συνεπάγεται ὅτι τὰ πορίσματα καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαλόγου δέν ἔχουν τήν ἀπαιτούμενη ἔγκρισιν τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ ἀνά πᾶσα στιγμή μπορεῖ νά ἀνατραποῦν. Αὐτό τό ἐνδεχόμενο, ἄλλωστε, εἶναι τό πλέον πιθανόν ἂν λάβουμε ὑπόψιν τὴς σφοδρῆς ἀντιρρήσεις πολλῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν σέ κάποια ἀπὸ τὰ κείμενα τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ τὴς ἀκόμη σφοδρότερης ἀντιδράσεως τοῦ ὁρθόδοξου πληρώματος.

Ἀποδεικνύεται, ἔτσι, ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς θετικῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς προόδου τοῦ διαλόγου πού μέ τόση ἐπιμέλεια προβάλλεται εἶναι τεχνητή καὶ κατασκευασμένη. Καλλιεργεῖται δέ μέ κύριο σκοπό νά ἐπιβάλῃ τετελεσμένα καὶ νά παράσχει τήν κάλυψιν στά ἄλλεπάλληλα οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα. Ἄλλωστε οὐσιαστική πρόοδος στόν Θεολογικό διάλογο δέν θά μπορούσε ἐκ τῶν πραγμάτων νά ὑπάρξει ἀφοῦ αὐτός ἀσχολεῖται μέ τὰ «ἐννοῦντα» καὶ ὄχι μέ τὴς θεολογικῆς δι-αφορῆς, τὴς ὁποῖας καὶ φιλοδοξεῖ νά ἐπιλύσει.

Καὶ διερωτᾶται καὶ ὁ πλέον καλόπιστος παρατηρητής πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐπιλυθοῦν αὐτές οἱ διαφορές, ὅταν μισὸς αἰῶνας προσεγγίσεως καὶ πληθωρικῆς ἀγαπολογίας, καθὼς καὶ 35 σχεδόν χρόνια ἐπίσημου Θεολογικοῦ διαλόγου δέν εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα. Πῶς εἶναι δυνατόν νά συμφωνήσουμε γιά τὴς θεολογικῆς διαφορῆς, ὅταν δέν μπορούμε νά συμφωνήσουμε οὔτε κἂν στά «ἐννοῦντα»;

Ἐκτὸς ἂν θεωροῦμε ὡς συμφωνία τήν προσχώρησιν στήν παπική ἀντίληψιν περὶ πρωτείου καὶ τήν καθιέρωσιν του καὶ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Στήν περίπτωσιν αὕτη θά ὀφείλαμε νά συμφωνήσουμε μέ τὸν Καθηγητὴ κ. **Βασιλειάδη** καὶ νά «ἀναγνωρίσουμε ὅτι μέσω τοῦ εἰλικρινοῦς, ἰσότητι καὶ ἀπροϊόθετου Θεολογικοῦ διαλόγου κ' ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι κερδίσαμε τήν αὐτόνομη Θεολογικά, καὶ μαρτυρούμενη στήν

Ο Οίκου-
μενικός
Πατριάρχης
κ. Βαρθολο-
μαῖος με τόν
Καρδινάλιο
Κούρτ Κώχ,
συμπρόεδρο
τῆς Μικτῆς
Ἐπιτροπῆς
τοῦ Διαλόγου
Ὁρθόδοξων -
Παπικῶν, στήν
Θρονική Ἑορ-
τή τῆς Κων-
σταντινουπό-
λεως. Φανάρι,
30-11-2011.

Ὁρθόδοξη λειτουργική μας παράδοση, ἐκκλη-
σιαστική ἀναγκαιότητα τοῦ “πρώτου” σέ ὅλες
τίς βαθμίδες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου (τοπική/
ἐνοριακή, ἐπισκοπική, περιφερειακή, καί ἀνά
τήν οἰκουμένη), ὅπου ὁ προεστώς ἡ *primus inter
pares* δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς τιμητικό ἀλλά οὐσια-
στικό *λειτούργημα*» ([http://fanarion.blogspot.gr/2013/10/
blog-post_6413.html](http://fanarion.blogspot.gr/2013/10/blog-post_6413.html)).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✠ Χαιρετισμός Πατριάρχου Βαρθολομαί-
ου. Φανάρι, 30-12-2012 **✠** «Ἀτυχῶς, κατά τήν
διαδρομήν τῶν αἰώνων, ἡ ἀδελφωσύνη αὕτη
ἐπλήγη ἰσχυρῶς, μέ ἀποτέλεσμα νά διασπασθῇ
ἡ πνευματική ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν μας. Ἐπὶ σει-
ράν αἰώνων θεολόγοι ἀλλά καί ἐκκλησιαστικοί
ἄνδρες ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐδαπάνων
τάς δυνάμεις των οὐχί ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ δι-
αλόγου, ἀλλά πρὸς μεμονωμένην προβολήν
καί ὑποστήριξιν τῶν ἰδίων θέσεων... Πρέπει,
δηλαδή, νά δαπανῶμεν τάς πνευματικές ду-
νάμεις μας οὐχί ἐν τῇ προσπάθειᾳ ἀνευρέσεως
δικαιολογίων διὰ τήν ἐνίσχυσιν τῶν θέσεων,
τάς ὁποίας ὑπεστηρίξαμεν κατά τό παρελθόν
πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ σχίσματος, ἀλλά νά
καταβάλλωμεν εἰλικρινῇ προσπάθειαν διὰ τήν
ἀνεύρεσιν ἐπιχειρημάτων, ἐπιβεβαιούντων τό
ἐσφαλμένον τῆς διχαστικῆς τάσεως καί ἀναζη-
τούντων τρόπους προσεγγίσεως...» (Χαιρετισμός

τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πρὸς τήν Ἀντιπροσω-
πεία τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης κατά τῇ θρονική ἑορτῇ τοῦ Οἴκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου, Φανάρι, 30-11-2012).

✠ Ὁμιλία τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου,
1983 **✠** «Ἐάν ὁ Διάλογος ἤρχιζεν ἀπό τὰς μεί-
ζονας μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν διαφορᾶς,
ἡ πρόοδος του θά καθίστατο προβληματική,
διότι θά εἴχομεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δυσκολίας,
τῶν ὁποίων αἱ ψυχολογικῆς φύσεως δέν θά
ἦσαν ἀσφαλῶς αἱ τελευταῖαι. Ἀλλά καί πάλιν,
δηλαδή καί τώρα πού ἤρχισεν ὁ Διάλογος ἀπό
τά ἐνοῦντα, αἱ ψυχολογικαὶ δυσχέρειαι δέν
ἀπέλιπον. Θά ἀναφέρω ἐν μόνον παράδειγμα:
τό θέμα τῆς Οὐνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὀρθό-
δοξοὶ γενικῶς ἔχουν ἀλλεργίαν καί ἀντιδρῶν,
διότι τοῦτο συνάπτεται μέ δυσάρεστα ἱστορικά
γεγονότα. Ἀλλά τήν ψυχολογικὴν τοποθέτησιν
τῶν Ὁρθόδοξων ἔναντι τῆς Οὐνίας φαίνεται ὅτι
δέν κατενόησεν εἰσέτι ἐπαρκῶς ἡ Ρώμη καί τήν
ὑποτιμᾷ» (Ὁ ἐπίσημος Θεολογικός Διάλογος Ὁρθόδοξης
καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, Οἰκουμένη-Διάλογος καί
προβληματισμοί, ἐκδ. παρατηρητῆς, Θεσσαλονίκη 1998, τ.
3, σελ. 38).

Ἅγιον Ὅρος

✠ Καθηγούμενοι Ἱερῶν Μονῶν Διονυσίου
καί Γρηγορίου, Γαβριήλ καί Βησσαρίων πρὸς
Πατριάρχην Ἀθηνᾶγόρα **✓** «...προήλθομεν εἰς
τήν ἀπόφασιν, ὅπως ἀπευθύνωμεν, μετά τοῦ

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στην ἐκδήλωση γιὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμό, στοῦ Πανεπιστήμιου τῆς Βιέννης, τῆς 50ῆς ἐπετείου ἀπὸ τὴν ἱδρυση τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ἰδρύματος «Pro Oriente» (Βιέννη 7-11 Νοεμβρίου 2014). Παρέστησαν, ἐπίσης, ὁ Πατριάρχης τῶν Κοπτῶν Αἰγύπτου κ. Θεόδωρος, ὁ Καρδινάλιος κ. Kurt Koch ἐκ μέρους τοῦ Πάπα καὶ πλείεστα ἄλλα προσωπικότητες ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κυρίως κόσμου.

προσηκόντος υἱικοῦ σεβασμοῦ, πρὸς τὴν ὑμετέραν Παναγιότητα τὴν παροῦσαν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, καὶ παρακαλέσωμεν, ὅπως, κηδομένου πατρικῶς καὶ ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων τέκνων τῆς, παύσητε πάσης περαιτέρω συζητήσεως μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ θεμάτων πίστεως, λατρείας καὶ αὐτῆς τῆς καθεστηκυίας τάξεως ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδοξίᾳ, ἐξ ἧς συζητήσεως, ὡς προβλέπομεν, οὐ μόνον σκανδαλισμός μέγας θέλει προέλθει εἰς τὰς συνειδήσεις τοῦ εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου πληρώματος, ἀλλὰ καὶ σχίσματα καὶ διαιρέσεις. Ἐπὶ πλέον δέ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, οἱ ἀπλοῖκοι πατέρες τῶν Κοινοβίων μας, οἱ ἐπιμελούμενοι μετ' ἀκριβείας τὰ τῆς πίστεως, θὰ ἀναστατωθοῦν κυριολεκτικῶς μέ κίνδυνον νὰ καταλείπουν τὰς Ἱεράς Μονάς καὶ τραποῦν πρὸς τὴν Ἑρμῶν, ἵνα μὴ ἀκούουν τὸ μνημόσυον τοῦ σεπτοῦ πλῆθους Ὁνόματος καὶ σκανδαλίζονται...» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 37, Φεβρουάριος 1964).

✓ 1. Μ. Μεγίστης Λαύρας πρὸς Ἱερά Κοινότητα (10ῖανουαρίου 1981) ✓ «...ἐάν ἡθέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας, δέν θὰ ὠνομάζομεν ποτέ τὸν ἀρξάμενον διάλογον μετὰ τῶν Φράγκων «θεολογικόν», ἀλλὰ μᾶλλον «ψυχολογικόν», διότι τὰ κριτήρια καὶ οἱ στόχοι τοῦ ἀποβλέπουν σαφῶς εἰς ψυχολογικά ἀποτελέσματα καὶ ὄχι εἰς εὕρεσιν τῆς δῆθεν λανθάνουσας ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι γνωστὴ καὶ δὴ εἰς τοὺς ἀμερολήπτως ἐρευνούντας Θεολόγους, ἀνεξαρτήτως ὁμολογίας. Σκοπὸς λοιπὸν δέν εἶναι νὰ εὕρωμεν ὅ,τι πράγματι δέν ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ

νὰ ἐφεύρωμεν μίαν ψυχολογικὴν διαδικασίαν, ἣτις θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ἀνακαλύψωμεν «ὅτι ἀνέκαθεν ὑπῆρξάμεν ἡνωμένοι», ὡς εἰσηγήθη ἐπὶ λέξει περὶ τοῦ τρόπου μεθοδεύσεως τῆς ἐνώσεως ἡ Β' Βατικανὴ Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 446, 27-2-1981).

✓ Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης ✓ «Τὰ θέματα τοῦ διαλόγου δέν φαίνονται ἐκ πρώτης ὀψεως ἀντορθόδοξα. Εἶναι ὅμως πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ συζητοῦνται τὰ ἐνοῦντα τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ παπικούς καὶ ὄχι τὰ διαφοροποιοῦντα, ἥτοι αἱ αἰρέσεις» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 438, 2-1-1981).

✓ Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης ✓ «Μελετῶν κάποιος προσεκτικὰ τὰ στάδια ποὺ ἀκολουθοῦνται στὶς σχέσεις Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν διακρίνει ὅτι ὑπάρχει σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖο σταδιακὰ ἐφαρμόζεται μέχρι νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ «ἔνωσις». Γιὰ σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ πρὸς προώθησιν ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν γράφει ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Ἰωάννης Καρμίρης: «Ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ρωμαιοκαθολικοὶ θεολόγοι ἐξέπνευσαν ἐν καλῶς μελετηθέν εὐρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σύμφωνον πρὸς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησιολογίαν» (Ἰω. Καρμίρης, Ὁρθόδοξα καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. II, Αθήναι 1965, σελ. 170).» (Αρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸν ἔνωσι Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν, http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/tributes/georgios_grhgoriatis/).

Οὐνία καὶ Οὐνίτες

Ένα από τὰ χαρακτηριστικότερα δείγματα τῆς διγλωσσίας τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς ὑποχωρητικότητος τῶν ὀρθοδόξων στὸν διάλογο μέ τούς παπικούς ἀφορᾷ τὴν de facto ἀποδοχὴ τῆς Οὐνίας, τὴν πιὸ ἐπαίσχυντη δηλαδὴ μορφή προσηλυτισμοῦ καὶ πολεμικῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὡς γνωστὸν ὁ ὅρος Οὐνία προέρχεται ἀπὸ τὴν πολωνικὴ λέξη *Unia*, πού σημαίνει ἔνωση. Ἡ Οὐνία εἶναι μία ἐκκλησιολογικὴ ἐφεύρεση τοῦ Βατικανοῦ γιὰ νὰ προσεταιρισθεῖ τούς πιστοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ οὐνιτικὲς θρησκευτικὲς κοινότητες διατηροῦν τὸ λειτουργικὸ τυπικὸ καὶ τελετουργικὸ τῶν ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπα καὶ ἀνήκουν ἐκκλησιαστικά στοὺς Βατικανούς. Πρόκειται γιὰ μία διαστρεβλωτικὴ ἐκκλησιολογικὴ μέθοδος τῶν παπικῶν γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν ψευδοένωση καὶ τὴν ὑποταγὴ τῶν Ὁρθοδόξων στοὺς Βατικανούς. Ἡ ἴδια τακτικὴ ἀκολουθήθηκε καὶ γιὰ τούς Κόπτες, τούς Νεστοριανούς, τούς Χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, τούς Μαρωνίτες κ.ἄ μέ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ὑποταγὴ ὅλων τῶν χριστιανῶν στὸν Πάπα.

Ἱστορικά ἡ Οὐνία εἶναι υπεύθυνη γιὰ τὸ αἱματοκύλισμα ὀρθοδόξων πληθυσμῶν καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ ἐθνολογικὴ ἀναταραχὴ ὀρθοδόξων κρατῶν. «Μὲ τὴν παροικιῶδη γιὰ τὴν δολιότητά τους δρᾶσι οἱ Ἰησοῦται ἀπὸ τὴν σύνοδο τῆς Βρέστης (1596) καὶ ἐντεῦθεν κατέστησαν τὴν Οὐνία τὸν μεγάλο πειρασμὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πού ἐστοίχισε τὴν ζωὴ τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως καὶ τὴν ἐκθρόνισι πολλῶν πατριαρχῶν, ὠδήγησε στὴν ἀποσκίρτησι ἀπὸ τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μεγάλων

κοινοτήτων στὴν Οὐκρανία, τὴν Τρανσυλβανία, τὴν Δαλματία, τὴν Ἀντιόχεια, καὶ προεκάλεσε τοὺς ἀπηνεῖς διωγμούς κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων σέ αὐτὲς καὶ ἄλλες τουρκοκρατούμενες περιοχές» (Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, Οὐνία, ἡ μέθοδος τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ, περιοδικὸ Παρακαταθήκη, τ. 60). Ἡ μέθοδος αὐτὴ τῆς οὐνίας συνεχίζεται μέχρι καὶ τίς μέρες μας (π.χ. Β' Παγκόσμιος πόλεμος, Γιουγκοσλαβία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία, Οὐκρανία κ.ἄ).

Σέ ὅτι ἀφορᾷ τὸν διάλογο μέ τούς παπικούς ἡ Οὐνία στάθηκε πάντοτε τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν οὐσιαστικὴ ἐξέλιξί του. Ἡ ἄρνηση τοῦ Βατικανοῦ νὰ ἀποκηρύξει τὴν Οὐνία καὶ ἡ διατήρηση στοὺς κόλπους τοῦ τῶν Ἀνατολικῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν», τῶν οὐνιτικῶν δηλαδὴ, τορπίλισε ἀρκετὲς φορές τίς διασκέψεις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὀδήγησε ἀρκετὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νὰ ἀρνηθοῦν τὴν συμμετοχὴ τους στίς συνεδριάσεις της.

Ὁ Πάπας Φραγκίσκος μέ τόν Οὐνίτη Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας, Sviatoslav Shevchuk.

1. Ουνίτικη λειτουργία στο Βουκουρέστι, 30 Αυγούστου 2014, παρουσία του Καρδινάλιου Sandri, με την ευκαιρία της ίδρυσης νέας ουνίτικης επισκοπής και την ένθρονιση του νεοχειροτονηθέντος «ἐπισκόπου» της Mihai Frățilă.
2. Ουνιτικό συλλειτουργο στην Ουκρανία, με τον νέο αρχιεπίσκοπο Ουκρανίας Sviatoslav Shevchuk.
3. Ο Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Δανιήλ υποδέχεται τον Καρδινάλιο Sandri που ἐπισκέφθηκε τό Βουκουρέστι για την ίδρυση νέας ουνίτικης επισκοπής και την ένθρονιση του νεοχειροτονηθέντος «ἐπισκόπου» της Mihai Frățilă, 30-8-14.

Η ύπαρξη, επίσης, ουνιτών μεταξύ των ρωμαιοκαθολικών μελών της Μικτής Επιτροπής είναι μία διαρκής πρόκληση εκ μέρους των παπικών, την οποία αποδέχονται αδιαμαρτύρητα οι ὀρθόδοξοι αντιπρόσωποι.

Στά τέλη της δεκαετίας τοῦ '80 καί στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '90 τό Βατικανό, μέ ὄργανο τήν Οὐνία, προχώρησε στίς ἐπεκτατικές του ἐπεμβάσεις εἰς βάρος τῶν καθημαγμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Ἀντιοχείας, τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Σερβίας, τῆς Πολωνίας καί τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀρνοῦνται τήν παρουσία ἀντιπροσώπων τους στήν «Ἐκτὴ Συνέλευση τῆς ὁλομελείας τῆς Μικτῆς Επιτροπῆς ποῦ συνένχεται σὺν Freising τῆς Γερμανίας τοῦ 1990. Μετὰ αὐτὸ αἶτημα καί παρέμβαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συζητεῖται τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας.

Στὴν συζήτηση αὐτὴ «Ὀρθόδοξοι καί Ρωμαιοκαθολικοί, μετὰ ἀπὸ δραματικές συνεδρίες καί ἔντονη ἀντιπαράθεση θέσεων καί ἐπιχειρημάτων, κατέληξαν σὸ νὰ ἀπορρίψουν καί καταδικάσουν τὴν Οὐνία, ὡς μία μεσαιωνικὴ μέθοδο ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἀντὶ νὰ βοηθήσει στὴν προσέγγιση μεγάλωσε καί διηύρυνε τὶς διαιρέσεις, ἄνοιξε μεγαλύτερες πληγές» (Πρωτοπρεσβύτερο Θεοδώρου Ζήση, Ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση τῆς Οὐνίας σὺν Freising τοῦ Μονάχου, <http://www.impantokratoros.gr/68868f44.print.el.aspx>).

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἀνατράπηκε ριζικά στὴν ἐπόμενη «Ἐβδόμη Συνέλευση τῆς Επιτροπῆς σὺν Βαλαμάνδ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Ἐκεῖ ἀναγνωρίστηκε καί ἐπίσημως ἡ Οὐνία μέ εὐθὺν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς πολλές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες δέν μετεῖχαν στὴν Συνέλευση καί ἄσκησαν ὁριεῖα κριτικὴ σὺν Κεῖμενο.

Τὸ τεράστιο πρόβλημα τῆς Οὐνίας στάνηκε ἡ αἰτία γιὰ νὰ «παγώσει» ὁ διάλογος τὰ ἐπόμενα χρόνια. Τὸ 2000 συγκαλεῖται στὴν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α. ἡ Ὁγδοὴ Συνέλευση τῆς Μικτῆς Επιτροπῆς, ὅπου τὸ Βατικανό ἐμμένει στίς θέσεις του ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς Οὐνίας.

«Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ μέ ἐμπιστευτικὴ του ἐπιστολὴ στὸν ρωμαιοκαθολικὸ συμπρόεδρο τοῦ Διαλόγου Καρδινάλιο Edward Cassidy ἀνατρέπει τὴν γραμμὴ (τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς

Επιτροπῆς στὴν Βαλτιμόρη (2000) καί ὁδηγεῖ χάριν τῶν Οὐνιτῶν τὸν Διάλογο σὲ ναυάγιο. Ἐγραφε σὲ αὐτὴν: «Πρέπει (στὴν διάσκεψιν τῆς Βαλτιμόρης), νὰ δηλωθῇ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι οἱ Ἀνατολικὲς Καθολικὲς (=οὐνιτικὲς) Ἐκκλησίες μέσα στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης χαίρουν τῆς αὐτῆς ἐκτιμήσεως ὡς καί πᾶσα ἄλλη Ἐκκλησία, ποῦ τελεῖ εἰς κοινωνίαν πρὸς τὴν Ρώμην» (Ἐὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Πρόσφατες ἐπισημώσεις τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper γιὰ τὶς ἐπαφὲς μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, περιοδ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τ. 4/Ἀπρίλιος 2008, σελ. 287), καί ἐπέφερε τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν καί παραίτησιν ἀπὸ τὴν συμπτροεδρία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ. Ὁ νῦν Πάπας Βενέδικτος ὁ ΙΣΤ΄ στοιχῶν στὴν ἴδια τακτικὴ εὐλογεῖ καί συγχαίρει τὴν οὐνιτικὴ ἔκκλησίαν στὴν Οὐκράνεια (Ἐφημ. Καθολικὴ, φ. 3046/18-4-2006), φέρε στὴν συνοδεία του οὐνιτὴ ἐπίσκοπο ἐπισκεπτόμενος τὸ Φανάρι τὸν Νοέμβριον τοῦ 2006, δηλώνει ἀπὸ τὴν Ἐφεσο ὅτι «κατ' αὐτὸν ὁ καλύτερος τρόπος διὰ τὴν ἐνότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι αὐτὸς τῆς Οὐνίας» (Ἐφημ. Ὀρθόδοξος Τύπος, 8/12/2006) καί τώρα ἀποστέλλει νέον ἀποστολικὸ ἑξαρχο στὴν Ἀθῆνα!» (Ἀρχμ. Γεωργίου Καψάνη, Οὐνία, ἡ μέθοδος τοῦ παποκεντρικοῦ οἰκουμενισμοῦ, περιοδικὸ Παρακαταθήκη, τ. 60).

Τελικὰ λόγῳ τῆς ἐμμονῆς τοῦ Βατικανοῦ οἱ ἐργασίες τῆς Μικτῆς Επιτροπῆς καταλίσκουν σὲ ναυάγιο. Στὴν ἴδια Σύνοδο ἡ διορθόδοξη Ἀντιπροσωπεία δήλωσε τὰ ἐξῆς σχετικά μέ τὴν Οὐνία: «Τὰ ἐν Βαλαμάνδ γενόμενα θήματα ὑποχωρητικότητας ἐναντὶ τῶν Οὐνιτῶν δέον νὰ θεωρηθοῦν τώρα ὡς μὴ γενόμενα, ἐφ' ὅσον δέν ἐξετιμήθησαν δεόντως ὑπὸ τῆς Ρώμης. Συνεπῶς ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἀκανθωδεστάτου θέματος τῆς Οὐνίας ἐπιστρέφωμεν καί πάλιν εἰς μηδενικὴν βάσιν» (Βλ. Εὐ. Θεοδώρου, «Οὐσιώδεις διαφωνίες μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρκαθολικῶν στὴ Βαλτιμόρη τῶν ΗΠΑ», σὺν περ. Ἐκκλησία 9, 2000).

Ὁ Διάλογος ἐπαναλαμβάνεται καί πάλιν τὸ 2006 σὺν Βελιγράδι μέ νέον Ὀρθόδοξο Συμπρόεδρο τὸν Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα, ποῦ ὀρίστηκε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἡ Οὐνία θεωρήθηκε πῶς «δέν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τοῦ παρόντος διαλόγου» καί ἡ συζήτησις τῆς μετατέθηκε γιὰ τὸ «ἐγγὺς μέλλον». Μέ τὸν τρόπο αὐτό, χωρὶς καμμία ἀναστολή, ἀποσιωπᾶται καί παρακάμπτεται ἔνα

Πάνω: Ο ούνιτης επίσκοπος Αθηνών Δημήτριος Σαλάχας κατά την χειροτονία του. Τήν προηγουμένη της χειροτονίας συναντήθηκε με τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο και πήρε ως «συμβολικό δώρο» ένα Άγιο Ποτήριο! Απόλυτη αναγνώριση της άρχιερωσύνης των Παπικών.

Κάτω: Ο ούνιτης επίσκοπος Αθηνών Δημήτριος Σαλάχας σέ άκολουθία στον ούνιτικο ναό της Αγίας Τριάδος Αχαρνών.

ζήτημα πού συνιστά σαφή έκκλησιολογική διαστροφή και βάνausη προσβολή του όρθοδόξου πληρώματος, πού έχει υποστεί και ύφίσταται ακόμη τα πάνδεινα από τους ούνιτες. Πρόκειται πραγματικά γιά κορυφαία εκδήλωση άναξιοπρέπειας και ένδοτισμού!

Balamand 1993

✗ «Όσον άφορᾷ εἰς τὰς ἀνατολικὰς καθολικὰς Ἐκκλησίας (σημ. ούνιτικὰς), εἶναι σαφές ὅτι αὐτά, ὡς τμήμα τῆς καθολικῆς Κοινωνίας, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ δροῦν διὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν

των» (Κοινὸ Κείμενο τοῦ Balamand, Ἐπίσκεψις, τ. 496, 1993)

✗ «Αἱ ἀνατολικάι καθολικάι Ἐκκλησίαι, αἱ ὁποῖαι ἠθέλησαν νὰ ἀποκαταστήσουν τήν πλήρη κοινωνίαν μετὰ τὴν Ἑδραν τῆς Ρώμης καὶ παρέμεινον πισταὶ εἰς αὐτήν, ἔχουν τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις πού συνδέονται μετὰ αὐτήν τὴν Κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν. Ἐχουν ὡς ἀρχὰς ρυθμιζούσας τὴν στάσιν των ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐκεῖνες, αἱ ὁποῖαι ἐτονίσθησαν ὑπὸ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ ὑλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν Παπῶν, καθορισάντων τὰς πρακτικὰς των συνεπειὰς εἰς διάφορα κείμενα ἐκδοθέντα ἔκτοτε. Πρέπει ἐπομένως αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν πλήρως, τόσον ἐπὶ τοπικοῦ ὅσον καὶ παγκοσμίου ἐπιπέδου, εἰς τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης ἐν τῷ ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ τῇ ἐμπνευρεθείσῃ ἀμοιβαίᾳ ἐμπιστοσύνῃ, νὰ εἰσέλθουν δὲ εἰς τὸν θεολογικὸν διάλογον μετὰ ὅλας τὰς πρακτικὰς του συνεπειὰς» (Κοινὸ Κείμενο τοῦ Balamand, Ἐπίσκεψις, τ. 496, 1993).

Ἅγιον Ὅρος

☑ **Ἱερὰ Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο, 1980** ✓ «Εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν ἀντιπροσωπείαν (τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου) συμμετέχουν καὶ οὐνίται, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι πρόσκλησις διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 406, 9-5-1980).

☑ **Ἱερὰ Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο, 1981** ✓ «Ἡ ἀπαράδεκτος ἐξ ἄλλου παρουσία οὐνιτῶν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ διαλόγου δεικνύει τὰς πραγματικὰς προθέσεις τῆς Ρώμης. Πλεῖσται ἐνέργειαι τῆς Ρώμης, ὡς ...ἡ ἐπιμονὴ των διὰ τὴν διατήρησιν τῆς οὐνίας καὶ τὸν διορισμὸν οὐνίτου ἐπισκόπου ἐν Αῤῥθνας ...δεικνύουν ὅτι αὕτη δὲν ἤλλαξε σκοπὸν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

☑ **Ἱερὰ Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, 1994** ✓ «Τὸ ἀνωτέρω ὁμως κείμενο (Κοινὴ Δήλωση τοῦ Balamand) δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αἱ δηλώσεις Ὑμῶν παρακάμπτονται καὶ ἡ οὐνία ἀμνηστεύεται καὶ προσκαλεῖται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, παρὰ καὶ τὴν ρητὴν ἀντίθετον ἀπόφασιν τῆς Γ' Πανορθοδόξου ἐν Ρόδῳ Διασκέψεως, καθ' ἣν: «Ἐφ' ᾧ καὶ ἡζήωθῃ ἡ ὀλοσχερὴ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν Ὀρθοδόξων

Ο κοπτικού ρυθμού ούνιτης Ignace Moussa παραλαμβάνει αναμνηστικό της επίσκεψης του Πάπα στο Φανάρι, από τόν Οίκ. Πατρ. κ. Βαρθολομαίο, 30-11-2006.

Ο ούνιτης «άρχιεπίσκοπος» Jan Babjak στήν παπική συνοδιά ενώ συμπροσεύχονται καί ὁρθόδοξοι τεράρχες ἀποδεχόμενοι τήν πιό άνιερη προσηλυτιστική τακτική.

Ούνιτες καί κανονικοί παπικοί «ἐπίσκοποι» καί «κληρικοί» σέ κοινή λατρευτική εύκαιρία.

Ο ούνιτης «άρχιεπίσκοπος» Jan Babjak (Σλοβακία) παίρνει εύχή γονατιστός ἀπό τόν Πάπα Βενέδικτο.

χωρών πάντων των Ουνιτών πρακτόρων και προ-
παγανδιστών του Βατικανού πρό της έναρξεως του
διαλόγου και ή υπαγωγή και συσσωματώσεις των
λεγομένων Ουνιτικών Έκκλησιών εις την Έκκλη-
σίαν της Ρώμης, διότι “Ουνία και διάλογος είναι
άσυμβίβαστα ταυτοχρόνως”» (Ο.Τ., άρ.φ.1067, 18-3-1994).

☑ **Ίερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχην Βαρθο-
λομαῖο, 1994** ✓ «Δέν μᾶς συγκινοῦν αἱ συναι-
σθηματικαὶ ἀγαπολογίαι τοῦ Βατικανοῦ, διότι
οὐδόλως συμβαδίζουσι μέ ὅσα αὐτό πανθομο-
λογουμένως ἀπεργάζεται κατὰ τῶν ὀρθοδόξων
λαῶν τῆς Ανατολικῆς Εὐρώπης μέ τήν Οὐνίαν καί
κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Σέρβων διά τῶν συνεργα-
ζομένων Παπικῶν Κροατῶν καί Μουσουλμάνων»
(Ο.Τ., άρ.φ. 1154, 22-12-1995).

☑ **Ίερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχην Βαρθο-
λομαῖο, 1999** ✓ «Καταδικάζομεν ἄραγε τήν
Οὐνίαν μόνον ἐπειδή μέ τήν δρᾶσιν της ὑπονο-
μεύει τήν θεωρίαν τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν»
καί τήν ἐκ ταύτης πηγάζουσιν ἀναγνώρισιν τῆς
Ρώμης ὡς πλήρους Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί
ὄχι ἐπειδή εἶναι ὁ ἀπό αἰώνων ὑπουργός ἐχθρός
τῶν Ὀρθοδόξων καί εἶναι ἀδύνατον, βάσει τῆς
Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας νά γίνη δεκτὴ καί
ή ἰδίᾳ ἡ ὑπαρξίς τῶν οὐνιτικῶν ὁμάδων;» (Ο.Τ.,
23-7-1999, άρ. φ. 1329).

☑ **Ίερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχην Βαρθολο-
μαῖο, 2006** ✓ «Ἡ Οὐνία πολλαπλῶς καί ποικι-
λοτρόπως ἐνισχύεται καί ἐπιβεβαιώνεται, παρὰ
τίς κατὰ καιροῦς περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐξαγγελίες
τοῦ Πάπα. Ἡ ἀνελικρινὴς αὐτὴ στάσις μαρτυ-
ρεῖται πλὴν τῶν ἄλλων περιπτώσεων καί ἀπό
τὴν προκλητικὴν παρέμβασιν τοῦ προηγουμένου
Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄, ἡ ὁποία ὠδήγησε σὲ
ναυάγιο τὸν Ὀρθόδοξο-ρωμαιοκαθολικὸν διάλο-
γο στὴν Βαλτιμόρη, καθὼς καί ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν
τοῦ νῦν Πάπα πρὸς τὸν Καρδινάλιο Λιουμπομίρ
Χούζαρ, τὸν οὐνιτὴ Ἀρχιεπίσκοπο τῆς Οὐκρανίας.
Στὴν ἐν λόγω ἐπιστολὴν (22/2/2006) σημειώνεται
μέ ἔμφασι: “Ἐπιβάλλεται νὰ ἐξασφαλίσουμε
τὴν παρουσία καί τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς
μοναδικῆς Παραδόσεως (τοῦ λατινικοῦ καί τοῦ
ἀνατολικοῦ) ... Διπλὴ εἶναι ἡ ἀποστολή, ποὺ
ἀνατεθεῖ στὴν Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ποὺ
βρίσκεται σὲ πλήρη κοινωνία μέ τὸν Διάδοχο
τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ νὰ
διατηρήσει ὁρατὴ μέσα στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησίᾳ
τὴν ἀνατολικὴν Παράδοσιν· ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ,
νὰ εὐνοήσει τὴ σύγκλησιν τῶν δύο παραδόσεων,
μαρτυρώντας ὅτι αὐτὲς ὄχι μόνον συνδυάζονται
μεταξύ τους, ἀλλὰ καί ἀποτελοῦν μία βαθιὰ
ἐνότητα μέσα στὴν ποικιλία τους”» (Ο.Τ., άρ.φ. 1672,
12-1-2007).

Συμπροσέυχη
στὴ συνά-
ντηση τῶν
Ἱεροσολύμων
μεταξὺ τοῦ
Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
κ. Βαρθολο-
μαίου καί τοῦ
Πάπα Φρα-
γκίσκου, 25
Μαΐου 2014.

Ἄντορθόδοξες θεωρίες ποὺ καθιερώθηκαν στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς παπικούς

Ὁ Παπισμός δέν εἶναι ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεση

Στά πλαίσια τοῦ διμεροῦς διαλόγου μὲ τοὺς παπικούς ἔχει ἐπικρατήσει στους οἰκουμενιστικούς κύκλους καὶ στους ἰθύνοντες τοῦ διαλόγου ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ παπισμός δέν εἶναι αἵρεση. Ἀναγνωρίζεται μάλιστα ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς Ἐκκλησία καὶ ὁ Πάπας ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης. Ἡ θέση αὕτη κατὰ συρροήν προβάλλεται καὶ ἀπὸ τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο.

Τό Ἅγιον Ὅρος διαχρονικά καὶ μὲ ἀπόλυτο καὶ κατηγορηματικό τρόπο ἔχει διακηρύξει τὴν πάγια καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἁγίους, τοὺς Πατέρες καὶ τίς Συνόδους θέση ὅτι ὁ Παπισμός δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ εἶναι αἵρεση καὶ ὅτι ὁ Πάπας δέν εἶναι κανονικός Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ αἰρετικός.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη τῆς ψευδοενώσεως ποὺ ἐπιχείρησε νὰ ἐπιβάλλει ὁ Αὐτοκράτορας Μιχαήλ Η΄ Παλαιολόγος (1259-1282), οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες, σέ ἐπιστολὴ τους πρὸς τόν φιλενωτικό Αὐτοκράτορα, διατυπώνουν μὲ παρρησία καὶ σαφήνεια: «Πῶς λοιπὸν εἶναι νόμιμον καὶ θεάρεστον νὰ ἐνωθῶμεν ἡμεῖς μὲ τοὺς τοιούτους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δικαίως καὶ κανονικῶς ἐχωρίσθημεν, ἐνῶ μένου ἀμετάβλητοι εἰς τὰς αἱρέσεις; Ἐάν καταδεχθῶμεν τοῦτο, ἀνατρέπομεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ δι' ἐνός τό πᾶν» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 214, 15-7-1974).

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Κατὰ ἀνάλογο τρόπο ἀντιτάχθηκαν οἱ ἀγιορεῖτες καὶ στὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα ὅταν καὶ ἐκεῖνος διετύπωσε τίς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τὴν ὀρθόδο-

ξὴ διδασκαλίᾳ ἀντιλήψεις ὅτι ὁ παπισμός εἶναι Ἐκκλησία καὶ ὅτι οἱ λατίνοι δέν εἶναι αἰρετικοί:

☑ **Ἀγιορεῖτες πατέρες, ἐρημίτες καὶ ἡσυχαστές, 1966** ✓ «Ἰδοὺ λοιπὸν, Παναγιώτατε, οἱ Λατίνοι καὶ ὁ πάπας των ἐξ αἰτίας τῆς ψευδογνωσεως, τῆς ὁποίας ἔχουν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι κατέχουν τὸ ἀλάθητον, ὅχι μόνον ἐξέπεσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς φοβερὰν αἵρεσιν κατωλίσθησαν καὶ δικαίως ἀνεθεματίσθησαν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 62, Μάρτιος 1966).

☑ **Μοναχὸς Θεόκλητος Διονυσιάτης, 1969** ✓ «Ἀλλὰ πρέπει ἀμέσως καὶ εὐθέως νὰ διευκρινισθῇ, ὅτι ὁμιλοῦντες περὶ Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν, μεταχειρίζομεθα γλῶσσαν προσαρμογῆς εἰς μίαν νοοτροπίαν πεπλανημένην. Διότι δέν ὑπάρχει εἰμὴ ΜΙΑ Ἐκκλησία, ἣτις συγκροτεῖται ἀπὸ τὰς ἤδη γνωστὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας, ὡς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ λεγόμεναι Ἀνατολικαὶ ἢ Δυτικαὶ ἀποτελοῦν αἰρετικά ἀθροίσματα μικρά ἢ μεγάλα, σώματα νοσοῦντα ποικίλως καὶ ἄλλα ἐντελῶς νεκρά» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 97, 10-2-1969).

Πατριάρχης Δημήτριος

Τὴν ἴδια στάση τήρησαν οἱ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ πρὸς τόν Πατριάρχη Δημήτριο ὁ ὁποῖος διετύπωνε, ἐπίσης, τὴν ἀποψη ὅτι οἱ παπικοί εἶναι Ἐκκλησία:

☒ **Ἐνθρονιστήριος ὁμιλία, 1972** ✗ «Ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένας ἀλλήλας ὡς ξένους καὶ ἄλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ» (Περ. Ἐπίσκεψις, ἀρ. 90, σ. 14).

☑ **Γερά Κοινότης, 1980** ✓ «...ή καθ' ἡμᾶς 1. Κοινότης, ἐξ υἱικῆς ἀγάπης καὶ ὡς ἀνωτάτη διοικητικὴ Ἀρχὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, εἶναι ὑποχρεωμένη ὅπως ἐπισημάνῃ τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ τοὺς κινδύνους, οὓς συνεπάγεται ἡ συνέχισις τῶν, ἀκουσίῳ ἐστω, τολμηρῶν ἐπαφῶν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος μετὰ τῶν αἰρετικῶν λατίνων.... Οἱ λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί, σῶμα ἀποκοπέν ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διό καὶ σῶμα νοσοῦν» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 413, 13-6-1980).

☑ **Γερά Κοινότης, 1981** ✓ «Οἱ Ἀγορεῖται ἔχουν γαλουχηθῇ παρὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων μας καὶ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ φρονοῦν ὅτι ὁ Παπισμός συνιστᾷ αἵρεσιν, αἵρεσιν ὁμοίαν μέ τόν Ἀρειανισμόν...» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 440, 16-1-1981).

☑ **Γερά Κοινότης, 1987** ✓ «Τό Ἅγιον Ὅρος ὡσαύτως δέν συμμερίζεται τήν ἄποψιν, ὅτι ἐκτός τῆς ὀρθοδοξίας ὑπάρχουσι «Ἐκκλησίαι». Ὑπάρχουσι μόνον κοινότητες αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, ὁμολογούντων πίστιν εἰς τόν Χριστόν, πλὴν ὁμως ἐτέρως καθ' ὃ ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἥτις εἶναι Μία, καὶ ταυτίζεται μέ τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Οἱ Ρ/ καθολικοί εἶναι σχισματικοί καὶ Αἰρετικοί, ἄνευ ἐγκρίτων μυστηρίων καὶ Θείας χάριτος» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 772, 15-1-1988).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

Τίς ἴδιες ἀποκλίνουσες ἀπὸ τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ἀπόψεις διατυπώνει καὶ ὁ σημερινός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὅτι δηλαδή ὁ παπισμός εἶναι ἑκκλησία, ὅτι οἱ παπικοί δέν εἶναι αἰρετικοί καὶ ὅτι ὁ Πάπας εἶναι κανονικός Ἐπίσκοπος Ρώμης.

Ἀναφέρουμε ἐδῶ ἐντελῶς ἐνδεικτικά κάποιες ἀπὸ τήν πληθώρα ἀνάλογων διατυπώσεων καὶ τοποθετήσεων τοῦ κ. Βαρθολομαίου.

☒ **Κοινὸ Ἀνακοινωθέν Πάπα Ἰωάννη Παύλου Β'-Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Βατικανό 1995** ✗ «Εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ εἶναι θεμελιώδης διὰ τὸν καταγιασμόν καὶ τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Θεωροῦντες ὅτι τό μυστήριον τῆς θείας ἀγάπης πραγματοποιεῖται εἰς κάθε τοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκδηλώνει οὕτω τήν ἐνεργόν παρουσίαν της εἰς κάθε μίαν ἐξ αὐτῶν, ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ ἡδυνήθη νὰ διακηρύξῃ ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι μας ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαίως ὡς Ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, ὑπεύθυνοι ἀπὸ κοινοῦ διὰ τήν διατήρησιν τῆς μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ» (περ. ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, τ. β, 1995, σελ. 232-235).

☒ **Προσφώνηση πρὸς τὸν Πάπα, Βατικανό 2008** ✗ «Ἁγιάτατε.... Ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι,

1

2

Αγιάτατε, τιμῶμεν κατ' ἀξίαν καὶ εὐλαβούμεθα, τόσον τόν δόντα τήν σωτήριον ὁμολογίαν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ Πέτρον...» (Περ. Επίσκεψις, ἀρ. 689, σελ. 3).

☒ Θρονική ἐορτή, Φανάρι 2006 **✗** «Ὡλως ἰδιαιτέρα καί ὀλόθερμος εὐχαριστία ἀναβλύζει ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν, διότι κατὰ τήν σήμερον, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἱδρυτοῦ καί προστάτου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τελουμένην Θ.Λειτουργίαν παρίσταται ὁ ἀγιάτατος ἀδελφός ἐπίσκοπος τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Βενέδικτος ὁ 12^{ος} μετὰ τῆς τιμίας συνοδείας αὐτοῦ» (Περ. Επίσκεψις, ἀρ. 668, 31-12-2006).

☒ Προσφώνηση πρός τόν Καρδινάλιο Angelo Scola, Μιλάνο 2011 **✗** «Σεβασμῶτατε ἀδελφε ἐν Κυρίῳ Καρδινάλιε, Ἀρχιεπίσκοπε Μιλάνου... Ὁ ἐκ τῶν προκατόχων σας, Σεβασμῶτατε ἀδελφε Καρδινάλιε, Ἅγιος Ἀμβρόσιος» (Ὁμιλία στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, <http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17051-2013-05-17-07-55-11>).

☒ Κοινή Δήλωση Βαρθολομαίου - Φραγκίσκου, Ἱεροσόλυμα 2014 **✗** «Ἡ συνάντησις ἡμῶν, μία εἰσέτι συνάντησις τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ἐκκλησιῶν Ρώμης καί Κωνσταντινουπόλεως

ἱδρυθεισῶν ὑπὸ τῶν δύο αὐταδέλφων Ἀποστόλων Πέτρον καί Ἀνδρέου» (<http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1921&tl=gr>).

☑ Ἱερά Κοινότης, 1994 **✓** «Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι... οὐδέποτε νά ἀποδεχθῶμεν ἔνωσιν, ἥ χαρακτηρισμόν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἢ τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἢ τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ρώμης ὡς ἐχούσης κανονικὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχήν, Ἱερωσύνην καί Μυστήρια, χωρὶς τήν ρητὴν ἐκ μέρους των ἀποκήρυξιν τοῦ *filioque*, τοῦ ἀλαλήτου, τοῦ πρωτείου, τῆς κτιστῆς χάριτος, καί τῶν λοιπῶν κακοδοξιῶν, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θά θεωρήσωμεν ὡς διαφορὰς χωρὶς σημασίαν ἢ θεολογούμενα, ἀλλὰ ὅτι ἀλλοιώνουν ἀνεπανορθώτως τόν θεανθρώπινον χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας καί συνιστοῦν βλασφημία» (Ο.Τ., ἀρ. φ.1067, 18-3-1994).

☑ Ἱερά Κοινότης, 1995 **✓** «...τό Ἅγιον Βάπτισμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξισοῦται μέ τό τῆς ἐν αἰρέσει εὐρισκομένης Ρωμαιοκαθολικῆς καί ἀκόμη ὅτι αἱ δύο Ἐκκλησῖαι συναποτελοῦν τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Πρόκειται περὶ καινοφανοῦς ἐκκλησιολογίας μὴ ἐκφραζούσης τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, ὡς διετύπωσαν

Ἀριστερὰ: Ὁρθόδοξοι ἀρχιερεῖς παίρνουν εὐχή ἀπὸ τοῦ Πάπες ἀναγνωρίζοντάς τους κανονικὴ ἀρχιερωσύνη: ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Δημήτριος (φωτὸ 1) καί Μίνσκ Φιλάρετος (φωτὸ 2).

Δεξιὰ: Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μέ τόν Καρδινάλιο Angelo Scola, προσέρχονται στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας, 16 Μαΐου 2013 (φωτὸ 3).

αυτήν αἱ περιώνυμοι Σύνοδοι τῆς Κων/πόλεως...» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1154, 22-12-1995).

 Ἱερά Κοινότης, 2001 ✓ «Ὁ πάπας εἶναι αἰρετικός. Ὁ πάπας δέν εἶναι Ἐκκλησία. Τό Βατικανό εἶναι κράτος κοσμικό μέ σκοτεινὴ διπλωματία καὶ πονηρὴ πολιτικὴ. Ὁ Ὀρθόδοξος λαός οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τόν πάπα καὶ τόν παπισμόν.

»...ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει ἀνῆλσεν τῆς αἰρέσεως τοῦ παπισμοῦ ποῦ ἐγκτεται στὸν ἀνθρωποκεντρισμό, δηλαδή στὸν παραμερισμό τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ἐπὶ γῆς τοποτηρητὴ του.

»...μόνον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

»Γιὰ μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει παρθεώρησις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σωτηριώδους κινήματός της.

»...τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐμμένει εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ θεολογίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ χάριτι Χριστοῦ οὐδέποτε θά ἀναγνωρίσῃ τόν Παπισμὸν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὡς ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» (Χαιρετισμός συμπαραστάσεως Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους στὴν λαοσύναξή τῆς Ἀθῆνας, 4-5-2001, Περιόδικο Γρηγορεῖτε, Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ.24-25).

Μυστήρια, Ἱερωσύνη, Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, Ἄκτιστη Χάρη

Ἡ θεωρία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι μία βατικάνειος θεωρία ποῦ δυστυχῶς γίνεταί πλεόν δεκτὴ καὶ ἀπὸ ὀρθοδόξους στὸν χώρο τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ θεωρία ἔχει τίς ρίζες της στὴν Β' Βατικανὴ Σύνοδο καὶ στηρίζεται στὴν αἰρετικὴ ἀντίληψη ὅτι «ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἡ μέρος αὐτῆς, διασώζεται σὲ ὅλες τίς Χριστιανικὲς ἐκκλησίες καὶ ὁμολογίες. Γι' αὐτὸ κατευθύνουν τίς προσπάθειές τους στὴν πραγματοποιήσι μιᾶς ὁρατῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν, ἀνεξαρτήτως θαυτοθερίας ἐνότητος στὴν Πίστι» (Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ὀρθοδοξία: Ἡ ἐλπίδα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, <http://users.uoa.gr/~nektar/>

orthodoxy/tributes/ gewrgios_grhgoriaths/or8odozia_h_elpida_ths_eyrwphs.htm).

Μία ἄλλη ἐκδοχὴ τῆς θεωρίας τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» εἶναι αὐτὴ τῶν «δύο πνευμόνων» μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει, ὡς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἐπανειλημμένα ἔχει διακηρύξει ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β' «ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀναπνέει μέ δύο πνεύμονες ἐκεῖνον τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐκεῖνον τῆς Δύσεως» (<http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=22769&subid=2&pubid=63998862>). Τά ἴδια ἀκριβῶς διακηρύσσουν βεβαίως καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τούς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστές.

Οἱ θεωρίες τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» καὶ τῶν «δύο πνευμόνων» βασιζοῦνται καὶ βρίσκονται σὲ ἄμεση συνάρτηση μέ τὴν ἄλλη ἀντορθόδοξη θεωρία τῆς «**διηρημένης Ἐκκλησίας**». Κατὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Δ. Τσελεγγίδη «πολλές ἡ διηρημένες Ἐκκλησίες δέν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν, ἐπεὶδὴ ἀποτελεῖ ἀντίφαση ἐν τοῖς ὅροις τὸ μία καὶ τὸ πολλές ἡ τὸ μία καὶ τὸ διηρημένη. Τὸ διηρημένη ἀναίρετὶ στὴν πράξιν τὴν πίστιν στὴν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ μόνο ὡς μία καὶ ἀδιαίρετη μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ μέ βάση τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνηδυσία. Ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἄρνηση τῆς ταυτότητος καὶ τῆς αὐτοσυνηδυσίας της, ὅταν κάποιος κάνει λόγο ἐνσυνηδυσία γιὰ διηρημένη Ἐκκλησία» (Καθ. Δημ. Τσελεγγίδης, Εἶναι οἱ ἐτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας;», περ. «Ἐν Συνειδήσει», ἐκδ. Ι.Μ.Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 78).

Στὸ Διάγραμμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ὑπάρχει εἰδικὸ κεφάλαιο μέ τίτλο «**Οἱ σχέσεις τῶν χωρισμένων ἀδελφῶν μέ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία**» ὅπου ἀναφέρεται συγκεκριμένα:

«Μέσα σ' αὐτὴ, τὴ μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐμφανίσθηκαν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς μερικὰ σχίσματα, τὰ ὁποῖα ἀποδοκιμᾶζει αὐστηρά καὶ καταδικάζει ὁ Ἀπόστολος· κατὰ τούς ἐπόμενους αἰῶνες προκλήθηκαν εὐρύτερα σχίσματα, καὶ **ὁλόκληρες Κοινότητες ἀποχωρίσθηκαν ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ κοινωνία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας**, μερικὲς φορές ὅχι χωρὶς ἀνθρώπινη ἐνοχὴ καὶ ἀπὸ τίς δύο πλευρές. Ὅσοι γεννιοῦνται σήμερα σ' αὐτὲς τίς Κοινότητες καὶ ζοῦν ἐκεῖ τὴν πίστιν τους στό Χριστό δέν εἶναι δυνατό νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ σχίσματος

καί ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοὺς ἀγκαλιᾶζει μὲ ἀδελφικό σεβασμό καὶ στοργή. Πραγματικά, ὅσοι πιστεύουν στὸ Χριστό καὶ ἔλαβαν ἔγκυρα τὸ βάπτισμα **βρίσκονται σὲ κάποια κοινωνία μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἔστω καὶ ἂν ἡ κοινωνία αὕτη εἶναι ἀτελής...** Ὡστόσο, ἔχοντας λάβει στὸ βάπτισμα τὴ δικαίωση ἀπὸ τὴν πίστη, εἶναι ἐνσωματωμένοι στὸ Χριστό, καὶ ἐπομένως δίκαια φέρουν τὸ χριστιανικὸ ὄνομα καὶ πολὺ σωστά ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας **σάν ἀδελφοί "ἐν Κυρίῳ"**» (Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, Τ. 7, σελ. 10-11).

Σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ ἴδιου διατάγματος ἀναφέρεται: «...Δέν εἶναι ἐπίσης λίγες οἱ ἱερές πράξεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, πού τελοῦνται ἀπὸ τοὺς χωρισμένους ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖες μὲ διαφόρους τρόπους, ἀνάλογα μὲ τὴ διαφορετικὴ κατάσταση κάθε Ἐκκλησίας ἢ Κοινότητος, μποροῦν ἀναμφισβήτητα νὰ μεταδίδουν πραγματικά τὴ ζωὴ τῆς χάρης, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωριστοῦν ἱκανές νὰ ἀνοίγουν τὴν εἴσοδο πρὸς τὴν κοινωνία τῆς σωτηρίας» (Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, Γραφεῖον Καλοῦ Τύπου, Τ. 7, σελ. 11).

Οἱ παπικές αὐτές θεωρίες ἔχουν πλέον παγιωθεῖ στοὺς διαλόγους καὶ στοὺς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστές πού τίς ἀσπάστηκαν, τίς ὑποστηρίζουν καὶ τίς προβάλλουν.

Πατριάρχης Ἀθηναγόρας

Ἱερά Κοινότης ✓ «Πῶς νὰ δεχθῶμεν ὡς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὑπὸ τῶν καινοτομιῶν καὶ τῆς ἐωσφορικῆς νόσου κακοποιηθεῖσαν διό καὶ ἡμαυρωμένην τέως «προκαθημένην τῆς ἀγάπης», ὅταν καὶ μικρά τις παρέκκλισις ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως τὸ ὅλον νοθεύει τῆς πίστεως;» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 143, 1-7-1971).

Πατριάρχης Δημήτριος

Κοινὴ Δήλωσις τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β' καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, 1979 ✗ «Ὁ θεολογικὸς οὗτος διάλογος ἀποβλέπει ὄχι μόνον εἰς τὴν πρόοδον πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξὺ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο σὲ ἐναγκαλισμὸ ἀγάπης κατὰ τὴν συνάντησιν στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πεντηκοστῆς ἐπετείου τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων μεταξὺ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ Πάπα Παύλου Στ'. Ἱεροσόλυμα, Μάιος 2014.

Ο Έσπερινός της Αγάπης στο Φανάρι τό Πάσχα τοῦ 2009. Διακρίνεται ὁ τοπικός Ρωμαιοκαθολικός ἐπίσκοπος κ. Louis Pelâtre ὁ ὁποῖος συμμετείχε στὸν ἑσπερινό καὶ ἀνέγνωσε τὸ Εὐαγγέλιο στὰ λατινικά (<http://www.ec-patr.org>.)

τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ Ὀρθοδόξου, ἀλλὰ προσέτι καὶ εἰς συμβολὴν εἰς τοὺς ποικίλους διαλόγους, οἵτινες ἀναπτύσσονται ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος αὐτοῦ» (Περιοδικό Οἰκουμένη, τεῦχος 3, ἐκδ. Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1998, σελ. 55).

✓ Ἱερά Κοινότης, 1980 ✓ «...ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ ἡ υἱοθέτησις τῆς κακοδοξίας, ὅτι τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία ἀλλὰ τὰ δύο «τμήματα» αὐτῆς, ἥτοι ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ὁ Ρ/Καθολικισμός, ... πείθει ἡμᾶς, ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι πολὺ χειροτερεύσει καὶ ὅτι ἡ *de facto* ἔνωση εὐρίσκεται ἐπὶ θύραις, ὡς ἐσχέδιασε καὶ ἐπρογραμμάτισεν ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 426, 10-10-1980).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✗ Προσφώνηση πρὸς τὸν Καρδινάλιο Angelo Scola, Μιλάνο 2011 ✗ «Εὐχαριστοῦμε τὸν Κύριο γιὰ τὴν ἀδελφосὺν πού ἐπικρατεῖ ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα στὶς δύο ἀδελφές ἐκκλησίες μας. Σὰς ἀπευθύνω χαίρετισμό, μὲ ιδιαίτερη ἀγάπη καὶ σὰς μεταφέρω τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας

τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (http://fanarion.blogspot.gr/2013/05/blog-post_16.html).

✗ Χαίρετισμός Πατριάρχου Βαρθολομαίου, Ἱεροσόλυμα 2014 ✗ «Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία... λόγῳ τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, διεσπᾶσθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καὶ ὁμάδες ποικίλαι... αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ὠδηγήθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν... Ἐρχόμεθα ὁ Πάπας καὶ ἡμεῖς διὰ τὰ «τάμνωμεν ὁδοῦς» ... διὰ τὰ συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ Θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τῆς καταντήσεως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας» (<http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1914&tl=gr>).

✓ Ἱερά Κοινότης, 1994 ✓ «Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνόθευτος Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νὰ ἀποδεχθῶμεν ἔνωση, ἢ χαρακτηρισμὸν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας»» (Ο.Τ., ἀρ.φ.1067, 18-3-1994).

✓ Ἱερά Κοινότης, 1995 ✓ «Πῶς εἶναι δυνα-

Συμπροσευχή του Μητροπολίτου Αυστρίας κ. Αρσενίου με παπικούς και προτεστάντες για τὰ μέλη του Κοινοβουλίου, Βιέννη, 27 Απριλίου 2014.

τόν νά εἴμεθα ἀδελφαί Ἐκκλησίαι, ὅταν ἔχωμεν δογματικές διαφορές καί ὅταν δέν ἔχωμεν μυστηριακήν κοινωνίαν; Πρόκειται διὰ μίαν κατάστασιν ἀντιφατικήν, πρωτοφανή εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡ σκοπιμότης δέν δύναται νά κατανοηθῇ. Εἴμεθα δέ ὑποχρεωμένοι κατ' ἐπιταγήν τῆς συνειδήσεώς μας νά δηλώσωμεν ὅτι δέν ἀποδεχόμεθα τήν πεπλανημένην θεωρίαν περί «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» (Ο.Τ., ἀρ.φ.1154, 22-12-1995).

✓ **Γερά Κοινότης, 2001** ✓ «Ὁ Ὁρθόδοξος λαός οὐδέποτε θά δεχθῇ τήν θεωρίαν περί τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς δύο πνευμόνων μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Εὐρώπη. Ἄν ἡ θεωρία αὕτη γίνῃ ἀποδεκτή, σημαίνει ἥ ὅτι ἀναγνωρίζεται ὁ παπισμός ὡς ὑγιής πνεύμων, δηλαδή ἀληθής καί ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἥ ὅτι ἀποδεχόμεθα τήν κακόδοξο ἀξιολογία τῶν κλάδων, ἡ ὁποία ἀναρρεῖ τήν πίστι μας ὅτι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» (Χαιρετισμός συμπαράστασως ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους στήν λαοσύναξη τῆς Ἀθήνας, 4.5.2001, Περιοδικό Γρηγορεῖτε, Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ.24-25).

Τό 1993 στό Βalamand μέ τό κείμενο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ διαλόγου μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς ἀνατράπηκε καί ἐπισήμως ἡ πάγια ἀρχή τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἁγίων Πατέρων μας ὅτι οἱ αἰρετικοί δέν ἔχουν ἔγκυρα μυστήρια, Θεία Χάρις καί ἀποστολική διαδοχή. Καταπατήθηκαν, ἔτσι, βασικές ἀρχές τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί ἔγιναν ἀποδεκτές κάποιες ἀπό τίς μεγαλύτερες πλάνες τοῦ παπισμοῦ.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱεροθεός: «Ἡ βασική διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ Παπισμοῦ βρίσκεται στήν διδασκαλίαν περί τῆς ἀκτίστου οὐσίας καί ἀκτίστου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι πιστεύουμε ὅτι ὁ Θεός ἔχει ἄκτιστη οὐσία καί ἄκτιστη ἐνέργεια καί ὅτι ὁ Θεός ἔρχεται σέ κοινωνία μέ τήν κτίση καί τόν ἄνθρωπο μέ τήν ἄκτιστη ἐνέργειά Του, ἐν τούτοις οἱ Παπικοὶ πιστεύουν ὅτι στὸν Θεὸ ἡ ἄκτιστη οὐσία ταυτίζεται μέ τήν ἄκτιστη ἐνέργειά Του (actus purus) καί ὅτι ὁ Θεός ἐπικοινωνεῖ μέ τήν κτίση καί τόν ἄνθρωπο διὰ τῶν κτιστῶν ἐνεργειῶν Του, δηλαδή ἰσχυρίζονται ὅτι στὸν Θεὸ ὑπάρχουν καί κτιστές ἐνέργειες. Ὅποτε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἀγιάζεται ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ὡς κτιστὴ ἐνέργεια.

Αλλά έτσι δεν μπορεί να αγιασθῇ. Από αυτήν τήν βασική διδασκαλία προέρχεται ἡ διδασκαλία περί ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τὸ καθαρτήριο πῦρ, τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα κ.λπ.» (Περιοδικό Παρέμβασις, τ. 63, Ἀπρίλιος 2001).

Καὶ ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καψάνης ἀνέφερε: «Μέχρι σήμερα οἱ Δυτικοὶ θεωροῦν κτιστὴ τὴν θεία Χάρι, τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δυστυχῶς καὶ τοῦτο μία ἀπὸ τὶς πολλὲς διαφορὲς μας, πού πρέπει νὰ λαμβάνεται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν στὸν θεολογικὸ διάλογο μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς. Δὲν εἶναι μόνον τὸ *filioque*, τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας καὶ τὸ «ἀλάθητο» τοῦ πάπα, ἀπὸ τὶς βασικὲς διαφορὲς μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παπικῶν. Εἶναι καὶ τὰ ἀνωτέρω. Ἄν δὲν δεχθοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄκτιστος, δὲν μπορούμε νὰ ἐνωθοῦμε μαζί τους, ἔστω κι ἂν δεχθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα. Διότι ποιὸς θὰ ἐνεργήσει τὴν θέωση, ἂν ἡ θεία Χάρις εἶναι κτίσμα κι ὄχι ἄκτιστος ἐνέργεια τοῦ Παναγίου Πνεύματος;» (Ἀρχιμ. π. Γεωργίου,

Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἡ Θέωσις ὡς σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκδ. Ι.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος, 2007, σελ. 41).

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας στά πλαίσια τοῦ διαλόγου ἐπιβάλλεται καὶ πάλι ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, καθὼς μὲ βάση αὐτὲς ὁργανώθηκε, ξεκίνησε καὶ συνεχίζεται ἀκόμη καὶ σήμερα ὁ διμερὴς διάλογος τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς.

Αὐτὸ ἀναγνωρίζεται καὶ στοῦ ἴδιου τοῦ κείμενου τοῦ Balamand: «Πράγματι, κυρίως ἀπὸ τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων καὶ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ ἐξῆς, ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐπαναξιοποίησις, τὸσον ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν καθολικῶν, τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας μετέβαλε ριζικῶς τὰς προοπτικές, ἐπομένως δὲ καὶ τὴν στάσιν των» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, τ. 496/1993).

Οἱ Πανορθόδοξες ἀποφάσεις βέβαια ἦταν πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ αὐτὲς πού περιγράφει τὸ κείμενο τοῦ Balamand. Οἱ πανορθόδοξες ἀποφάσεις καταπατήθηκαν στὴν Συνάντησι τῆς

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὑπογράφει τὴν «Κοινὴ Δήλωση» μὲ τὸν Πάπα Φραγκίσκο, Ἱεροσόλυμα 25 Μαΐου 2014.

Μικτής Επιτροπής στο Balamand, όπου άλλωστε άρνήθηκαν να προσέλθουν πολλές ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Στίς Πανορθόδοξε Συνάξεις τονίζοταν ὅτι δέν θά πρέπει νά παραβλέπονται οἱ βασικές διαφορές στήν πίστη καί τήν διοίκηση. Ἐπίσης, μέ κατηγορηματικό τρόπο δηλωνόταν ἡ ἀνάγκη τερματισμοῦ τῆς ὀλιβερῆς τακτικῆς τοῦ προσηλυτισμοῦ καί τῆς Οὐνίας. Ὅλα αὐτά καταπατήθηκαν στό Balamand καί ὑπερίσχυσαν οἱ θέσεις τῆς Β' Βατικανῆς. Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Balamand ἐπιβλήθηκαν ἔκτοτε στόν διάλογο καί ὑποστηρίζονται ἀπό τόν Πατριάρχη καί τοὺς ἐκπροσώπους στοὺς διαλόγους.

Πατριάρχης Ἀθηνᾶγορας

 Ἐπιστολή πρὸς τόν Πάπα Παῦλο ΣΤ', 1971 ✖ «Ἐξενώθημεν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καί ἤρθη ἀφ' ἡμῶν τό μακάριον ἀγαθόν τῆς ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογίας τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, καί ἤρθη ἀφ' ἡμῶν ἡ εὐλογία τῆς συναναβάσεως ἐπὶ τό ἐν θυσιαστήριον, ὃ ἔφηξεν ὁ Κύριος μικρόν πρό τοῦ πάθους, καί τῆς τελείας καί ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τό αὐτό κοινωνίας ἀπό τοῦ αὐτοῦ εὐχαριστιακοῦ τιμίου Σώματος καί τιμίου Αἵματος, εἰ καί οὐκ ἐπανασάμεθα πρεσβεύειν ἑτέρωθεν ἔγκυρον ἔχειν εἰς ἀλλήλους τήν ἀποστολικήν ἱερωσύνην, ἔγκυρον καί τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» (21.3.1971, Ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου εἰς τό γράμμα τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ', Τόμος Ἀγάπης, Vatican-Phanar 1958-1970, σελ. 620).

 Ἱερά Κοινότης, 1971 ✔ «...πῶς ἡ ἡμετέρα Παναγιώτης φρονεῖ ὅτι οὐδέν ἐμπόδιον ὑπάρχει διὰ τό Κοινόν Ἅγιον Ποτήριον μετὰ τοῦ Παπισμοῦ;» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 143, 1-7-1971).

Πατριάρχης Δημήτριος

 Ἱερά Κοινότης, 1988 ✔ «...λεπτομερῶς καί τεκμηριωμένως θεολογικῶς, ἐξεθέσαμεν, ὅσα φρονεῖ τό Ἅγιον Ὅρος περὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, εἰς οὓς ἀρνεῖται τήν ἐγκυρότητα καί τήν ὑπαρξίν Θείας Χάριτος ἐν τοῖς μυστηρίοις των, ἐπόμενον τοῖς Ἁγίοις Πατράσι, καί τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησιολογίᾳ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων... Οἱ

Ρωμαιοκαθολικοὶ στεροῦνται καί Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, καθότι ἡ ἔννοια τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς δέν εἶναι μόνον ἡ ἀλυσιδωτῆ ἀναφορά τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ ἡ ἀπόδειξις τῆς διαφυλάξεως ἀναλλοιώτου καί ἀπααραχαράκτου τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως, ἣν ἐνόθυσαν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἰς οὐσιώδη δόγματα... Οἱ Ρ/καθολικοὶ εἶναι σχισματικοὶ καί Αἰρετικοί, ἄνευ ἐγκύρων μυστηρίων καί Θείας χάριτος» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 772, 15.1.1988).

 Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Διαλόγου, Balamand 1993 ✖ «Καὶ ἀπὸ τῆς дуὼ πλευρῆς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ ποῦ ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεῦσθη στήν Ἐκκλησία Του -ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στή μοναδικῇ ἱερωσύνῃ ποῦ τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων- δέν δύναται νά θεωρητῇ ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μιάς μόνον ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας. Στὰ πλαίσια αὐτά, εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἵδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, τ. 496/1993).

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

 Κοινὴ Δήλωση Πάπα Ἰωάννη Παύλου Β' - Πατριάρχης Βαρθολομαίου, 1995 ✖ «Ἐσορρίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καί Ὀρθόδοξους, νά ἐνισχύσουν τό πνεῦμα ἀδελφωσύνης, τό ὁποῖον προέρχεται ἐκ τοῦ μοναδικοῦ Βαπτίσματος καί τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν μυστηριακὴν ζωὴν» (Κοινὸ Ἀνακοινωθέν Οἰκ. Πατριάρχης-Πάπα, 29-6-1995, παρ. 4, Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, ἀρ. 520, 31-7-1995).

«Ἐλάβετε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος τὰ Χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καί τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ...» (Περιοδικὸ Ἐπίσκεψις, ἀρ. 520, 31-7-95, σελ.6).

 Ἱερά Κοινότης, 1994 ✔ «Εἶναι ἀποστολικὴ ὁμολογία τὸ Filioque, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀλάθητον, τὸ καθαρτήριο πῦρ, ἡ ἄσπιλος σύλληψις, ἡ κτιστὴ χάρις; Καί εἶναι δυνατόν ὡς Ὀρθόδοξοι παρ' ὅλα αὐτὰ νά ἀναγνωρίσωμεν εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς «ἀποστολικήν» τήν πίστιν καί τήν ὁμολογίαν των;

»Εἶναι ἢ δέν εἶναι αἰρέσεις αἱ σοβαρά αὐτά θεολογικά παρεκκλίσεις τῆς Ρώμης; Ἐάν εἶναι, καθῶς ὡς τοιαῦτα ἐχαρακτηρίσθησαν ἀπό Ὁρθοδόξους Συνόδους καί Πατέρας, δέν συνεπάγονται ἀκυρότητα εἰς τά «μυστήρια» καί τήν «ἀποστολικήν διαδοχήν» τῶν τοιούτων ἑτεροδόξων καί κακοδόξων;

»Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ τό πλήρωμα τῆς Χάριτος, ἐκεῖ πού δέν ὑπάρχει τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας; Εἶναι δυνατόν νά διακρίνωμεν τόν Χριστόν τῆς Ἀληθείας ἀπό τόν Χριστόν τῶν Μυστηρίων καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς; Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καί τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί τοῦ σύμπαντος κόσμου, διά τούς ὁποίους ἡ ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νά ἀποδεχθῶμεν ἑνωσιν, ἢ χαρακτηρισμόν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἢ τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἢ τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ρώμης ὡς ἐχούσης κανονικήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, Ἱερωσύνην καί Μυστήρια, χωρίς τήν

ρητήν ἐκ μέρους τῶν ἀποκήρυξιν τοῦ *filioque*, τοῦ ἀλαθήτου, τοῦ πρωτείου, τῆς κτιστῆς χάριτος, καί τῶν λοιπῶν κακοδοxiῶν, τὰς ὁποίας οὐδέποτε θά θεωρήσωμεν ὡς διαφοράς χωρίς σημασίαν ἢ θεολογούμενα, ἀλλά ὅτι ἀλλοιώνουν ἀνεπανορθῶτως τόν θεανθρώπινον χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας καί συνιστοῦν βλασφημίαις» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1067, 18.3.1994).

 Ἱερά Κοινότης, 1995 ✓ «...τό Ἅγιον Βάπτισμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξισοῦται μέ τό τῆς ἐν αἵρέσει εὐρισκομένης Ρωμαιοκαθολικῆς καί ἀκόμη ὅτι αἱ δύο Ἐκκλησίαι συναποτελοῦν τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Πρόκειται περὶ καινοφανοῦς ἐκκλησιολογίας μὴ ἐκφραζούσης τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, ὡς διετύπωσαν αὐτήν αἱ περιώνυμοι Σύνοδοι τῆς Κων/πόλεως.... Προσέτι δέ νά ὁμολογήσωμεν καί πάλιν, ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσιν... ὅτι μόνον τὰ Μυστήρια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας εἶναι ἔγκυρα, σωστικά καί ἁγιαστικά». (Ο.Τ., ἀρ. φ. 1154, 22-12-1995).

Χριστέρ: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί ὁ Πάπας Φραγκίσκος προσκυνοῦν τό Εὐαγγέλιο τοῦ εἰσοδεῦν διαδοχικά ὁ ὀρθόδοξος καί ὁ παπικός ἑλληνικός.

Δεξιά: Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εὐλογεῖ ἀπό κοινού τούς παρισταμένους μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο μετά τήν συμπροσευχή τους στό Ναό τῆς Ἀναστάσεως, Ἱεροσόλυμα 25 Μαΐου 2014.

Ἀσθενής ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κατὰ τὸν Πάπα Φραγκῖσκο

Εν ὧσει τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό Φανάρι, τό Βατικανό ἔσπευσε νά καταστήσει γιά ἄλλη μία φορά σαφῆ τόν ἡγεμονικό του ρόλο στόν διάλογο μέ τούς Ὁρθοδόξους. Σέ γενική ἀκρόαση-κατήχηση στήν πλατεία τοῦ Ἀγίου Πέτρου ἐνώπιον χιλιάδων πιστῶν του στίς 5 Νοεμβρίου 2014, ὁ Πάπας χαρακτήρισε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς «ἄρρωστη», ἐπειδή δέν εἶναι ἐνωμένη μαζί του. Δῆλωσε συγκεκριμένα: «Δέν ὑπάρχει ὑγιής Ἐκκλησία, ὅταν οἱ πιστοί, οἱ κληρικοί καί οἱ διάκονοι δέν εἶναι ἐνωμένοι περὶ τόν Ἐπίσκοπό τους. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία

δέν εἶναι ἐνωμένη περὶ τόν Ἐπίσκοπο εἶναι μιά ἄρρωστη Ἐκκλησία. Ὁ Ἰησοῦς θέλησε αὐτήν τήν ἔνωση ὅλων τῶν πιστῶν μέ τόν Ἐπίσκοπο. Τό ἴδιο καί τῶν ἱερέων καί τῶν διακόνων. Ὅλοι ὀφείλουν νά ἔχουν τή συνείδηση ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος καθιστᾷ ὁρατό τόν δεσμό τοῦ καθενός μέ τήν Ἐκκλησία, καί τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς Ἀποστόλους καί μέ τίς ἄλλες κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἐπίσης εἶναι ἐνωμένες μέ τούς Ἐπισκόπους καί μέ τόν Πάπα στή Μία, Μοναδική (unique) Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ δική μας, ἡ Ἱεραρχική Ἁγία Μητέρα Ἐκκλησία». (Γ. Παπαθανασόπουλος, Προκλητική δήλωση τοῦ Πάπα: «Ἀσθενής ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»,

Λειτουργικός άσπασμός του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου κατά τήν παπική «Λειτουργία»-ένθρόνιση του Πάπα Φραγκίσκου. Βατικανό, 19 Μαρτίου 2013.

7-11-2014 <http://www.agioritikovima.gr/batikano/item/47004>).

Δέν είναι, άλλωστε, ή πρώτη φορά πού τό Βατικανό έπιλέγει τήν έπίδειξη ισχύος έναντι τών Όρθοδόξων καί τήν έπιβολή τετελεσμένων στόν διάλογο. Καί στήν Όδηγία του Βατικανού τόν Ιούλιο του 2007 περιέχονταν οι «Απαντήσεις», μέ τις όποίες ό τότε Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄ χαρακτηρίζε «έλλειμματικές» τις Όρθόδοξες τοπικές Εκκλησίες, έπειδή δέν έχουν κοινωρία μέ τόν διάδοχο του Πέτρου! Σύμφωνα μέ τήν Όδηγία, ή άληθινή Εκκλησία του Χριστού ύφίσταται μόνο στήν Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία.

Όπως παρατηρεί ό μακαριστός γέροντας Γεώργιος Καψάνης: «Άξιοσημείωτο είναι ότι ή Όδηγία δόθηκε λίγους μήνες πριν από τήν Συνέλευσι της Ραβέννας, τό όποιο κατά τήν έκτιμιά μας σημαίνει ότι τό Βατικανό χαράσσει τήν γραμμή πού πρέπει νά ακολουθήση ό διάλογος. Καί ή γραμμή είναι ό ρωμαιοκεντρικός οικουμενισμός, όπως τόν προσδιώρισε ή Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος. Τό έπιβεβαιώνει τό ίδιο τό κείμενο της Όδηγίας του Βατικανού, αλλά τό έπισημαίνει καί ό Σεβ. Επίσκοπος πρώην Ζαχουμίου καί Έρζεγοβίνης Αθανάσιος Γιέθτιτς: “τό κείμενο αυτό [οί «Απαντήσεις»] φανερώνει τήν έπιμονή του Πάπα Ράτσιγκερ νά δείξη τό πραγματικό πρόσωπο του

ρωμαιοκαθολικού οικουμενισμού του, ό όποιος στήν πραγματικότητα δέν είναι αυτό πού λέγει ό Πάπας αλλά αυτό πού πιστεύει καί κάνει!». (Άρχιμ. Γεωργίου, Καθηγουμένου της Ίερās Μονής Όσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Τό κείμενο της Ραβέννας καί τό πρωτείο του Πάπα, Άγιον Όρος, 30 Δεκεμβρίου 2007).

Τόν έντονο προβληματισμό της για τήν συγκεκριμένη παπική Όδηγία εξέφρασε τότε καί ή Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος προς τόν Όρθόδοξο Συμπρόεδρο της Μικτής Επιτροπής του Διαλόγου, Σεβ. Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ιωάννη, μέ έπιστολή της τόν Όκτώβριο του 2007. (http://www.ecclesia.gr/-greek/holysynod/epistoles.asp?archive=yes&what_sub=epistoli&etos=2007&id=963).

Η τακτική του Βατικανού παραμένει διαχρονικά ή ίδια καί αυτήν εκφράζει καί ό νέος Πάπας μέ τις δηλώσεις του λίγο πριν έπισκεφθεί τό Φανάρι. Είναι δεδομένο ότι ό Πάπας μεταβαίνει στό Φανάρι ως κυρίαρχος, ως άποκλειστικός φορέας της άληθούς έκκλησιαστικής συνειδήσεως καί ως ιατρός τών ασθενών καί πασχόντων έκκλησιολογικά όρθοδόξων. Μέ βάση αυτά τά δεδομένα προκαλεί πραγματικά τεράστια άπορία καί προβληματισμό ή πρόσφατη δήλωση του Οικουμενικού Πατριάρχη, πού άναμένει από τόν Πάπα «περαιτέρω θαρραλέα θήματα καί προ-

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συμπροσεύχεται κατά τήν παπική «λειτουργία» μέ τόν Πάπα Βενέδικτο, Κωνσταντινούπολη 2006.

σπάθειες γιά τήν ενότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐκεῖνος ἔχει ἤδη κάνει ἀπό τήν ἐκλογή του σέ προκαθήμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ δήλωση αὕτη, ὅπως τήν μετέδωσε τό ΑΠΕ-ΜΠΕ, ἔγινε στίς 12 Νοεμβρίου 2014 στήν αὐστριακή ἐφημερίδα *Kurier* κατά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στήν Βιέννη: «Σέ σχέση μέ τό Σχίσμα τοῦ 1054, ὁ κ. Βαρθολομαῖος σημειώνει πῶς ἡ ἀποκατάσταση τῆς διάσπασής της καί ἡ ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας **συνιστᾷ μεγάλο καθήκον τῆς ἐποχῆς μας**, καί παραπέμπει στά πρῶτα θήματα πού ξεκίνησαν σέ αὕτη τήν κατεύθυνση πρῖν ἀπό 50 χρόνια ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Ἕκτος καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθιναγόρας, ἐνῶ, ὅπως παρατηρεῖ, ὁ ἐπίσκοπος Θεολογικός Διάλογος ἀνάμεσα στίς Ἐκκλησίες βοήθησε νά ἐξαιλεφθοῦν παρεξηγήσεις καί διαφορές ἀπόψεων.

»Αναφέρεται, ἐπίσης, στή συνάντησή του τόν περασμένο Μάιο στήν Ἱερουσαλὴμ μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, ὅπως ἐπίσης στήν ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων κάθε χρόνο ἀνάμεσα σέ ἀντιπροσωπεῖες τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στή Ρώμη μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί ἀντίστοιχα μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα στήν Κωνσταν-

τινούπολη, ὅπου φέτος θά βρίσκεται προσκεκλημένος του (ἀπό τίς 29 Νοεμβρίου) ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ἐνῶ ὡς μεγάλη βοήθεια θεωρεῖ ὁ ἴδιος θεσμούς ὅπως τό Ἰδρυμα «Πρό Ὀριέντε», πού προωθοῦν τόσο τίς θεολογικές ὅσο καί τίς προσωπικές ἐπαφές.

»Ἀπό τόν Πάπα Φραγκίσκο ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἀναμένει, ὅπως σημειώνει, **περαιτέρω θαρραλέα θήματα καί προσπάθειες γιά τήν ενότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐκεῖνος ἔχει ἤδη κάνει ἀπό τήν ἐκλογή του σέ προκαθήμενο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας**» (http://fanarion.blogspot.gr/2014/11/blog-post_95.html).

Καί ἀναρωτιέται καί ὁ κάθε καλόπιστος παρατηρητής ποιά «θήματα» διαπιστώνει ὁ κ. Βαρθολομαῖος ὅτι ἔχει κάνει ὁ νέος Πάπας «γιά τήν ενότητα τῶν Ἐκκλησιῶν»; Θεωρεῖ «**θαρραλέα θήματα**» τούς χαρακτηρισμούς ἐκ μέρους τοῦ Πάπα τῶν ὀρθοδόξων περί ἀσθενοῦς καί ἐλλειμματικῆς ἐκκλησίας; Ἀδυνατοῦμε πραγματικά νά κατανοήσουμε καί νά προσχωρήσουμε σ' αὕτη τήν συμβιβαστική λογική πού ἐβελουφλεῖ συνειδητὰ καί παραμορφώνει ἐσκεμμένα ὅλες τίς προκλήσεις καί τίς ἀπαιτήσεις τοῦ Βατικανοῦ καί τίς παρουσιάζει ὡς «**προσπάθειες γιά τήν ενότητα τῶν Ἐκκλησιῶν**»!

Διαφορές Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Πῆτροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖο (ἀρ. πρωτ. 722/27-6-2013)

«**Π**ὼς εἶναι δυνατόν Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ διαλέγεσθε μὲ τὸν ἀμετανόητο Παπισμό, ὅταν αὐτὸς δὲν ἔχει ἀποκηρύξει τίς πάμπολλες αἱρέσεις του καὶ δὲν ἔχει δείξει ἔχνος μετανόας; Ἡ μήπως δὲν εἶναι φοβερὲς καὶ τρομερὲς αἱρέσεις:

1) ἡ κρατικὴ ὑπόσταση καὶ δομὴ τοῦ Βατικανοῦ μὲ ὑπουργεῖα καὶ ὑπουργούς καὶ τραπεζες,

2) τὸ Filioque (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ),

3) ἡ κτιστὴ Θεία Χάρις,

4) τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας,

5) ἡ κατοχὴ τόσο τῆς κοσμικῆς ὅσο καὶ τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πάπα,

6) τὸ ἀλάθητο,

7) οἱ θεωρίες περὶ ἐσχάτου κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ αὐθεντίας, περὶ μοναρχικοῦ ἀξιώματος, ἐκκλήτου καὶ ἀναμαρτησίας, περὶ ἄκρου Ἀρχιερέως τοῦ Πάπα,

8) τὸ διὰ ραντισμοῦ «βᾶπτισμα»,

9) τὰ ἄζυμα (ῥοτία),

10) ἡ μεταβολὴ τοῦ ἄρτου καὶ οἴνου σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ μὲ τὰ ἰδρυτικὰ λόγια καὶ ὄχι μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἡ θεωρία τῆς μετουσιώσεως,

11) ἡ στέρηση τῆς κοινωνίας τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στούς λαϊκοὺς καὶ ἡ παροχὴ σὲ αὐτοὺς μόνο τοῦ Σώματος,

12) ἡ στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπὸ τὰ νήπια,

13) ἡ Μαριολατρεία,

14) ἡ ἄσπιλος σύλληψη καὶ ἡ ἐνσώματη ἀνάληψη τῆς Θεοτόκου,

15) τὸ καθαρτήριο πῦρ,

16) τὰ λυσίποινα,

17) ἡ περίσσεια ἀξιομισθία τοῦ Χριστοῦ,

18) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων,

19) ἡ ἀξιομισθία τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου,

20) τὰ ἀγάλματα καὶ γενικά ἡ θρησκευτικὴ ζωγραφικὴ ἀντὶ τῆς Ὁρθοδόξου εἰκονογραφίας,

21) ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τοῦ κλήρου,

22) ἡ ἀναγνώριση σφαγέων (βλ. Στέπινατς) ὡς «ἀγίων»,

23) ἡ θεωρία περὶ προσβολῆς καὶ ικανοποίησης τῆς Θείας δικαιοσύνης, λόγῳ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ γενικά τὸ δικανικὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κυριαρχεῖται ὁ Παπισμός,

24) ἡ ἀπόρριψη τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ ἡ ἐκμετάλλευσή της ὡς ὄργανου τῆς παπικῆς διδασκτικῆς ἐξουσίας (ὁ Πάπας εἶναι ἡ Παράδοσις),

25) ἡ ἀποψη ὅτι ὁ ἀλάθητος Πάπας εἶναι ὁ μοναδικὸς φύλακας, κριτὴς καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Θείας Αποκαλύψεως,

26) ἡ θεώρηση τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης ὡς ὑπερφυσικοῦ δώρου τῆς Θείας Χάριτος, πού προστέθηκε «κατὰ συμβεβηκός» στοῦ «κατ'εἰκόνα», τὸ ὁποῖο νοεῖται μέσα σὲ πλαίσια αὐτάρκειας καὶ στατικότητας,

27) ἡ ἀπόλυσις τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης καὶ ἡ διατήρηση ἀλωβήτου καὶ σώου τοῦ κατ'εἰκόνα,

28) ἡ «πάσχουσα ἐκκλησία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, πού βρίσκονται σὲ καθαρτήριο πῦρ,

29) ἡ ἀπόρριψη τῆς ἰσότητος τῶν ἐπισκόπων,

30) τὸ συγκεντρωτικὸ καὶ ἀπολυταρχικὸ διοικητικὸ σύστημα μὲ ἀπόλυτο μονάρχη τὸν Πάπα, πού εἰσήγαγε τὸν παποκαϊσαρισμό,

31) τὰ μοναχικὰ τάγματα καὶ ὁ ὀργανωτικὸς-κοινωνικὸς χαρακτήρας τοῦ μοναχισμοῦ,

32) ὁ ἀπρόσωπος καὶ δικανικὸς χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως,

33) ἡ ἐπάρατη Οὐνία, δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ;»

(<http://www.impantokratoros.gr/B301F3D0.el.aspx>)

β) Ὁ Διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν»

Ἐχοντας συμπληρώσει 60 καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τὴν ἱδρυσι τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) εἶναι πιά διαπιστωμένο ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν στηρίζεται σὲ πρότυπα παντελῶς ξένα καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες διαλέγονταν πάντοτε μὲ πλήρη καὶ ἀπόλυτη αὐτοσυνειδησία ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ μόνη κιβωτὸς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας.

Ἀντίθετα στοὺς κόλπους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐπικρατοῦν καὶ γίνονται δυστυχῶς ἀποδεκτές καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους, καινοφανεῖς καὶ ἀπόλυτα ἀντροδόξες

ἀπόψεις καὶ θεωρίες: ὅπως ἡ «**θεωρία τῶν κλάδων**», τῶν «**ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν**», ἡ «**βαπτισματικὴ θεολογία**», ἡ «**μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια**», ἡ «**ἐνότης ἐν τῇ ποικιλίᾳ**», ἡ «**διηρημένη Ἐκκλησία**», ἡ «**κοινωνικὴ θεολογία**», ἡ «**πολιτικὴ θεολογία**», ἡ «**θεολογία τῆς ἀπελευθέρωσης**», ἡ «**θεολογία τῆς συνάφειας**», ἡ «**περικεκτικὴ θεολογία**», ἡ «**μεταπατερικὴ θεολογία**» κ.ἄ.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ συφερτὸ δοξασίων, θεωριῶν, φιλοσοφιῶν καὶ νεώτερων θεολογιῶν ποὺ ἀναπτύσσονται στὸ ἐκκολαπητῆριο αἱρετικῶν δοξασίων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι τὰ προϊόντα τῆς ἐκκοσμηκεύσεως, τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς παρεκκλίσεως ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ διδασκαλίας.

Ἀπὸ τὴν 10^η Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν», Πουσάν, 30 Ὀκτωβρίου - 10 Νοεμβρίου 2013.

Οι τελευταίες κρίσιμες Συνελεύσεις του Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν»

9η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε Porto Alegre, 2006

Στὴν 9η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre τῆς Βραζιλίας συντελέστηκε –μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων– ἡ ἀπόλυτη ἀνατροπὴ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας. Τὸ «*Κείμενο περὶ ἐκκλησιολογίας: Ἐκκλημένοι νὰ γίνουμε ἡ Μία Ἐκκλησία*» (*Text on ecclesiology: Called to be the One Church*)), ποὺ ἐκπονήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴ «Πίστις καὶ Τάξις» μετὰ ἀπὸ αἰτησί τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. ὡς πρόσκληση πρὸς τίς «ἐκκλησίες-μέλη» συνιστᾷ μίαν τεράστια πρόκληση πρὸς τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογικὴ συνείδηση.

Ποτὲ ἄλλοτε στὸ παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀπώλεσε τὴν αὐτοσυνειδησία Της ὡς τῆς «*Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*», δὲν τὴν ὑπέβαλε σὲ συσχετισμούς καὶ σὲ λογικὲς ἰσορροπιῶν καὶ πλειοψηφιῶν ἢ δὲν τὴν περιόρισε στὰ ψιλά γράμματα τῶν ὑποσημειώσεων, ὅπως στὸ κείμενο τῆς Θ' Ἐνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Porto Alegre ὅπου συναποδεχθήκαμε ὅτι «*Κάθε ἐκκλησία (σημ. ποὺ συμμετέχει στὸ Π.Σ.Ε.) εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ καὶ ὄχι ἀπλᾶ ἓνα μέρος τῆς. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολικὴ, ἀλλὰ ὄχι στὴν ὁλότητά της. Κάθε ἐκκλησία ἐκκληρώνει τὴν καθολικότητά της ὅταν εἶναι σὲ κοινωνία μὲ τίς ἄλλες ἐκκλησίες*»(!) (Κείμενο ἐπὶ Ἐκκλησιολογίας, παρ. 6, Porto Alegre, Φεβρουάριος 2006).

Στὴν 9η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἦταν ὁ μητροπολίτης Θυατείρων Μεθόδιος. Πληροφοροῦμενοι οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες τὰ ὅσα ἀνόσια συνέβησαν ἐκεῖ τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν εἴσοδο στὸ ἀγίωνο Ὅρος. Τὸ σχετικὸ δημοσίευμα ἀπὸ τὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο», 28 Νοεμβρίου 1986, Ἀρ.Φ. 721.

Ἀνεπιθύμητος εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος ὁ Θυατείρων κ. Μεθόδιος

«Κατὰ πληροφῶριαν, ἀπολύτως ἐξακριβωμένης, ἡ Ἱερὰ Κοινότης εἰδοποίησε τὸν Ἀρχιεπ. Θυατείρων κ. Μεθόδιον ἐν Θεσσαλονικῇ παρεπιδημοῦντα καὶ ἐν εὐφορίᾳ ἀναμένοντα τὴν εἰς Ἅγιον Ὅρος μετάβασιν καὶ μετὰ τιμῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἰδιαίτερώς ἀρέσκεται οὗτος, ὑπὸ τῶν διαφόρων Ἰ. Μονῶν ὑποδοχῆν καὶ τὸν ἐκ τῆς ὑποδοχῆς περὶ τὸ ὄνομά του θόρυβον, ὅτι ἀποτελεῖ *persona no grata*. Ἐπὶ πλέον ἐπεστήθη ἡ προσοχὴ αὐτοῦ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀπρόσκοπτος καὶ ἀκίνδυνος, ὡς τὴν ἐφαντάζετο, ἐκεῖ ὑποδοχὴ του. Κυρία αἰτία τῆς περὶ τὸ πρόσωπόν του εὐρυτάτης δυσμενεῖας εἶναι ἡ θλιβερά παρουσία καὶ σύμφυχος συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πάπα γενομένην πανθηρσκαϊκὴν συμπροσευχὴν ὑπὲρ τῆς....εἰρήνης. Εἰς αὐτὴν, ὡς γνωστόν, ἐν πλήρει ἀνέσει, ὡς εἰ μὴ συνέβαινε τίποτε ὁ Θυατείρων, καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πάπα, συμμετέσχεν ἐνεργῶς καὶ ἐκθύμως. Ἥδη πληρώνει τὰ ἐπίχερα τῆς συμμετοχῆς του καὶ λαμβάνει ἀξιόλογον μάθημα. Ἐπὶ τέλους ἰδοὺ καὶ μίαν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν κυρώσεις, εἰς τὴν ἀδιάφορον ἔναντι πάσης παρανομίας ἐποχὴν μας».

Ποτέ άλλοτε στο παρελθόν η Έκκλησία δέν αὐτοῦπονομεύθηκε ἐξομιούμενη μέ τίς πάσης φύσεως προτεσταντικές ὁμολογίες τοῦ Π.Σ.Ε. νομιμοποιώντας μέ τήν ἀνοχή της τὰ ἀνεπίτρεπτα ἐκκλησιολογικά καί ἡθικά ἀτοπήματά τους, ὅπως τήν χειροτονία τῶν γυναικῶν, τήν ἱερολογία τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ.

Ποτέ ἄλλοτε στό παρελθόν Οἰκουμενικός Πατριάρχης δέν ἀμφισβήτησε τήν ἀπόλυτη σαφήνεια τῶν δογμάτων τῆς πίστεως Θεωρώντας τίς αἰρετικές πλάνες «ποικιλία θεολογικῆς ἐκφράσεως» καί τὰ ποικίλα κοινωνικά καί ἡθικά ἔκτροπα τῶν προτεσταντικῶν κοινοτήτων «κρίσιν μεταξύ τῶν ἀνηκόντων εἰς διαφόρους θεολογικάς καί ἐκκλησιαστικές παραδόσεις, μεταξύ Ἐκκλησιῶν ἐχουσῶν ἐκάστη διαφορετικήν ἀνάγνωσιν καί ἐρμηνείαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὡς καί διαφορετικήν ἀντίληψιν τῶν ἡθικῶν καί κοινωνικο-πολιτικῶν θεμάτων»(!) (Επίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29).

Ποτέ ἄλλοτε στό παρελθόν η Έκκλησία δέν θεώρησε ὅτι ἀπώλεσε τήν μαρτυρία της μέσα στόν κόσμο καί ὅτι γιά τήν ἐπανεύρεσή της ἀπαιτεῖται ἡ «ἐπανένωση» τῶν «διηρημένων Ἐκκλησιῶν».

10η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. Bousan, 2013

Ἡ ἀπόλυτη ἐπικράτηση τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησιολογίας στό Π.Σ.Ε. καί ἡ καταπάτηση ἀκόμη καί τῶν στοιχειωδῶν ἐννοιῶν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας συνεχίστηκε καί στήν 10η Γενική Συνέλευση πού πραγματοποιήθηκε πρὶν ἓνα χρόνο στό Busan τῆς Νοτίου Κορέας.

Οἱ ἐκκλησιολογικές αὐτές παρεκτροπές καί ἀντορθόδοξες ἀντιλήψεις ἀποτυπώνονται καί στό τελικό Κείμενο «Δήλωσις Ἑνότητος» (Unity Statement) πού ἐνέκρινε ἡ Γενική Συνέλευση.

Παραθέτουμε ἓνα ἀπόσπασμα ἀπό τόν σχολιασμό αὐτοῦ τοῦ κειμένου πού περιέχεται στήν ἐπιστολή πρὸς τήν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πέντε Μητροπολιτῶν, τῶν Σεβασμιωτάτων Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτης κ. **Ἀνδρέα**, Γλυφάδας κ. **Παύλου**, Κυθήρων κ. **Σεραφεῖμ**, Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ. **Κοσμά** καί Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. **Ἱερεμία**.

«Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ πλάναι τοῦ κειμένου τοῦ Πουσάν»

<http://www.impantokratoros.gr/1988B9FF5.el.aspx>

Τὸ ἐν λόγῳ ἐπίσημον κείμενον «**Δήλωσις
« Ἑνότητος »**» (Unity Statement) τῆς 10ης Συ-
νελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐπιτίθεται κατὰ τῆς Ὁρθο-
δοξίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεχόμε-
νον (α) ὅτι καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν
λοιπῶν «ἐκκλησιῶν» πρέπει νὰ μετανοήσῃ διὰ
τὴν διάσπασιν τῶν χριστιανῶν [3], (β) ὅτι ἡ Ἐκ-
κλησία, οὔσα Σῶμα Χριστοῦ, δέν διέπεται παρὰ
ταῦτα ἀναγκαίως ὑπὸ δογματικῆς ὁμοφωνίας,
οὔτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποστολικῇ ἐποχῇ [4], (γ) ὅτι
ὑφίσταται νῦν ἀόρατος ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης
τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ προσδοκᾷ ἡ ὁρατὴ
ἐνότης τῆς Μᾶς Ἐκκλησίας [5], (δ) ὅτι ἡ προσευ-
χὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες
ᾤσιν ἓν», δέν ἔχει ἐκπληρωθῇ, ἀλλ' ἀπόκειται
εἰς ἡμᾶς τὸ κατῆκον τοῦτο [6], (ε) ὅτι ἡ Ἐκκλησία
δύναται νὰ ἐμπλουτισθῇ καὶ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν
χαρισμάτων τῶν ἑτεροδόξων [7], (στ) ὅτι εἴμεθα
ὑπόλογοι ἔναντι τοῦ Θεοῦ ἂν δέν ἐπιδιώκωμεν
διαρκῶς τὴν χριστιανικὴν ἐνότητα πρὸς ὄφελος
τῆς ἐξωθεν καλῆς μαρτυρίας [8], (ζ) τὴν πονηρὰν
ἀσάφειαν, ὅτι ὁ Θεός «πάντοτε μᾶς ἐκπλήσσει»

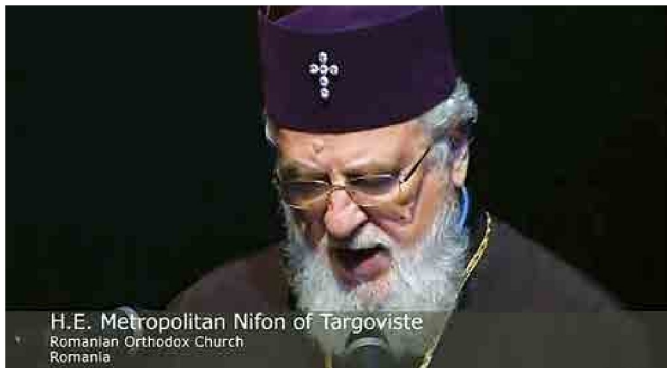
καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία προοδεύει εἰς τὴν ἐπίγνωσιν
τοῦ Θεοῦ θελήματος [9], (η) ὅτι πρέπει νὰ χρη-
σιμοποιηθοῦν νέοι τρόποι προσεγγίσεως τῶν
θεολογικῶν διαφωνιῶν [10] καὶ (θ) ὅτι ἡ ἐνότης
τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀλληλένδετος μετὰ τῆς ἐνό-
τητος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κτίσεως [11].

Πέραν τούτων, τὸ κείμενον (ι) ἔχει καὶ σαφῇ
μὴ χριστιανικὸν οἰκολογικὸν προσανατολισμόν,
ὁμιλοῦν περὶ ἀναμονῆς ἐγκοσμίου ἀνακानισμοῦ
τῆς κτίσεως καὶ ἐπιγείου εὐημερίας αὐτῆς καὶ
τῆς ἀνθρωπότητος καὶ περὶ τῆς πρὸς τοῦτο ἀν-
θρωπίνης εὐθύνης [12], ποιεῖται δέ λόγον (ια) καὶ
περὶ συνεργασίας τῶν χριστιανῶν καὶ μεθ' ἑτερο-
θρήσκων ἢ ἀθρήσκων ὑπὲρ τῆς ἐπιγείου ταύτης
εὐημερίας [13]! «Οὐδέν θαυμαστόν», λοιπόν, ὅτι
τὸ κείμενον χρησιμοποιεῖ καὶ τὸν πασίγνωστον ἀ-
ποκρυφιστικὸν ὅρον «ὀλιστικός» ἐκ τοῦ μονισμοῦ,
διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας
("holistic mission-evangelism" [14]). Ὑπονοούμενα
ἀφ' ἧναι τὸ κείμενον καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἀποδοχῆς «περιθωριακῶν» τρόπων ζωῆς, ἄνευ δι-
ευκρινίσεων περὶ ἁμαρτίας καὶ μετανοίας, ἡ τελικὴ
στόχευσις τῶν ὁποίων δέον νὰ συνεκτιμηθῇ μετὰ
τῆς γενικωτέρας θετικῆς στάσεως τῆς Συνελεύσε-
ως τοῦ Πουσάν ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας [15].

Ἀπηγορεύθη εἰς τὸν Καρδινάλιον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ἅγιον Ὅρος (παρὰ τὰς συστάσεις τοῦ Πατριάρχου)

«Ἡ Τακτικὴ Διπλὴ Σύναξις τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Ἀγιορειτικῶν
Μονῶν, ἓνα σῶμα, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ σαράντα ἄτομα, ἀπη-
γόρευσε τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ἅγιον
Ὅρος ὁ καρδινάλιος Οὐγκο Πολλέτι, μὲ τριάκοντα ἄλλους λα-
τίνους κληρικούς. Ὁ καρδινάλιος Πολλέτι εἶναι προϊστάμενος
τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς Ρώμης. Τὸ Οἰκουμενικὸν
Πατριαρχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἀπευθυνθῇ ὁ καρδινάλιος, μὲ
ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα συνιστοῦσε εἰς τοὺς ἀγιορει-
τας νὰ τὸν δεχθοῦν μὲ ἀβροφροσύνη καὶ νὰ τὸν φιλοξενήσουν. Ἡ
Ἱερὰ Κοινότης, ὅμως, ἐθεώρησεν ἀπαράδεκτον τὴν σύστασιν τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ γίνῃ δεκτός
εἰς καμμίαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ
καρδινάλιος μὲ μισθωμένο πλοιάριον ἐφθάσε εἰς Ἅγιον Ὅρος,
ὅπου αἱ ἀγιορειτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι ἀνεπιθύμη-
τος». (Ὁρθόδοξος Τύπος, 17 Σεπτεμβρίου 1982, ἀ.φ. 522, σ. 1)

Άνω: Στιγμιότυπο από την 10η Συνέλευση του Παγκοσμίου Συμβουλίου των «Εκκλησιών» στο Πουσάν (Busan) της Νότιας Κορέας, με τον Μητροπολίτη Τιργοβιστίου κ. Νήφωνα, την ώρα που δηλώνει μεταξύ άλλων, ότι η ένότης της Εκκλησίας έχει απολεσθῇ!... Ὁ Σεβασμώτατος κ. Νήφων ἐξελέγη ἐκ νέου στο Προεδρεῖο τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. γιὰ τὴν ἐπόμενη ὀκταετία.

Ἡ δήλωσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τιργοβιστίου κ. Νήφωνος

Ἐλευθερά ἐπίσημος κατακλείς τῆς ὀρθοδόξου παρουσίας εἰς τὴν ἐν λόγῳ Συνέλευσιν τοῦ Πουσάν, ὑπῆρξεν ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιργοβιστίου κ. Νήφωνος, ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας (συνημμένον Γ'), ὁ ὁποῖος διεπίστωσεν, (1) ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀπολεσθῇ, ἡ δὲ τώρα ὑφισταμένη Ἐκκλησία, καθότι τεμαχισθεῖσα, εἶναι καὶ μυστηριακῶς ἐλλιπής [16], (2) ὅτι δὲν γνωρίζομεν ποία χριστιανικὴ μερίς εἶναι ἡ διάδοχος τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων [17] καὶ (3) ὅτι ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τὸ δὲ χριστιανικὸν Βάπτισμα ἀποτελεῖ μόνον μίαν ἀνωτέραν, μυστηριακὴν, βαθμίδα εἰς τὴν ἤδη ὑφισταμένην πνευματικὴν συγγένειαν τῆς ἀνθρωπότητος [18]. Ὁ Σεβασμώτατος κ. Νήφων (4) ἀπεσιώπησε καὶ ἀπέκρουσεν ὅτι διαστρέφεται ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησιολογία ἐν τῷ Π.Σ.Ε., τεινὼν ὡς προπέτασμα τὴν ὑπὸ τοῦ Π.Σ.Ε. υπεράσπισιν τῶν "παραδοσιακῶν ἠθικῶν μας ἀξιῶν", ὡς λ.χ. τῆς "ὑπερτάτης ἀξίας τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας" [19]» (<http://www.impantokratoros.gr/1988gFF5.el.aspx>).

Ἄντορθόδοξες θεωρίες στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν»

Εἶναι πλέον φανερό ὅτι ἡ ἐκκλησιολογική ἐκτροπή ἀπὸ τὴν ἀληθεύουσα ὀρθόδοξη πίστη εἶναι, δυστυχῶς, μιά πραγματικότητα. Ἀποτελεῖ ἐνσυνείδητη ἐπιλογή τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἡγεσίας καὶ ἀκολουθεῖται πιστὰ καὶ ἀπαρέγκλιτα καὶ μὲ ταχύτατους μάλιστα ρυθμούς. Πραγματοποιεῖται ἀποφασιστικά καὶ μεθοδικὰ καὶ μὲ ὀλοένα μεγαλύτερα βήματα, μὲ ὀλοένα μεγαλύτερους νεωτερισμούς καὶ ἀποκλίσεις ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία, μὲ μιά πραγματικά πρωτάκουστη καὶ καινοφανή τακτική στὸν διάλογο καὶ τίς σχέσεις μὲ τοὺς αἰρετικούς. Τρανὸ παράδειγμα ὁ συμφύρμος τῆς ὀρθοδοξίας μὲ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν δοξασίων καὶ ἡ συνεχὲς ὑποχωρητικότητα καὶ ἡ ἀποδοχὴ πλανεμένων ἀντιλήψεων καὶ θεωριῶν.

Οἱ θεωρίες τῶν κλάδων, τῆς διηρημένης ἐκκλησίας καὶ τῆς ποικιλομορφίας

Ἡ «θεωρία τῶν κλάδων» εἶναι μιά προτεσταντική θεωρία πού σχετίζεται ἄμεσα μὲ τὴν προτεσταντικὴ ἀντίληψη περὶ «ἀοράτου ἐκκλησίας». Ἡ «ἀόρατη ἐκκλησία» εἶναι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου καὶ οἱ ἐπιμέρους-ὄρατές ἐκκλησίες εἶναι οἱ κλάδοι. Πρόκειται προφανῶς γιὰ μιά αἰρετικὴ θεωρία πού καταργεῖ πλήρως τὴν ἔννοια τῆς «Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Αποστολικῆς Ἐκκλησίας», πού εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία.

Ὁ Καθηγητὴς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης δίνει ἔναν σαφῆ καὶ ὀλοκληρωμένο ὅρισμό τῆς συγκεκριμένης θεωρίας:

«Λέγοντας “θεωρία τῶν κλάδων” ἐννοοῦμε τὴν θεωρία τῶν προτεσταντῶν γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησία κατὰ τοὺς προτεστάντες εἶναι ἡ ἀόρατη κοινωνία τῶν ἁγίων. Οἱ διάφορες ἱστορικές-ἐμπειρικές ἐκκλησίες ὧν τῶν δογμάτων ἔχουν νομιμότητα καὶ ἰσότητα ὑπάρ-

ξως, ὡς κλαδιά τοῦ ἐνὸς δένδρου τῆς ἀόρατης ἐκκλησίας. Ἡ ἀόρατη ἐκκλησία εἶναι ἡ καθ’αυτὴ ἐκκλησία ἡ ὁποία καὶ ὁμολογεῖται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως. Κατὰ συνέπεια, καμμία ἐπιμέρους τοπικὴ ἐκκλησία ὁποιουδήποτε δόγματος, δὲν ἐνσαρκώνει τὴν “μία ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία”. Καμμία τοπικὴ ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι κατέχει τὴν πληρότητα τῆς ἀποκαλυφθείσας ἀλήθειας. Ἡ μία ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ συνολικὸ ἄθροισμα τῶν ἐπιμέρους τμημάτων της, δηλαδὴ τῶν κατὰ τόπους ἐκκλησιῶν ὧν τῶν δογμάτων, ὅσο κι ἂν διαφέρουν δογματικά μεταξὺ τους. Πράγματι τελειῶς ἀπαράδεκτο ἀπὸ ὀρθόδοξη ἀποψη» (Καθ. Δημ. Τσελεγγίδης, Εἶναι οἱ ἐτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας; περ. «Ἐν Συνειδήσει», ἐκδ. Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 82-83).

Σὲ ἄμεση συνάρτηση μὲ τὴν θεωρία τῶν κλάδων βρίσκεται καὶ αὐτὴ τῆς «διηρημένης ἐκκλησίας» πού ἔρχεται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως στὸ ὁποῖο ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε «εἰς ΜΙΑΝ... Ἐκκλησίαν».

Κατὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Τσελεγγίδη «ἀπὸ τὴν διατύπωση αὐτὴ τοῦ Συμβόλου προκύπτει ὅτι ἡ ἐνότητα, ὡς θεμελιώδης ιδιότητα τοῦ ἐνός, στήν προκειμένη περίπτωσιν ὡς ἡ ιδιότητα τῆς ΜΙΑΣ Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἀσφαλὲς δεδομένο τῆς πίστεώς μας. Στὴ συνείδηση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότητά της εἶναι δεδομένο ὄντολογικὸ, ἀπολύτως καὶ ἀμετακλήτως διασφαλισμένο ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, διὰ τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματός του σ’ αὐτήν, ἥδη ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς δογματικὴ ἀλήθεια ἐκφράζει τόσο τὴν αὐτοσυνειδησία της ὅσο καὶ τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐμπειρία της. Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τότε μὲ τὴν συνεπῆ ἐκκλησιολογικὴ ἔννοια καὶ κατὰ κυριολεξία δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ἐτερόδοξες ἐκκλησίες, ἀλλὰ οὔτε μητέρες, ἀδελ-

Ὁ συριακὴς
καταγωγῆς
Ὁρθόδοξος
ἀρχιμ. Ἰάκωβος
Khalil, Καθη-
γητῆς τῆς Θεο-
λογικῆς Σχολῆς
τοῦ Balmand
(Λίβανος)
συμμετέχει -ὡς
ἀκόλουθος-
στὴν «Εἴσοδο»
τοῦ Εὐαγγελί-
ου ποὺ γίνεται
ἀπὸ νεαρῶν
καὶ νεαρῆς
διαφόρων
ὁμολογιῶν
καὶ μὲ ποικίλη
ἐνδυμασία. Στὴ
συνέχεια δια-
βάζει ἐμμελῶς
τὴν Εὐαγγελικὴ
Περικοπὴ ἀπὸ
τὸ ἱεραδ ποὺ
φέρει μαζί του,
10^ο Συνέλευση
Π.Σ.Ε., Πουσάν,
Sending Prayer,
10 Νοεμβρίου
2013.

1

2

3

4

φές, θυγατέρες και έγγονές εκκλησίες. Η ΜΙΑ και μόνη –αδιαίρετη πάντοτε– Έκκλησία γεννᾷ μυστηριακῶς «δὲ ὕδατος καὶ Πνεύματος» τὰ μέλη της, δὲν γεννᾷ ἄλλες ἐκκλησίες. Οἱ κατὰ τόπους (Ὁρθόδοξες) Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν φανέρωση ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς ΜΙΑΣ καὶ μόνης Ἐκκλησίας (βλ. ἐνδεικτικῶς, Α' Κορ. 1, 2). Οὔτε βέβαια μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ταυτόχρονα ΜΙΑ καὶ διηρημένη. Γιατί ἡ διαίρεση σημαίνει κατάρτιση ἐνός ὅλου σὲ δύο ἢ περισσότερα μέρη (βλ. Λεξικό, Γ. Μπαμπινιώτη). Κατὰ συνέπεια, ἡ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς διηρημένης, σήμερα, ἀντίκειται σαφῶς στὴ ρητὴ διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πράγμα πού συνεπάγεται, κατὰ τὰ Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθάριση καὶ ἀφορισμό, κατὰ περίπτωσιν, σ' ὅποιον ἐμμένει στὴ θεώρησιν αὐτή» (Ἐπιστολὴ πρὸς Μητροπολίτη Μεσσηνίας, http://www.impantokratoros.gr/tselegidis_apanthsh_messhnias.el.aspx).

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτεσταντικῆς θεωρίας τῆς «διηρημένης ἐκκλησίας» προκαλεῖ ὡς παρεπόμενο μία σειρά ἄλλων πλανημένων ἀντιλήψεων ὅπως αὐτῆς τῆς «ποικιλομορφίας», τῆς «ἐνό-τητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ» (unity in diversity), τῆς «περιεκτικότητος» καὶ τῶσων ἄλλων πού γεννᾷ ὁ δογματικὸς μινιμαλισμὸς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Πατριάρχης Βαρθολομαῖος

✠ Ὁμιλία Πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν 60ῃ ἐπέτειο τοῦ ΠΣΕ ✠ «...Ἀππληγμαμένοι λοιπὸν τῶν ἀγκυλώσεων τοῦ παρελθόντος καὶ ἀποφασισμένοι νὰ παραμείνῃμεν ἡνωμένοι καὶ νὰ ἐργασθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ, ἐθέσαμεν, πρὸ δύο ἐτῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 8^{ης} Συνελεύσεως ἐν Porto Alegre Βραζιλίας, τὰς θάσεις μιᾶς νέας περιόδου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ'

1. Οἱ σύμβεδροι ἐκπρόσωποι τῶν "Ἐκκλησιῶν" προσεύχονται τὸ πρωὶ τῆς 4ης Νοεμβρίου 2013 στὸ Πουσάν.
2. Ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ -ἀπομίμησης τῆς Ὁρθόδοξης Μικρῆς Εἰσοδού κατὰ τὴ Θεία Λειτουργία. Οἱ εἰσοδεύοντες εἶναι ποικίλοι...
3. Σύμβεδροι σὲ ὥρα κοινῆς προσευχῆς.
4. Σύμβεδροι παστόρισμα σὲ ὥρα κοινῆς προσευχῆς στὸ Πουσάν.

ὄψιν τὸ σημερινόν πλαίσιον τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ὡς καὶ τὰς σημειωθείσας εἰς τὸν οἰκουμενικόν χώρον σταδιακάς ἀλλαγάς. Χαίρομεν διότι εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου εὐρίσκεται πάντοτε τὸ ὄραμα τῶν ἐν αὐτῷ δραστηριοποιουμένων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνότητος ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καὶ περί τῆς αὐτῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης...» (Ἐπίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29).

Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✕

«Ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζει τὴν πληρότητα, τὴν ἀκεραιότητα, τὴν ὁλότητα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς τῆς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ. Αὐτό τὸ μυστήριον ἐκφράζεται σὲ κάθε κοινότητα θεβαπτισμένων πιστῶν, στὴν ὁποία ὁμολογεῖται καὶ βιοῦται ἡ ἀποστολικὴ πίστις, κηρύσσεται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τελοῦνται τὰ [ιερά] Μυστήρια. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἀπλᾶ μέρος τῆς. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὄχι ὁλόκληρη [ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία]. Κάθε ἐκκλησία πληροῦ τὴν καθολικότητά της, ὅταν εὐρίσκεται ἐν κοινῇ μὲ τις ἄλλες ἐκκλησίες. Βεβαιώνουμε ὅτι ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται μὲ τὸν καλλίτερον ὁρατὸ τρόπο διὰ τῆς συμμετοχῆς στὴν θεία εὐχαριστία καὶ διὰ τῆς ἀμοιβαίως ἀναγνωρισμένης καὶ καταλλαγμένης ἱερατικῆς διακονίας [ιερατείου]...» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✕

«...Ἀκόμη καὶ τώρα πού ἡ συμμετοχὴ στὴν ἴδια Εὐχαριστία δὲν εἶναι πάντοτε δυνατή, οἱ διηρημένες ἐκκλησίες ἐκφράζουν τὴν [μεταξύ τους] ἀμοιβαία ἐκτίμηση [mutual accountability] καὶ ὁψεις τῆς καθολικότητος, ὅταν προσεύχονται ὑπὲρ ἀλλήλων, μοιράζονται τοὺς πόρους, συμπαρίστανται ἡ μία στὴν ἄλλη ἐν καιρῷ ἀνάγκης,

5. Ὁ Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Κορέας κ. Ἀμβρόσιος συμπροσεύχεται πιασμένος χέρι-χέρι γιὰ νὰ πιστοποιήσει τὴν “ἀγάπη” τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας!
6. Σύνεδροι - παστόρσοι, ἐκπρόσωποι τῶν “Ἐκκλησιῶν” προσεύχονται τὸ πρωτὶ τῆς 8ης Νοεμβρίου 2013 στὸ Πουσάν.
7. Εἰσοδος τῆς εἰκόνης τῆς Πεντηκοστῆς ποὺ δώρισε στὸ Συνέδριο ὁ Ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Κορέας κ. Ἀμβρόσιος. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔχει θέσει σὲ τέτοιες συνάξεις;
8. Κόπτες κληρικοὶ σὲ ὦρα κοινῆς προσευχῆς στὸ Πουσάν.

συναποφασίζουν, συνεργάζονται για την δικαιοσύνη, την καταλλαγή και την ειρήνη, άλλοι αποκτούν την συμπαθητικότητα που είναι σύμφυτη με το Βάπτισμα, και διατηρούν διάλογο εν όψει των διαφορών, αρνούμενες να είπουν “χρειάν σου ούκ έχω” (Α΄ Κορ. 12, 21). Ο ένας χωρίς τον άλλον είμαστε πτωχότεροι» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

Κείμενο Porto Alegre Βραζιλίας, 2006 ✖

«Η ποικιλία στην έκφραση του Ευαγγελίου, στις λέξεις και τις πράξεις, εμπλουτίζει την κοινή ζωή. Διαφορετικά σημεία έμφασης έμπεριέχονται σήμερα στη ζωή και τη μαρτυρία διαφορετικών εκκλησιών: για παράδειγμα, η παράδοση της αγιότητας στους Μεθοδιστές, το δόγμα της δικαίωσης μόνο από την πίστη μέσω της χάριτος στους Λουθηρανούς, η ζωή εν Αγίω Πνεύματι από τους Πεντηκοστιανούς, το λειτουργήμα του πρωτείου στην ύπηρεσία της ενότητας στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, η αξία της περιεκτικότητας στην αγγλικανική κοινωνία, το δόγμα της θέωσης που συνδέεται με αυτό “της συνεργίας” στους Ορθόδοξους, κ.λπ. Κατά πόσο τὰ διαφορετικά σημεία έμφασης είναι συγκρουόμενες θέσεις ή μία έκφραση θεμιτής ποικιλομορφίας; Τό βάρος που τοποθετείται στα διαφορετικά σημεία έμφασης έπισκιαζει την πληρότητα του μηνύματος του Ευαγγελίου;» (<http://users.kef.sch.gr/deka7>).

Κείμενο Busan Νοτίου Κορέας, 2013 ✖

«...Επιβεβαιώνουμε τη μοναδικότητα της κοινωνίας μας (our fellowship) και την έμμονή μας (conviction) να επιδιώκουμε από κοινού την ενότητα της όρατης Εκκλησίας, ευνώνυμες για τη διαφορετικότητά μας και εν συνειδήσει της ανάγκης μας να αναπτυχθούμε σέ κοινωνία (to grow in communion)» (<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>).

Κείμενο Busan Νοτίου Κορέας, 2013 ✖

«Με πιστότητα προς αυτήν την κοινή μας κλήση, θά αναζητήσουμε μαζί την πλήρη όρατή ενότητα της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας όταν θά εκφράσουμε την ενότητά μας γύρω από τη μία Τράπεζα του Κυρίου. Επιδιώκοντας την ενότητα της Εκκλησίας θά ανοίξουμε τους έαυτούς μας στην αποδοχή των δώρων από τις παραδόσεις ό ένας του άλλου, και θά προσφέρουμε τὰ δώρα μας ό ένας

στον άλλο. Θά μάθουμε νά μνημονεύουμε από κοινού τούς μάρτυρες πού μαρτύρησαν την κοινή μας πίστη. Θά συνεχίσουμε τις θεολογικές συζητήσεις, δίνοντας προσοχή σέ νέες φωνές και διαφορετικές μεθόδους προσεγγίσεως. Θά αναζητήσουμε νά ξαναλήσουμε τις συνέπειες των θεολογικών μας συμφωνιών. Θά εντείνουμε την εργασία μας για δικαιοσύνη, ειρήνη και την ίση τη κτίσεως, και θά αντιμετωπίσουμε από κοινού τις σύνθετες προκλήσεις των σύγχρονων κοινωνικών, οικονομικών και ήθικών θεμάτων. Θά εργασθούμε για περισσότερο δικαίους, συμμετοχικούς και περιεκτικούς τρόπους συμβίσεως. Θά κάνουμε κοινό στόχο μαζί μέ ανθρώπους από άλλες κοινότητες πιστών την ευημερία της ανθρωπότητας και της κτίσεως. Θά θεωρήσουμε άλλήλους υπεύθυνους για την έκπληρωση αυτών των δεσμεύσεων. Πάνω από όλα, θά προσευχόμαστε άκαταπαύστως για την ενότητα για την όποία ό Ιησούς προσευχήθηκε (Ιω. 17): μιάν ενότητα πίστεως, αγάπης και συμπόνιας πού ό Ιησούς Χριστός έφερε μέσω της ιερωσύνης του· μιάν ενότητα όπως η ενότητα την όποιαν ό Χριστός μοιράζεται μέ τόν Πατέρα· μιάν ενότητα τυλιγμένη στην κοινωνία της ζωής και της αγάπης του Τριαδικού Θεού. Εδώ, λαμβάνουμε την έντολή για την αποστολή της Εκκλησίας για την ενότητα στην ιεραποστολή και την ύπηρεσία» (<http://www.impantokratoros.gr/198B9FF5.el.aspx>).

Ίερά Κοινότης προς Πατριάρχη Δημήτριο, 1988 ✔

«...Μετά βαθείας λύπης διαπιστοῦμεν, Παναγιώτατε, ότι εις επίσημα κείμενα και λόγους του Σεπτού Κέντρου ήρchiσε νά προβάλλεται κάποιου άλλου είδους Εκκλησιολογία και ή λεγομένη θεωρία των Κλάδων, ή όποία εξίσωνει την καθ' ήμās Εκκλησίαν μέ τās αίρετικές “Εκκλησίας”, παραφυάδας και σχίσματα” (Άγιον Όρος, Οικουμενισμός και κόσμος, Μον. Λουκά Φιλοθέη, εκδόσεις “Τό Παλίμψηστον”, Θεσ/κη 2009, σελ. 87).

Ίερά Κοινότης προς Πατριάρχη Βαρθολομαίο, 1993 ✔

«Η έκκλησιαστική ιστορία έχει καταγράψει και πολλές άλλες ένωτικές πρωτοβουλίες. Τά προβλήματα και οι συνθήκες, μέσα στις όποίες αυτά ανέκυπταν, ήσαν κάθε φορά διαφορετικά, αλλά οι προϋποθέσεις πού έθետαν οι Πατέρες για την ένωση ήταν άμεταθέτως πάν-

τοτε οι ίδιες. Οι ετεροδόξοι πού επιθυμούν την ένωση με την Καθολική Εκκλησία πρέπει να έλθουν σέ πλήρη ενότητα πίστεως μαζί της καί να διακόψουν την κοινωνία μέ τούς πρωτεργάτες της αϊρέσεως καί μέ όσους συνεχίζουν να τούς ακολουθοῦν. Ὁ Μέγας Βασίλειος δέ συμφωνοῦσε μέ ενώσεις, στό πλαίσιο τῶν ὁποίων θά ὑπῆρχε ποικιλία στό φρόνημα, ὅπως συνήθως λέγεται σήμερα, στούς διαχριστιανικούς διαλόγους «Unity in diversity». Ἐγραφε ὁ ἅγιος Πατήρ: «Κἀν μέν πείσωμεν, κοινῶς αὐτοῖς ἐνωθῆναι, ἐάν δέ ἀποτύχωμεν, ἀρκεῖσθαι ἡμᾶς ἀλλήλοις. Τόν δέ ἐπαμφοτερισμόν τούτων ἐξορίσαι τοῦ ἡθους... ἦν γάρ, φησί, τῶν πιστευσάντων καρδιά καί ψυχή μία» (Ἐπιστολή 128). Ἐάν δηλαδή δέν ἐπιτευχθῇ ἔνωση μέ ἐνότητα στήν πίστη, εἶναι προτιμότερο νά περιορισθοῦμε οἱ ὁμόδοξοι στήν μεταξύ μας κοινωνία. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο, ἡ ἔνωση δέν εἶναι αὐτοσκοπός, οὔτε ἡ ποικιλομορφία σέ θέματα πίστεως ἐκφράζει εὐαγγελικό ἦθος. Ἐκεῖνος πού πραγματικά πρέπει νά ἀποβληθῇ εἶναι ὁ «ἐπαμφοτερισμός τοῦ ἡθους», μία κατάστασις πού δυστυχῶς κατά προτεσταντική ἐπίδραση ἀποκτᾷ χαρακτήρα φρονηματος μεταξύ ὀρθοδόξων θεολόγων, οἱ ὁποῖοι δέν θέλουν νά κατηγορεῖται ἡ Ὁρθόδοξη Εκκλησία γιά «ἀπομόνωση» (self-isolation)» (Ο.Τ., ἀρ.φ. 1734, 9-5-2008).

☑ Ὑπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, 2007 ✓ «Ὅμως ἡ ἐκκλησιολογική σύγκλισις (δηλαδή μέ ἄλλα λόγια ἡ ἀλληλοαναγνώρισις ὡς ἐκκλησιῶν) τόσο ἐτερόκλητων δογματικῶς χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καί παραφυάδων βάσει τοῦ γεγονότος ὅτι ὅλες τελοῦν ἓνα τυχόν εἶδος Βαπτίσματος, δέν θρῖσκει ἔρεισμα στήν Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας καί στήν διδασκαλία τῶν Πατέρων, καθῶς τὸ

Βάπτισμα τῶν ἐτεροδόξων δέν προϋποθέτει τήν Ὁρθόδοξο Πίστι. Ὁ Μέγας Βασίλειος (ἐπιστολή 125) λέγει: «δεῖ γάρ ἡμᾶς βαπτίζεσθαι μέν ὡς παρελάβομεν, πιστεῦειν δέ ὡς βαπτιζόμεθα, δοξάζειν δέ, ὡς πεπιστεύκαμεν, Πατέρα καί Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, ἀφίστασθαι δέ τῆς κοινωνίας τῶν κτίσμα λεγόντων ὡς φανερώς θλασφημούντων», καί δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ἐκκλησιολογική σύγκλισι μέ ἐκεῖνους πού δέν ἔχουν κοινή δογματική διδασκαλία» (Ὑπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιῶν, Ἅγιον Ὅρος Φεβρουάριος 2007, <http://www.impantokratoros.gr/EAFE2AB9.el.aspx>).

☑ Ὑπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, 2007 ✓ «Εἶναι νά ἀπορῇ κανεῖς πῶς υἱοθετήθηκαν αὐτές οἱ ἀπόψεις καί ἀπό τούς Ὁρθοδόξους ἀντιπροσώπους στό Π.Σ.Ε. Ἐδῶ καταλύονται ὅλα τὰ ὅρια... Στήν δεύτερη περίπτωσι ὑπερβαίνουμε τὰ ὅρια τῆς ἀγάπης καί θαλτώνουμε στά νερά τοῦ συγκρητισμοῦ. Ἄλλο ἀγάπη καί ἄλλο συγκρητισμός» (Ὑπόμνημα Ἁγίου Ὁρους, περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιῶν, Ἅγιον Ὅρος Φεβρουάριος 2007, <http://www.impantokratoros.gr/EAFE2AB9.el.aspx>).

Ἐναρξη προσευχῆς γιά ὅλους τούς συνέδρους κατά τὸ ἀσιατικό τυπικό, 10^ο Συνέλευση Π.Σ.Ε., Πουσάν, 8 Νοεμβρίου 2013.

Διαφορές Ὁρθοδοξίας καὶ Προτεσταντισμοῦ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἑπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο (ἀρ. πρωτ. 722/27-6-2013)

Ἀναγνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ ὡς «Ἐκκλησία». Εἶναι, ὅμως, «ἐκκλησία» ἢ αἵρεση; Οἱ αἱρετικοὶ Λουθηροκαλβῖνοι ἢ Προτεστάντες ἢ Διαμαρτυρόμενοι ὀνομάζονται Χριστιανοί, ἀλλὰ εἰς μάτην περιφέρουν τὸ ὄνομα καὶ καυχῶνται ὅτι εἶναι Χριστιανοί, διότι δὲν ἔχουν μέρος μετ' ὁ Χριστοῦ. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι μόρφωση μόνον ἔχουν Χριστιανισμοῦ, τὴν δὲ δύναμὴ τοῦ ἀρνήθηκαν, διότι :

1) Δέν παραδέχονται τὸ ἀειπάρθενο τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ λένε οἱ κατάρτοι ὅτι Αὐτὴ, μετὰ τὴν ἄφθορῃ καὶ ὑπερφυῇ σύλληψή της καὶ τὸν ἀνεμῆνευτο τόκο τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ συνείληψε μετ' ὁ Ἰωσήφ, ἔτεκε ἀπὸ αὐτόν καὶ ἄλλα τέκνα, ὅπως οἱ μνημονευόμενοι στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἀδελφοί τοῦ Κυρίου, στὴν πραγματικότητα τέκνα

τῆς θανούσης γυναικὸς τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ.

2) Δέν ἀποδίδουν καμμία τιμὴ καὶ ὑπεροχὴ σὲ Αὐτήν, ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀγιότητα πάνω ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες τοὺς ἁγίους, ἀλλὰ ἰσχυρίζονται οἱ μικροὶ ὅτι εἶναι κοινὴ γυναίκα, δηλ. ὅπως μία ἀπὸ τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου!

3) Δέν παραδέχονται ὅτι πρέπει νὰ παρακαλεῖται ἡ Θεοτόκος καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἅγιοι γιὰ τὴν σωτηρία καὶ βοήθεια τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι θαυματοουργεῖ ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἁγίων!

4) Δέν προσκυνοῦν τίς ἁγίες εἰκόνες, τὸν τίμιον Σταυρό, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο κτλ., δηλ. εἶναι νέοι εἰκονομάχοι.

5) Δέν προσεύχονται κατ' ἀνατολάς, δέν κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, οὔτε γονυκλισίες ἢ μετάνοιες κτλ.

6) Ἀπορρίπτουν ὡς ἄσκοπο τὸ νὰ μνημονεύομε καὶ νὰ δεόμεθα ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων

Οἰκουμενικὴ συμπροσυχὴ μετ' ὁ εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς στὴν Εὐαγγελικὴ Λουθηρανικὴ Ἐκκλησία, Ἀνόβερο Γερμανίας, 9 Ἰουνίου 2014. Πάστορες, παστόρισσες καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μαζί. (Ἀρχιμ. Γεράσιμος Φραγκουλᾶκης ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Μητρόπολη Γερμανίας).

7) Παντελώς αποδοκιμάζουν οι άφρονες τήν ἐξομολόγησιν καί τόν κανόνα τοῦ πνευματικοῦ!

8) Αποβάλλουν τή θεοπνευστία, τήν αὐθεντία καί τὸ ἀλάθητο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

9) Δέ δογματίζουν τή μεταβολή, δηλ. ὅτι ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ μέ τήν θεία ἐπίκληση τοῦ ἱερέως, ἀλλά ὅτι ἡ θεία μυσταγωγία γίνεται ἀπλῶς σέ ἀνάμνηση τοῦ μυστικοῦ Δείπνου!

10) Πιστεῦουν στό διπλό ἀπόλυτο προορισμό, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο, ὁ Θεός, ἄλλους προορίζει γιά τήν αἰώνιο ζωή καί ἄλλους γιά τήν αἰώνια κόλαση.

11) Ἀπορρίπτουν τήν Ἱερά Παράδοση καί τοὺς ἁγίους Πατέρες καί θεωροῦν τήν Ἁγία Γραφή ὡς τή μοναδική πηγή Ἀποκαλύψεως (sola scriptura).

12) Ἀρνοῦνται τήν ὁρατή Ἐκκλησία καί πιστεύουν στήν ἀόρατη καί ἰδανική Ἐκκλησία.

13) Υἱοθετοῦν τήν αἵρεση τοῦ Filioque.

14) Υποστηρίζουν τήν αἰρετική διδασκαλία γιά τήν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς, τή γνωστή ubiquitas.

15) Ἀπορρίπτουν τήν Ἱεραρχία μέ τήν Ὁρθόδοξη ἔννοια καί τήν ἱερωσύνη ὡς μυστήριο.

16) Περιορίζουν τόν ἀριθμό τῶν μυστηρίων

μόνο σέ δύο, τὸ βάπτισμα καί τή θεία Εὐχαριστία, στηριζόμενοι στοὺς ἰδρυτικούς λόγους τοῦ Χριστοῦ.

17) Ἀπορρίπτουν τήν Ὁρθόδοξη εἰκονογραφία.

18) Θεωροῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν σώζεται, σώζεται μέ μόνη τή Χάρη τοῦ Θεοῦ (sola gratia) καί μέ μόνη τή πίστη (sola fide) καί ὅτι στήν παρῶσα ζωή ὁ πιστός εἶναι ταυτόχρονα δίκαιος καί ἁμαρτωλὸς (simul justus et peccator).

19) Τοποθετοῦν τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου στή μετὰ θάνατον ζωή.

20) Πρεσβεῦουν ὅτι μέ τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, τὸ κατ'εἰκόνα ἐξαχρεώθηκε, καταστράφηκε τελείως.

21) Κάθε προτεστάντης εἶναι αὐτός ἀπὸ μόνος του ἡ Ἐκκλησία, ἡ Παράδοση. Αὐτὸς κατέχει τὸ πρωτεῖο καί τὸ ἀλάθητο. Κάθε προτεστάντης εἶναι κι ἕνας πάπας. Ἐνῶ δηλ. στὸν Παπισμὸ ἔχουμε ἕνα Πάπα, στὸν Προτεσταντισμὸ ἔχουμε πολλοὺς Πάπες.

22) Ἐπιτρέπουν τήν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καί τήν χειροτονία ὁμοφυλοφίλων. [Τὸν Ἰούλιο τοῦ 2014 ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία] ἐπέτρεψε καί τήν χειροτονία γυναικῶν ἐπισκόπων].

(<http://www.impantokratoros.gr/B301F3Do.el.aspx>)

Συμπροσευχὴ
στὶς Βρυξέλλες,
στὰ πλαίσια τῆς
«Ἐβδομάδας
Προσευχῆς γιά
τὴ χριστιανικὴ
ἐνότητα», στὸν
Ἀγγλικανικὸ
καθεδρικοῦ ναό.
Ἀπὸ πλευρᾶς
ὀρθοδόξων συμ-
μετέχει ὁ βοηθὸς
Ἐπίσκοπος τοῦ
Μητροπολίτου
Βελγίου Ἐπίσκοπος
Κ. Ἀθηνᾶγόρας.
Πρόκειται γιά
τὸν νῦν Μητρο-
πολίτη Βελγίου.
Βρυξέλλες,
24 Ἰανουαρίου
2013.

Γυναῖκες ἐπίσκοποι στὴν ἐπίσημη Ἀγγλικανικὴ «Ἐκκλησία»!!!

Ἀριστερά:
Τὸν Ἰούλιο τοῦ
2014 ἡ Ἀγγλικα-
νικὴ "Ἐκκλη-
σία" ἐνέκρινε
πρόταση μὲ
βάση τὴν ὁποία
θὰ ἐπιτρέπεται
στὸ ἐξῆς νὰ
χειροτονοῦνται
καὶ γυναῖκες
ἐπίσκοποι, μὴ
μεταρρύθμιση
ποῦ θεωρεῖται
ιστορικῆς σημα-
σίας. (Δημοσίευμα
1ης/07/2014 [http://
www.iefimerida.](http://www.iefimerida.gr/)

gr/). Μὲ αὐτὴ τὴν
μεταρρύθμιση
οἱ Προτεστάντες
χωρίζονται ἀκό-
μη περισσότερο
ἀπὸ τὸν Χριστὸ
καὶ τὴν Ἐκκλη-
σία Του, ἀπὸ τὸ
ιερό Εὐαγγέλιο
καὶ τὴν ἱερὰ
Παράδοση, ἀπὸ
τοὺς ἁγίους
καὶ θεοφόρους
Πατέρες τῆς
Ἁγίας Ὁρθοδο-
ξίας μας, εἰς τὴν
ὁποία μόνον
διαφυλάσσεται
ἡ Ἀλήθεια
τοῦ Χριστοῦ
αὐθεντικὴ καὶ
ἀνόθευτη, παρὰ
τοὺς λατινόφρο-
νες καὶ οἰκουμε-
νιστὲς ποὺ τὴν
προδίδουν.

Δεξιά ἄνω:
 «Κάθε ἐκκλησία
 εἶναι ἡ Ἐκκλησία
 καθολική, ἀλλὰ
 ὄχι στήν ὁλότητά
 της. Κάθε ἐκκλη-
 σία ἐκπληρώνει
 τήν καθολικότητά
 της ὅταν εἶναι
 σέ κοινωνία μέ
 τίς ἄλλες ἐκκλη-
 σίες»!!! (Porto
 Alegre Βραζιλίας,
 Φεβρουάριος
 2006)

Δεξιά κάτω:
 Σύμφωνα μέ τή
 διακήρυξη τοῦ
 Πόρτο Αλέγκρε
 καί τοῦ Πουσάν
 θά πρέπει πιά
 οἱ Ὀρθόδοξοι
 νά ἀλλάξουμε
 τὸ Σύμβολο τῆς
 Πίστεως! Δέν θά
 λέμε «Πιστεύω...
 εἰς Μίαν, Ἁγίαν,
 Καθολικὴν καί
 Ἀποστολικὴν
 Ἐκκλησίαν»,
 ἀλλὰ θά λέμε
 «ΠΡΟΣΔΟΚΩ
 ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ,
 ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ
 ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ...»!!!
 ἐπειδὴ ἡ Καθο-
 λικότητα καί ἡ
 πληρότητα τῆς
 ἐξαργάται ἀπό
 τήν ἔνωση καί
 κοινωνία Τῆς μέ
 τίς ἄλλες “ἐκκλη-
 σίες” ὅπως γιὰ
 παράδειγμα μέ
 τήν Ἀγγλικανική,
 πού ἐκπροσω-
 ποῦν οἱ ἐπισκοπί-
 νες (δεσποσύνες)
 τῶν φωτογρα-
 φιών. «Κύριε
 Ἰησοῦ ἐλέησέ μας
 καί σώσε μας»!!!

Στιγμιότυπο από την επίσκεψη του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου στην Εβραϊκή Συναγωγή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, 28 Οκτωβρίου 2009.

*«Εἴ τις Χριστιανὸς
ἔλαιον ἀπενέγκοι εἰς
ιερὸν ἐθνῶν, ἢ εἰς
συναγωγὴν Ἰουδαίων
ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτῶν,
ἢ λύχνους ἅπτοι,
ἀφοριζέσθω».*

(Κανὼν ΟΑ,
τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων)

Κάτω: Ἐορτασμός τοῦ Ἁγίου Σάββα, πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας καὶ ἱδρυτοῦ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Θεία Λειτουργία στὸ παρεκκλήσιο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βελιγραδίου ἀπὸ τὸν κοσμήτορα Ἐπίσκοπο Μπράτσκας κ. Εἰρηναῖο Μπούλοβιτς. Στὴν Ἀρτοκλασία συμμετέχει καὶ παπικός ἐπίσκοπος!...

γ) Συμπροσευχές μέ ετεροδόξους καὶ ἐτεροθρήσκους

Μία ἀπὸ τίς τραγικές συνέπειες τῶν διαλογῶν καὶ τοῦ συγχρωτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων μέ τούς αἰρετικούς ἐτεροδόξους, ἀλλά καί ἄλλοθρήσκους εἶναι ἡ συμμετοχή σέ συμπροσευχές.

Εἶναι, βεβαίως, γνωστή ἡ ρητή καί κατηγορηματική ἀπαγόρευση τῶν συμπροσευχῶν ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες.

«Οἱ Ἱ. Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, μέ οἰκουμενικό κύρος, πού ἀναφέρονται στήν ἀπαγόρευση συμπροσευχῆς μέ αἰρετικούς εἶναι:

»**Κανὼν Ι΄ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων:** “Εἴ τις ἀκoiνωνητῶ, καὶ ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω”.

»**Κανὼν ΙΑ΄ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων:** “Εἴ τις καθηρημένῳ, κληρικός ὢν, κληρικῶ συνεύξηται, καθαιρεῖσθω καὶ αὐτός”.

»**Κανὼν ΜΕ΄ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων:** “Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος, μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δέ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς, ὡς Κληρικοῖς, ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθω”.

»**Κανὼν ΣΤ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** “Περὶ τοῦ μή συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντος τῇ αἰρέσει”.

»**Κανὼν ΛΒ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** “Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικῶν εὐλογία λαμβάνειν, αἰτίνες εἰσὶν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογία”.

»**Κανὼν ΛΓ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Τοπικῆς Συνόδου:** “Ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι”.

»Ἐπίσης ἐκτός ἀπὸ αὐτούς τούς κανόνες ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὅπως: Κανὼν ΞΕ΄ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, Κανὼν ΟΑ΄ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, Κανὼν Θ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Κανὼν ΛΔ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Συνόδου, Κανὼν ΛΖ΄ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Κανὼν Θ΄ τοῦ Τιμο-

θέου Ἀλεξανδρείας, Κανὼν Β΄ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, Κανὼν Α΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανὼν Β΄ τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανὼν Α΄ τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου» (βλέπε, Ἡ Συμπροσευχὴ μέ αἰρετικούς, Πρεσβ. Ἀναστασίου Γκοτσόπουλου, ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσ/κη 2009, σελ. 25-29).

Παρά τὴν ρητὴ αὐτὴ ἀπαγόρευση τῶν Ἱερῶν Κανόνων οἱ συμπροσευχές ἔχουν καταστεῖ πλεόν συμρμός, αὐξάνονται μέ γεωμετρικὴ πρόοδο καὶ ἐπαναλαμβάνονται μέ κάθε ἀφορμὴ.

Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπὸ τίς νεοεποχίτικες μεθόδους πού χρησιμοποιεῖ ὁ σύγχρονος οἰκουμενισμός μέ σκοπὸ νά ἐπιβάλλει καὶ νά παγιώσει τετελεσμένα. Ἡ χρῆση τῆς δυναμικῆς καὶ τῆς ἐπιβολῆς τῆς εἰκόνας, ἡ ἐπικοινωνιακὴ τακτικὴ, ἡ φαντασμαγορία τοῦ σκηνικοῦ καὶ οἱ συμβολισμοὶ τῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν γεγονότων ἐπιλέγονται καὶ προβάλλονται μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά δίνουν τὴν ἐντύπωση μίας τεχνητῆς συμφωνίας καὶ μίας ψευδοενώσεως. Προκαλοῦν, ἔτσι, τὴν χαλάρωση τοῦ ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν καὶ τὴν ἀμβλύνση τῶν συνειδήσεων μέσω τοῦ ἔθισμοῦ καὶ τῆς δύναμης τῆς συνήθειας.

Ἐπενδύουν μέ τὸν τρόπο αὐτὸ στό γενικὸ αἶσθημα ὁμογενοποιήσεως καὶ ἀπαλειψέως τῶν ἰδιαιτεροτήτων πού ἐπικρατεῖ παγκοσμίως. Ἐπενδύουν στό εὐκόλο καὶ εὐπεπτο ψέμα ὅτι «εἴμαστε ὅλοι τό ἴδιο» καὶ ὅτι «πρέπει νά ὑπερβούμε τίς διαφορές μας» ἐργαζόμενοι ἀπὸ κοινοῦ γιὰ ἀξίες ὅπως ἡ εἰρήνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀσφάλεια κ.λπ.

Μέ τίς συμπροσευχές, ἐπίσης, ἐπιβάλλονται de facto καταστάσεις ἀκόμη καὶ γιὰ ζητήματα πού δέν ὑπάρχει συμφωνία στοὺς διαλόγους μέ τούς ἐτεροδόξους. Ἡ συμμετοχὴ γιὰ παράδειγμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στίς λειτουργίες τῶν παπικῶν ἢ ἀντίστροφα τοῦ Πάπα στίς ὀρθόδοξες λειτουργίες στό Φανάρι

Πάνω και
 κάτω φωτ.:
 Στιγμιότυπα από
 την επίσκεψη του
 Οικουμενικού
 Πατριάρχη κ.
 Βαρθολομαίου
 στην Εβραϊκή
 Συναγωγή
 στις ΗΠΑ, 28
 Οκτωβρίου 2009.

«Έχω ένα μικρό
ένθυμιο — μικρό
ἀλλὰ καὶ μεγάλο·
ένθυμιο στὴ
Δάφνη καὶ τὸν
Μουχτάρ. Εἶναι τὸ
ἅγιο Κοράνιο, τὸ
ἱερὸ βιβλίο τῶν
Μουσουλμάνων
ἀδελφῶν μας»:
Ἀπὸ τὴν
προσφώνηση τοῦ
Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου στὸν
Μουχτάρ Κέντ,
ἰδιοκτήτη τῆς Coca-
Cola Enterprises Inc.,
στὴν Ἀτλάντα τῆς
Τζώρτζια τῶν ΗΠΑ,
29 Ὀκτωβρίου 2009.

προβάλλει πρὸς τὰ ἔξω τὴν ψευδέστατη ἐντύ-
πωση τῆς λειτουργικῆς ἐνότητος ὀρθοδόξων
καὶ ρωμαιοκαθολικῶν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ οἱ συμπροσευχές, οἱ
κοινές λατρευτικές πράξεις, καθὼς καὶ κορυ-
φαῖα οἰκουμενιστικά γεγονότα λειτουργοῦν ὡς
προμετωπίδα καὶ ὡς προάγγελος τῶν ἀντορ-
θοδόξων ἀποφάσεων καὶ τῶν οἰκουμενιστικῶν
ἀτοπημάτων πού ἀκολουθοῦν στὰ πλαίσια τῶν
ἐπίσημων διαλόγων.

Γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν στόχων αὐτῶν ἔχει κα-
θιερωθεῖ πληθώρα ἐπίσημων ἐκδηλώσεων καὶ
συμπροσευχῶν τόσο διαχριστιανικῶν ὅσο καὶ
διαθρησκειακῶν.

Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά μόνον κάποιες ἀπὸ
αὐτές τίς συμπροσευχές, παραθέτοντας καὶ σχε-
τικὸ φωτογραφικὸ ὕλικό:

- Διαθρησκειακές συναντήσεις πού ὀργα-
νώνει τὸ Βατικανὸ στὴν Ἀσίζη μὲ συμμετοχὴ
θρησκευτικῶν ἡγετῶν καὶ ἐκπροσώπων ἀπὸ ὅλα
τὰ θρησκείματα τοῦ κόσμου. Ἔχουν πραγματο-
ποιηθεῖ μέχρι σήμερα τέσσερις τέτοιες μεγάλες
συναντήσεις: Ἀσίζη 1986, Ἀσίζη 1993, Ἀσίζη 2002
καὶ Ἀσίζη 2011.

- Ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων μεταξὺ Φαναρίου
καὶ Βατικανοῦ στὶς θρονικές ἐορτές, καὶ ὄχι μό-
νο, καὶ συμμετοχὴ στὶς λατρευτικές ἐκδηλώσεις
ἐκατέρωθεν.

- Εβδομάδα οἰκουμενιστικῆς προσευχῆς γιὰ
τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν πού ἐπαναλαμβάνε-
ται κάθε χρόνο, καθὼς καὶ ἄλλες οἰκουμενι-
στικές προσευχές στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου
Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καὶ τοῦ Συμβουλίου
Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης (ΣΕΚ) κ.ἄ.

- Συμπροσευχές γιὰ ἔκτακτες περιστάσεις,
ὅπως γιὰ τὴν εἰρήνευση στὴν Μέση Ἀνατολή,
στὴν πρώην Γιουγκοσλαβία κ.λπ.

- Συμπροσευχές γιὰ τὰ ζητήματα οἰκολογί-
ας, καθὼς καὶ στὴν διάρκεια τῶν οἰκολογικῶν
συμποσίων πού διοργανώνει τὸ Οἰκουμενικὸ
Πατριαρχεῖο.

Ἅγιον Ὅρος

Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν συμπροσευχῶν θά μπο-
ροῦσαμε νὰ γράψουμε τόμους ὁλόκληρους,
ἀλλὰ θά ἄρκεστοῦμε στὸ νὰ ἀναφέρουμε ἀ-
ποσπάσματα ἀπὸ τὴν σθεναρὴ ἀντίδραση τοῦ
Ἁγίου Ὁρους:

Πάνω: Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης στὸ μουσουλμανικὸ ἰφτάρ (δεῖπνο γιὰ τὴ λήξη τῆς ἡμερήσιας νηστείας τοῦ μῆνα, τοῦ Ραμαζανίου). Προσευχὴ πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνο μὲ τὸν ἀναπληρωτὴ Μουφτὴ τῆς Τραπεζοῦντας καὶ τὸν Νομάρχη, Τραπεζοῦντα, 15 Αὐγούστου 2010.

Κάτω: Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος δωρίζει τὸ Κοράνιο μὲ κάλυμα σὲ ἑλεφαντόδοντο στὸν Πρίγκηπα τῆς Ἰορδανίας Ἑμίρ Γάζη, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, 5/18 Ἀπριλίου 2012.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος δωρίζει πλακέττα με ἐπιλεγμένα χωρία τοῦ Κορανίου σέ ἐλεφαντόδοντο στὸν Μουφτὴ Ἄλυ Τζούμα, συνοδὸ τοῦ Πρίγκηπα τῆς Ἰορδανίας Ἐμίρ Γάζη, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, 5/18 Ἀπριλίου 2012.

☒ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο,**

1980 ✓ «Ὁ Θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως δέον νὰ συνοδεύεται ἀπὸ συμπροσευχάς, συμμετοχάς εἰς τὰς λειτουργικάς καὶ λατρευτικάς συναῖξεις ἐκατέρων καὶ λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καὶ τὸν πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης... Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀνησυχεῖ σοβαρῶς ἐκ τῆς τάσεως ὠρισμένων Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν προσκαλοῦντων εἰς συμμετοχὴν εἰς τελετάς, πανηγύρεις, λιτανείας –μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ ἱερῶν Λειψάνων –Ρωμαιοκαθολικοὺς κληρικοὺς» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 406, 9-5-1980).

☒ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο,**

1981 ✓ «Υἱκῶς παρακαλοῦμεν τὴν ἡμετέραν Παναγιώτητα, ὅπως κατὰ τὴν θρονικήν Ἑορτὴν Ἀποστόλου Ἀνδρέου, (Σ.Σ. τὸ τηλεγράφημα ἐ-

στάλη πρὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου), αἱ ἐκδηλώσεις Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν πρὸς ἀντιπροσωπεῖαν Ρώμης μὴ ὑπερβοῦν ὄρια Κανονικὰ Πατέρων, ὡς πέρυσιν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπροσδοκῆτων ἀντιδράσεων ἤδη συγκρατουμένων ἀγιορειτῶν ἀδελφῶν καὶ Μοναστηρίων» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 439, 9-1-1981).

☒ **Ἱερά Κοινότης πρὸς Πατριάρχη Δημήτριο,**

1981 ✓ «Ὁ σκανδαλισμὸς τῶν Ἀγιορειτῶν δέν εἶναι διὰ δευτερεύοντα καὶ ἐποουσιώδη ζητήματα, ἀλλὰ διὰ σοβαρά καὶ οὐσιώδη θίγοντα αὐτὴν ταύτην τὴν καρδίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Τοιαῦτα δέ ζητήματα εἶναι: Ἡ ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ ἀπαγγελία ὑπὸ τῶν παπικῶν τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, ἡ ἀνταλλαγὴ ἀσπασμοῦ ἐν τῇ ἱερωτάτῃ στιγμῇ τοῦ “Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν”, ὅστις ἀσπασμὸς διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὴν Θεολογίαν καὶ λειτουργικὴν ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας

Προσέξτε μία λεπτομέρεια: Ο Πάπας, ως Αρχηγός του Κράτους του Βατικανού μεταξύ των δύο άλλων Αρχηγών του Ισραήλ και της Παλαιστίνης σε εξέδρα. Οι “κοινοί θνητοί”, όλοι μαζί, χωριστά. Μεταξύ αυτών —εβραίων, μουσουλμάνων και λοιπών— και ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων. Τα συμπεράσματα δικά σας !!!

Θαυμάστε διαθρησκειακή “συμπροσευχή” με αίτημα την ειρήνη στην Μέση Ανατολή! Συμπροσεύχοντα παπικοί, ὀρθόδοξοι, ιουδαίοι και μουσουλμάνοι στη Ρώμη, με πρόσκληση του Πάπα (φωτό 1, 6) στις 8 Ιουνίου του 2014. Από ὀρθόδοξοι πλευρᾶς συμμετείχαν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος (φωτό 1, 2), ὁ Μητροπολίτης Ἰταλίας κ. Γεννάδιος, ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ καὶ ἄλλοι κληρικοί.

Ἀποτέλεσμα τῆς «θερμῆς συμπροσευχῆς»: Λίγο ἄργότερα τὸ Ἰσραήλ (τοῦ ὁποίου ὁ πρόεδρος Σίμον Πέρες συμμετείχε στὴν συμπροσευχή μαζί με τὸν πρόεδρο τῆς Παλαιστίνης Μαχμούντ Ἀμπάς) ἐξάπέλυσε στὴ Γάζα ἀνηλεεῖς ἐπιθέσεις με χερσαῖες, ἀεροπορικές καὶ ναυτικές δυνάμεις πού προκάλεσαν μαζικές καταστροφές, φονεύοντας κυρίως ἄμαχο πληθυσμὸ (2.113 νεκροὶ καὶ 10.660 τραυματίες) ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 30 % παιδιὰ!

Θερμὴ παράκλησις: Ἄς μὴν ἐπαναληφθεῖ γιὰ δεύτερη φορὰ μιὰ τέτοια διαθρησκειακὴ προσευχή, γιατί κινδυνεύει νὰ ἰσοπεδωθεῖ ἐντελῶς ἡ Γάζα ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλινούς!!!

Συμμετοχὴ τῶν Ἑβραίων (φωτό 3, 4) καὶ τῶν Μουσουλμάνων (φωτό 5) στὴ διαθρησκειακὴ συμπροσευχή τῆς Ρώμης.

Πάνω: Βοστώνη, Πάσχα 2013. Ο παπικός Καρδινάλιος Βοστώνης Σιάν Όμάλι συμμετέχει στην Άκολουθία της Άναστάσεως στὸν Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης ὅπου ἀνέγνωσε τὸ ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἀμέσως μετὰ τὸν ὀρθόδοξο Μητροπολίτη Βοστώνης κ. Μεθόδιο.

Κάτω: Ἐνθρόνιση τοῦ Μητροπολίτου Βελγίου κ. Ἀθναγόρου. Στὴν ἐνθρόνιση παραβρέθηκαν καὶ συμπροσευχήθηκαν Παπικοί, Προτεστάντες, Ἀγγλικανοί, Κόπτες καὶΒουδιστές! 21 Δεκεμβρίου 2013, Μητροπολιτικὸς Ἱερός Ναὸς Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Βρυξελλῶν.

προϋποθέτει τήν όμόνοιαν τής πίστewς, ως καί αί αντίστοιχοι συμμετοχαί τών Όρθοδόξων έν ταίς έκκλησιαστικάς τελετές τών παπικών. Αί άνταλλαγαί επίσης επισκέψεων κατά τάς θρο- νικάς έορτάς Ρώμης καί Κων/πόλεως ως “άδελ- φών” Εκκλησιών, ...ύποδηλοϋν τόν άπώτερον σκοπόν αύτών» (Ο.Τ., άρ. φ. 440, 16-1-1981).

 Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολο- μαίο, 1995 ✓ «Είμεθα επίσης ύποχρεωμένοι, Παναγιώτατε, νά εκφράσωμεν τήν θαυείαν λύ- πην μας διά τήν λειτουργικήν συμμετοχήν τής Όρθοδόξου Αντιπροσωπείας είς τήν λειτουργίαν τοϋ Πάπα, παρά τούς Ίερούς Κανόνας....» (Ο.Τ., άρ. φ. 1154, 22-12-1995).

 Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθο- λομαίο, 1999 ✓ «Παναγιώτατε Πάτερ καί Δέ- σποτα,... Λυπούμεθα καί αγωνιούμεν διά τάς πανθρησκειακάς συμπροσευχάς, τών όποίων είναι προφανής ό συγκρητιστικός χαρακτήρ. Άρχής γενομένης από τήν συμπροσευχήν τής Ασιζίης (1986), δέν έπαυσαν νά έπαναλαμ- βάνωνται κατ' έτος αί πανθρησκειακά αύται εκδηλώσεις, διά νά λάβουν όδυνήκας διά τούς Όρθοδόξους διαστάσεις είς τήν έν Ρουμανία 12ην πανθρησκειακήν συμπροσευχήν τής 30^{ης} Αύγούστου 1998.

»Διατί, Άρα γε πρέπει νά συμπαρασυρώμεθα οί Όρθόδοξοι είς τοιαύτας συμπροσευχάς από τούς ιθύνοντας αύτάς ρωμαιοκαθολικούς πα- ράγοντας, τών όποίων οί στόχοι έξυπηρετοϋν τάς παπικάς αξιώσεις διά πνευματικήν άρχη- γίαν είς τήν Εύρώπην, τουλάχιστον; Επιπλέον μία τοιαύτη πρακτική συμπροσευχών άντίκειται σαφώς είς τούς Ίερούς Κανόνας τής Έκκλησίας..... Είς τήν Ρουμανία ό παπικός καρδινάλιος καί ό Πατριάρχης εϋλόγησαν ταυτοχρόνως μικτόν έκκλησίασμα έκ Ρωμαιοκαθολικών, Ούνιτών καί Όρθοδόξων...

»Πώς, τέλος, θά δικαιολογήσωμεν τάς συμ- προσευχάς μετά έτεροθρήσκων; Αναγνωρίζουν Άρα γε οί εκεί συμπροσευχόμενοι Όρθόδοξοι εκπρόσωποι ότι καί υπό τών λοιπών έτεροδό- ξων καί έτεροθρήσκων όρθώς δοξολογείται καί λατρεύεται ό Θεός; Δέν είναι ή τοιαύτη τοποθέ- τησις άντίθετος πρός τό ιερόν Εύαγγέλιον καί έ- πομένως βλασημία κατά τοϋ Αγίου Πνεύματος;

»Εύλαβώς εισηγούμεθα, όπως μερίμνη Ύμνων διά πανορθόδοξο απόφάσεως άπαγορευθούν αί συμπροσευχάί μετά έτεροδόξων καί μάάλιστα έτεροθρήσκων, αί όποιαί άντίκεινται είς τάς έ- πιταγάς τής Παλαιάς καί τής Καινής Διαθήκης καί είς τούς Ίερούς Κανόνας καί προετοιμάζουν τό έδαφος διά τήν πανθρησκείαν τής λεγομέ- νης «Νέας Εποχής» επί καταφρονήσει τής μο- ναδικότητος τής διά τοϋ Κυρίου Ίησοϋ Χριστοϋ σωτηρίας...

»Παναγιώτατε, μέ πόνον συντάσσομεν τάς γραμμάς αύτάς. Βλέπομεν νά κυριαρχή είς τόν κόσμον μία γενικευμένη άκηδία, τής όποίας άποτέλεσμα είναι τά άνωτέρω άνησυχητικά φαινόμενα. Η περί τήν άληθή Πίστιν εύαισθη- σία τών Όρθοδόξων όσημέραι άμβλύνεται, ακολουθοϋσα τήν έκπτώσιν από τήν εύάγγε- λικήν ήθικήν καί τήν αύξησην τής άνθρωπίνης φιλαυτίας καί άλαζονείας. Ποία θά είναι ή κα- τάληξις; Οί Όρθόδοξοι λαοί, κατά τάς παρούσας δυσμενείς δι' ήμās συνθήκας, έχομεν ανάγκην πνευματικής έγρηγόρσεως διά νά άντιλαμβα- νώμεθα “τί τό θέλημα τοϋ Κυρίου τό αγαθόν καί εύάρεστον καί τέλειον” (Ρωμ.12,2)» (Ο.Τ. άρ. φ.1329, 23-7-1999).

 Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολο- μαίο, 2006 ✓ «Ό Θεολογικός διάλογος οϋδό- λως δέν νά συνοδεύεται από συμπροσευχάς, συμμετοχάς είς τάς λειτουργικάς καί λατρευτικάς συνάξεις έκάτερων καί λοιπάς ένεργείας, αί ό- ποιαί ένδέχεται νά δώσουν τήν έντύπωσιν ότι ή ήμετέρα Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς... ως πλήρη Έκκλησίαν καί τόν Πάπαν ως κανονικόν Έπίσκοπον Ρώμης» (Ο.Τ., άρ. φ. 1667, 1-12-2006 καί Ο.Τ., άρ. φ.1672, 12-1-2007).

 Ίερά Κοινότης πρός Πατριάρχη Βαρθολο- μαίο, 2007 ✓ «...τό Άγιον Όρος δέν συμφωνεί μέ τίς συμπροσευχές, τίς συμμετοχές σέ λειτουργ- γικές καί λατρευτικές συνάξεις, που δίνουν τήν έντύπωσιν ότι ή Όρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τούς Ρωμαιοκαθολικούς ως πλήρη Έκκλησία καί τόν Πάπα ως κανονικό Έπίσκοπον Ρώμης» (Ο.Τ., άρ. φ. 1671, 5-1-2007).

 Καθηγούμενοι Διονυσίου, Άρχμ. Γαβριήλ, Άγίου Παύλου, Άρχμ. Ανδρέας Όσίου Γρηγο-

Πάνω: Έορτασμός της Ημέρας Οικουμενισμού στο Trier (πόλη-κρατίδιο στη Ρηνανία-Παλατινάτο της Γερμανίας), στη Βασιλική του Αγίου Κωνσταντίνου, 5 Μαΐου 2012. Συμμετέχει ο ορθόδοξος Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αύγουστίνος και ορθόδοξοι ιερείς με εκπροσώπους και ιέρειες απ' όλα τα χριστιανικά δόγματα.

Κάτω: Ο Πατριάρχης της Σερβίας κ. Ειρηνάιος ανάβει την λυχνία της Έβραϊκής Συναγωγής.

Τρίτη Γερμανίας, 5 Μαΐου 2012. Έορτασμός της Ημέρας του Οικουμενισμού. Ο ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αύγουστίνος «εὐλογεῖται» ἀπὸ τὸν παπικὸ Καρδινάλιο!...

ρίου, Ἀρχμ. Βησσαρίων ✓ «Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποτρέπων ἡμᾶς ἀπὸ παρομοίας ἐνεργείας λέγει παραβολικῶς: “Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ βάλλητε τοὺς μαργαρίτας ἐμπροσθεν τῶν χοίρων” (Ματθ. 7, 6)· διότι ὁ ἀναξίως κοινωνῶν τῶν Θεῶν Μυστηρίων “κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει” κατὰ τὸν Ἀπόστολον (Α΄ Κορ. 11, 29), καὶ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀναφέρει διὰ τὸν προδότην Ἰούδαν, ὅτι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου ἐκ χειρὸς Κυρίου, τότε εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν ὁ Σατανᾶς (Ἰωαν. 13, 27). **Οἱ δὲ Κανόνες τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων 10^{ος} καὶ 11^{ος} λέγουσι ρητῶς: “Εἴ τις ἀκοινωνήτω κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὕτως ἀφοριζέσθω”. Καὶ ἐν 45^ῳ: “Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος αἰρετικοῦς συνευξάμενος μόνον, ἀφοριζέσθω, εἰ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρεῖσθω”. Οἱ δὲ ἱεροὶ Κανόνες ἀπαγορεύουσι καὶ τὴν εἰσόδον εἰσέτι τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας: “Μὴ συγχωρεῖν τοῖς αἰρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τὸν Ὄικον τοῦ Θεοῦ ἐπιμένοντας τῇ αἰρέσει” (τῆς ἐν Λαοδ. ΣΤ΄) καὶ “Οὐ δεῖ αἰρετικοῦς ἢ σχισματικοῦς συνεύχεσθαι” (αὐτόθι λγ΄), καὶ “Οὐ δεῖ αἰρετικῶν**

εὐλογίας λαμβάνειν, αἵτινες εἰσὶν ἀλογαί μᾶλλον ἢ εὐλογαί” (αὐτ. λθ΄).

»Ἐφ’ ὅσον λοιπὸν ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων ἀπαγορεύουν ρητῶς τὴν προσευχητικὴν κοινωνίαν καὶ αὐτὴν εἰσέτι τὴν λήψιν εὐλογίας ἀπὸ αἰρετικῶν, πόσω μᾶλλον τὴν μυστηριακὴν τοιαύτην, ἰδίᾳ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου, δι’ ὃ ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς ἐκφωνεῖ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἐν ἐκάστη Λειτουργίᾳ “Πρόσχωμεν τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις”. Καὶ μὴ εἴπη τις ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, ὑπὲρ ὧν ἡ ρωσικὴ ἀπόφασις, ἴσως δὲν εἶναι αἰρετικοὶ· εἶναι δι’ ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους αἰρετικοὶ: ἔχομεν ἀποφάνσεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπ’ αὐτοῦ, συγκεκριμέναι ἀποφάσεις ἀπαγορεύουσαι τὴν μετ’ αὐτῶν κοινωνίαν. Εἶναι κανὼν τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ὁ “κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτος ἔστω”. Ὁ δὲ ἀείμνηστος Ἀνδρούτσος λέγει: “ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐνότις ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία ἐν προσευχῇ καὶ Μεταλήψει” (Συμβολικὴ, σελ. 307)» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 117, 20-3-1970).

Πάνω: Ιεροσόλυμα, 15 Ιανουαρίου 2011. «Εβδομάδα Προσευχής για την Ενότητα των Χριστιανών». Οικουμενιστική συμπροσευχή που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Ξεκινά από τον Πανάγιο Τάφο και τις επόμενες ημέρες συνεχίζεται σε Αγγλικανικό, Αρμενικό, Λουθηρανικό, Ρωμαιοκαθολικό, Ουνίτικό, Αιθιοπικό και Κοπτικό ναό.

Κάτω: Trier, Γερμανία, 30 Ιανουαρίου 2012.

Διεθνές οικουμενιστικό Φόρουμ με συμπροσευχές και ομιλίες για τον άρραφο χιτώνα του Χριστού, στα πλαίσια του οποίου οι συμμετέχοντες εκπρόσωποι ύφαιναν συμβολικά τον χιτώνα του Χριστού!!! Έλαβαν μέρος: Ορθόδοξοι, Ρωμαιοκαθολικοί, Εύαγγελιστές, ό Γ. Γραμματέας του Π.Σ.Ε. Δρ. Olav Tveit, Μεθοδιστές, ό πρόεδρος των γερμανών ρωμαιοκαθολικών Alois Glueck και πολλοί άλλοι.

☑ **Καθηγούμενος Ί. Μ. Όσίου Γρηγορίου Αρχμ. Γεώργιος** ✓ «Η ανταλλαγή άσπασμών έν τή Θεία Λειτουργία καί μάλιστα κατά τήν ιεράν στιγμήν τοῦ “άγαπήσωμεν ἀλλήλους”, αἱ έν τή ήμετέρα Θεία Λειτουργία συμπροσευχαί καί συμμετοχαί ΡΚαθολικῶν διά τῆς άπαγγελίας τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, ...πεῖθει ήμᾶς, ὅτι ή κατάστασης ἔχει πολύ χειροτερεύσει καί ὅτι ή *de facto* “ένωσις εὑρίσκεται ἐπί θύραις, ὡς ἐσχεδίασε καί ἐπρογραμματίσεν ή Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 426, 10-10-1980).

☑ **Καθηγούμενος Ί. Μ. Όσίου Γρηγορίου Αρχμ. Γεώργιος πρὸς τήν Ίερά Κοινότητα** ✓ «Επειδή... ἔχει καθιερωθῇ ὡς τυπικόν, νά παραστή παπική ἀντιπροσωπεΐα πρὸς συνεορτασμόν,

νά ἀνταλλαγῇ άσπασμός κατά τό “άγαπήσωμεν ἀλλήλους” καί νά άπαγγελθῇ ή Κυριακή προσευχή ὑπό τῶν παπικῶν τελουμένης τῆς Ὁρθόδοξου Θείας Λειτουργίας, ταπεινῶς φρονοῦμεν ὅτι δέον νά γράψωμεν ἐπειγόντως εἰς τό σεπτόν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὅπως πάση θυσία άποφευχθοῦν αἱ ἐνέργεια αὐταί ὡς ἀντικανονικά, ὡς ἀνατρέπουσαι τά ὀρθόδοξα δόγματα καί τήν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν, ὡς προκαλοῦσαι βαρύτατον σκανδαλισμόν εἰς τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἐπὶ ζημία τοῦ κύρους τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί ὡς αὐξάνουσαι τās πιθανότητας σοβαροῦ τραυματισμοῦ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» (Ο.Τ., ἀρ. φ. 438., 2-1-1981).

Βοστώνη, 26 Ιανουαρίου 2014. Οἰκουμενιστική συμπροσευχή γιά τήν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν, στήν ὁποία συμμετεῖχαν ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Βοστώνης κ. Μεθόδιος, ὁ Rev. Geoffrey Brown τῆς 12ης Βαπτιστικῆς Ἐκκλησίας Roxbury, ή πάστορας Laura Everett τοῦ Συμβολίου Ἐκκλησιῶν Μασσαχουσέτης, ὁ ἡγούμενος τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Παραβρέθηκαν ἐπίσης ἀποστολές ἀπό Κορέα, Οὐγκάντα, Κένυα, Κίνα, Φιλιππίνες, Βιετνάμ, Νιγηρία, Χαλδαῖοι, Ἰταλία, Βραζιλία, Ἀργεντινή, Γαλλία, Αἴτή, Κολομβία, Αἴγυπτο, Συρία, Ἰράκ, Ἰνδία καί πολλές ἄλλες. Ἐκπροσωπήθηκαν Καθολικὲς Ἐκκλησίες *sui iuris* καί ὁμάδες: μαρωνίτες, μελκίτες, syro-malabar, Αἰθιοπίας, Ἐρυθραίας, Αἰγύπτου, Boston College, Focolare, Νέος Δρόμος, Catholique Alpha, Ἀδελφές τοῦ Sain-Joseph, Rédemptorites, Assomtionnistes, Γραφεῖο Ὁρησκευτικῆς Ἐκπαίδευσης καί πολλές ἐνορίες.

Πάνω και κάτω: Διαθρησκευτική συνάντηση και συμπροσευχή στην Ασίζη, υπό την αιγίδα του Βατικανού, 27 Οκτωβρίου 2011. Με συναντήσεις και συμπροσευχές, «ντοκουμέντα» και επί μέρους αποφάσεις-δεσμεύσεις για τις οποίες δεν ενημερώνονται καν οι Σύνοδοι των Ορθοδόξων Εκκλησιών και ό πιστός λαός του Θεού, προωθείται άδιαλείπτως ο συγκρητιστικός Οικουμενισμός.

Πάνω: Ο Οικουμενικός Πατριάρχης, έπικεφαλής της ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας, ὁμιλεῖ στὴ διαθρησκειακὴ συνάντηση καὶ συμπροσευχὴ στὴν Ἀσίζη, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βατικανοῦ, 27 Ὀκτωβρίου 2011.

Κάτω: Συμπροσευχὴ κοινὴ γιὰ ὅλες τὶς θρησκείες κατὰ τὴ διάρκεια γεύματος στὴ διαθρησκειακὴ συνάντηση τῆς Ἀσίζης, 27 Ὀκτωβρίου 2011.

Άνω: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ὑπογράφει Κοινὴ Δήλωση μετὸν Ἀρχιεραββίνου τοῦ Ἰσραὴλ κ. Yona Metzger (Κύπρος 6 Δεκεμβρίου 2011). Στὴν Δήλωση ἀναφέρεται: «...ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ ὁ Κυπριακὸς λαὸς δὲν συμμετεῖχε ποτὲ στὴ συστηματικὴ ἀπόρριψη τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, σὲ κατηγορίες γιὰ συλλογικὴ ἐνοχὴ γιὰ θεοκτονία καὶ προβαίνουμε στὴν ἀποκήρυξη παρόμοιων ἐνεργειῶν ποὺ εἶναι ἀσύμβατες μετὰ τὴ διδασκαλία τῶν Γραφῶν. Ἐξ ἄλλου, θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε περαιτέρω ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ποτὲ δὲν προέβη σὲ ἐχθρικές ἐνεργεῖες ἐναντίον τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἐπεδείκνυε συνεχῶς τὴ στήριξή του πρὸς αὐτόν» (<http://www.churchofcyprus.org.cy/print.php?type=article&id=2055>)

Κάτω: 9ῃ Διαθρησκειακῇ Συνάντησιν στὸ Κατάρ 24-26 Ὀκτωβρίου 2011.

Διαχρονική καταδίκη του Παπισμού από την Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία

Προβάλλεται συχνά ἡ ἀποψη ἀπὸ τὴν πλευρά τῶν οἰκουμενιστῶν ὅτι ὁ παπισμός δέν εἶναι αἵρεση, ἐπειδὴ δέν ἔχει καταδικασθεῖ ἐπισημῶς ἀπὸ καμμία Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας. Πρόκειται, βεβαίως, γιά ἐπιχείρημα παντελῶς ἀνυπόστατο καί ἀνακριβές, ἀφοῦ μία σειρά ἀπὸ Συνόδους, Ἁγίους καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν καταδικάσει τὶς κακοδοξίες καί τὶς αἰρετικές πλάνες τῶν παπικῶν.

Εἶναι δέ χαρακτηριστικό ὅτι δέν ὑπάρχει ΚΑΝΕΙΣ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας πού νά μὴν καταδικάζει τὸν παπισμό. Δέν ὑπάρχει ΚΑΝΕΙΣ πατέρας καί σύγχρονος ἁγιασμένος Γέροντας πού νά μὴν καταδικάζει τὶς παπικὲς πλάνες.

Εἶναι ΟΜΟΦΩΝΗ, ὁμόθυμη καί διαχρονική ἡ ἀπόρριψη καί ἡ καταδίκη τῶν δοξασιῶν τοῦ παπισμοῦ. Ἡ πρώτη καί μεγάλη κακοδοξία τοῦ ἦταν ἡ προσθήκη τοῦ Filioque καί μετὰ ἀκολούθησαν πληθὸς πλανῶν καί αἰρετικῶν δοξασιῶν. Εἶναι ὁμως σαφές ὅς ὅλες τὶς Οἰκουμενικές Συνόδους ἡ ἀπαγόρευση ὅποιασδήποτε προσθαφαίρεσης στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως:

■ **Β' Οἰκουμενική Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει (381):** Α' Κανὼν: «Ὅρισαν οἱ ἐν Κωνσταντινούπολει συνελθόντες ἅγιοι Πατέρες, μὴ ἀθετεῖσθαι τὴν πίστιν τῶν Πατέρων τῶν τριακοσίων δέκα ὀκτώ, τῶν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συνελθόντων· ἀλλὰ μένειν ἐκείνην κυρίαν, καί ἀναθεματισθῆναι πᾶσαν αἵρεσιν...» (Ιω. Καρμίρη, *Τὰ δογματικά καί συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. 1, Ἐν Ἀθήναις 1952, σελ. 135).

Ἡ ρητὴ καί κατηγορηματικὴ αὕτὴ ἀπαγόρευση γιά προσθαφαίρεσεις στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἐπαναλαμβάνεται σέ ὅλες τὶς Οἰκουμενικές Συνόδους καί συγκεκριμένα:

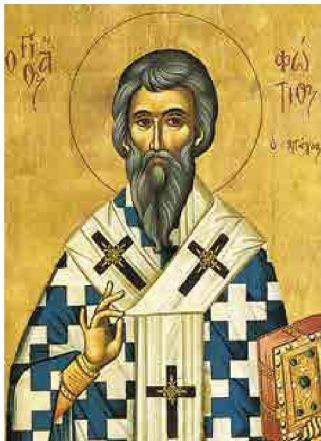
■ **Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἐν Ἐφέσῳ (431):** «...ἐτέραν πίστιν μηδενὶ ἐξείναι προφέρειν ἢ

γοῦν συγγράφειν ἢ συντιθέναι, παρά τὴν ὀρισθεῖσαν παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Νικαέων συναχθέντων πόλει σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι. ...» (Ιω. Καρμίρη, *Τὰ δογματικά καί συμβολικά μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. 1, Ἐν Ἀθήναις 1952, σελ. 150).

■ **Ἅγιος Κύριλλος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας,** ὁ ὁποῖος προήδρευε τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς συνόδου, σέ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Ἰωάννη Ἀντιοχείας τὸ 433, γράφει: «Κατ' οὐδένα δέ τρόπον σαλεύεσθαι παρά τινων ἀνεχόμεθα τὴν ὀρισθεῖσαν πίστιν, ἥτοι τὸ τῆς πίστεως σύμβολον, παρά τῶν ἁγίων ἡμῶν πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων κατὰ καιρούς, οὔτε μὴν ἐπιτρέπομεν ἑαυτοῖς ἢ ἑτέροις ἢ λέξιν ἀμείψαι τῶν ἐγκειμένων ἐκέῃσε ἢ μίαν γοῦν παραβῆναι συλλαβὴν, μεμνημένοι τοῦ λέγοντος, μὴ μέταίρε ὅρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες σου· οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοὶ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, ὃ ἐκπορεύεται μὲν ἐξ αὐτοῦ, ἔστι δέ οὐκ ἀλλότριον τοῦ Υἱοῦ, κατὰ γε τὸν τῆς οὐσίας λόγον» (Ιω. Ρωμανίδη, *Δογματικὴ καί Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 20004, σελ. 36).

■ **Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἐν Χαλκιδόνι (451):** «Τοὺς δέ τολμῶντας...παραδιδόναι ἕτερον Σύμβολον...ἀναθεματίζεσθαι αὐτούς» (Ιω. Ρωμανίδη, *Δογματικὴ καί Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 2000, σελ. 41).

■ **ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει (680-681):** «τοὺς δέ τολμῶντας ἢ συντιθέναι πίστιν ἐτέραν...ἢ διδάσκειν ἢ παραδιδόναι ἕτερον σύμβολον...ἢ καινοφρονίαν, ἥτοι λέξεως ἐφεύρεσιν, πρὸς ἀνατροπὴν εἰσαγεῖν τὸν νυνὶ παρ' ἡμῶν διορισθέντων ... εἰ μὲν ἐπίσκοποι...ἀλλοτρίους εἶναι τῆς ἐπισκοπῆς...ἢ λαϊκοί, ἀναθεματίζεσθαι αὐτούς» (Ιω. Ρωμανίδη, *Δογματι-*

Πάνω: Ο Άγιος Φώτιος ὁ Μέγας, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Λεπτομέρεια ἀπὸ εἰκόνα τοῦ τέμπλου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν Αἴγινα.

Κάτω: Ο Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

κὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμ. Β', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 2000, σελ. 71).

■ **Πενθέκτη καὶ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Νικαίᾳ (787):** «Οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, οὐδὲν προστίθεμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς Καθολικῆς (=ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας ἀμείψατα διαφυλάττομεν». «Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν» (Ἰω. Ρωμανίδη, *Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 2000, σελ. 119,122).

■ **Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει (879-880):** «Εἰ δέ τις ἐτέραν ἔκθεσιν, παρὰ τοῦτο δὴ τὸ ἱερὸν Σύμβολον ...τολμήσειεν ἀναγράψασθαι...καὶ ῥήμασι νόθοις ἢ προσθήκαις ἢ ἀφαιρέσεισι τὴν ἀρχαιότητα... παντελεῖ καθαιρέσει τοῦτον καθυποβάλλομεν...» (Ἰω. Ρωμανίδη, *Δογματικὴ καὶ Συμβολικὴ Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμ. Β', ἐκδ. Πουρναρᾶ Θεσ/κη 2000, σελ. 137).

Ἀκόμη καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, οἱ ὁποῖοι συμμετείχαν στὴν Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, χαρακτηρίσαν ὅποιαδήποτε προσθήκη στοῦ Σύμβολο τῆς Πίστεως «ὑβριν τῶν Πατέρων ἀναπολόγητον» (Mansi 17A καὶ 18A, 516 C).

Τίς παπικές πλάνες καταδίκασαν καὶ οἱ Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 1341, 1347 καὶ 1351, οἱ ὁποῖες συναποτελοῦν τὴν Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

■ **Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει (1351):** ἐπικύρωσε τὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῶν ἡσυχαστῶν καὶ καταδίκασε τίς φραγκολατινικές πλάνες τῶν Βαρλαάμ τοῦ Καλαβροῦ, Γρηγορίου Ἀκινδύνου καὶ Νικηφόρου Γρηγορᾶ.

Οἱ κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ ἀπασχόλησαν καὶ ἄλλες Τοπικές Συνόδους πού ἀποφάνθηκαν ξεκάθαρα καὶ χαρακτηρίσαν τὸν Παπισμὸ αἵρεση.

Τοπικὲς Σύνοδοι

- Σύνοδος τοῦ Λατερανοῦ (649 μ.Χ.)
- Σύνοδος τοῦ 867 ἐν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1009 ἐν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1054 ἐν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1089 ἐν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος τοῦ 1170, ἐν Κωνσταντινουπόλει
- Σύνοδος 1273 ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Συνεκλήθη για νά ἀπαντήσει στὸν «θεολογικὸ Τόμο» τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαήλ Η΄ τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος –γιὰ πολιτικούς λόγους- ἤθελε τὴν ἔνωση μέ τὴν Ρώμη καί πίεζε ἀφόρητα τοὺς Ἐπισκόπους γιὰ νά πετύχει τὸ σκοπὸ του. Στὴν ἀπάντησιν τῆς Συνόδου ἀναφέρεται ὅτι «οἱ Λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί» καί ὅτι ἡ ἀντίθεσιν στὴν ἔνωση ὀφείλεται στὴν ἐπιμονή τους, στίς καινοτομίες καί στίς αἱρέσεις τους. (Οἱ ἁγῶνες τῶν μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔκδ. Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2003, σελ. 229-230).

■ **Α' Σύνοδος 1282 ἐν Βλαχέρναις Κωνσταντινουπόλεως:** Ἡ Σύνοδος καθήρεσε τοὺς Ἰω. Βέκκο καί Κ. Μελιτηνιώτη.

■ **Β' Σύνοδος 1285 ἐν Βλαχέρναις Κωνσταντινουπόλεως:** Ἡ Σύνοδος καταδίκασε τὴν αἵρεσιν τοῦ Filioque.

■ **Σύνοδος 1324 ἐν Νυμφαίῳ:** Συνέταξε ὁρὸ ὀρθοδοξίας «Εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπορρίπτονται οἱ λατινικὲς κακοδοξίες.

■ **Σύνοδος 1441 ἐν Ρωσίᾳ**

■ **Σύνοδος 1443 ἐν Ἱεροσολύμοις:** Οἱ δύο αὐτὲς σύνοδοι καταδίκασαν τὴν ἐνωτικὴ ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας.

■ **Σύνοδος 1450 ἐν Κωνσταντινουπόλει:** καταδίκη τῆς ἐνωτικῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας καί τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τῶν Λατίνων.

■ **Σύνοδος 1484 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Σύνοδος 1642 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Σύνοδος 1672 ἐν Ἱεροσολύμοις**

■ **Σύνοδος 1722 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Σύνοδος 1727 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Σύνοδος 1755 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Σύνοδος 1838 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

■ **Απάντησιν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπα Πίο Θ', 1848**

■ **Σύνοδος 1895 ἐν Κωνσταντινουπόλει**

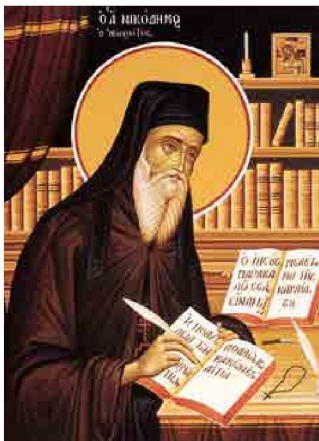
■ **Πανορθόδοξο συνέδριον στὴν Μόσχα τοῦ 1948**

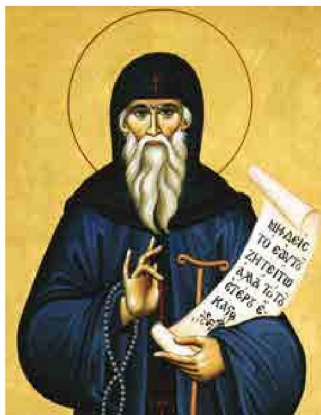
Περὶ σφόδρα στοιχεῖα γιὰ τίς συνοδικὲς καταδίκες τῆς αἱρέσεως τοῦ παπισμοῦ ὑπάρχουν στίς σχετικὲς μελέτες τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Ἀμβροσίου (<http://www.impantokratoros.gr/BD/7FE22A.el.aspx>), τοῦ π. Ἀναστασίου Γκοτσόπουλου: Ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεσις, ὁμόφωνη ἡ γνώμη τῶν

Πάνω: Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστής. Λεπτομέρεια ἀπὸ εἰκόνα τοῦ τέμπλου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν Αἴγινα.

Κάτω: Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης. Φορητὴ εἰκόνα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικοδήμου Γουμένισσης.

Ἀγίων (<http://www.oodegr.com/oode/papismos/airesis1.htm>) καὶ τοῦ κ. Παν. **Σημάτη**: Εἶναι αἵρεση ὁ παπισμός, τί λένε οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐκδ. Τήνος.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας

Τὸ ἴδιο ὁμόφρονες καὶ κατηγορηματικοὶ στήν καταδίκη τοῦ παπισμοῦ εἶναι καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας:

■ **Μ. Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (866)**: «Ποιὸς δέ θά κλείσει τὰ αὐτιά του στοῦ ἄκουσμα τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῆς βλασφημίας (τοῦ filioque) ἡ ὁποία ἐναντιώνεται στά Εὐαγγέλια, ἀντιτάσσεται στίς ἁγίες Συνόδους, ἀπορρίπτει τούς μακαρίους καὶ Ἀγ. Πατέρες... αὐτούς τούς ἀπατεῶνες καὶ θεομάχους καταδικάσαμε μέ συνοδική καὶ θεία ψήφον. Καί δέν ἀποφανθήκαμε στηριζόμενοι στίς δικές μας κρίσεις. Φέραμε στοῦ φῶς καὶ ἐκθέσαμε πάλι σέ ὅλους τήν ὀρισμένη ἀπό τίς μέχρι τῶρα Συνόδους καί τούς ἀποστολικούς θεσμούς καταδίκη...» (Ὁ πειρασμός τῆς Ῥώμης, ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Κουτλουμουσιού, Ἅγιον Ὅρος, σελ. 25-39).

■ **Ὅσιος Μελέτιος Γαλισιώτης**: Παρουσιάστηκε ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορα Μιχαήλ Η' καὶ δήλωσε ὅτι αὐτός καὶ ὁ συνασκητής του ὄσιος Γαλακτίων «δέν συγκοινωνοῦν μέ τήν αἵρεση τοῦ Λατίνισμοῦ». Στό τέλος βασανίστηκε καὶ τοῦ ἔκοψαν τήν γλώσσα (Οἱ ἅγῳνες τῶν μοναχῶν ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2003, σελ. 238).

■ **Ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς (14ος αἰ)**: «Ὁ-νίνησι τό παράπαν' οὐδέν καί παρ' αὐτῶν τῶν οὐρανίων νόων σκευάζηται καί προσάγεται τό τῆς ψευδοδοξίας ἱαμα» (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Λόγος Β', ΕΠΕ 1, σελ. 184).

■ **Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικός (1440)**: «αἵρε-τικοὶ εἰσὶ ἄρα καὶ ὡς αἱρετικούς αὐτούς ἀπεκόψαμεν... φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τίς ἀπό ὄφews ... τούς χριστοκάπηλους καὶ χριστεμπόρους» (Ἰω. Καρμίρη, Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα, σελ. 353-362). «Ἡμεῖς δι' οὐδέν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν

Πάνω: Ἡ Σύναξις τῶν Ὁσίων Κολυβάδων Πατέρων.
Κάτω: Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Ἱερὰ Μονή Φιλοθέου, Ἅγιον Ὅρος.

Λατίνων, ἀλλ’ ἢ ὅτι εἰσίν, οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί» (ΚΕ' Συνεδρίαση Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας, Πηδάλιον, σελ. 55).

■ **Ἅγιος Γερμανὸς ὁ νέος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.**

■ **Ἅγιοι Ραφαὴλ καὶ Νικόλαος:** Ἀρνήθηκαν νὰ λάβουν μέρος στὸ συλλειτουργο γὲν τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ πάπα τὸν καρδινάλιο Ἰοῖδωρο στὴν ἐκκλησία τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸ 1452. Γιὰ τὴν στάση τους αὐτὴ ἐξορίστηκαν στὴν Αἴνω.

■ **Ἅγ. Συμεὼν, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (15ος αἰ.):** χαρακτηρίζει τοὺς Δυτικούς ὡς αἵρεση ποὺ «ἀνεβλάστησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὕστερον ἀπὸ τὴν Ζ' Οἰκουμένην Σύνοδον». (Συμεὼν Ἀρχιεπισκόπου Θεσ/κης, *Τὰ ἅπαντα*, Ἀκριβὴς Ἀποτύπωσις ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1882 γενομένης τετάρτης ἐκδόσεως, ἐκδ. Β. Ρηγόπουλου, Θεσ/κη, σελ. 32-40).

■ **Ὁ μεγάλος δάσκαλος τοῦ Γένους μας, ὁ ἱερομάρτυς καὶ ἱσαπόστολος Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς (1779)** θεωροῦσε τὸν παπισμὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μας τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο γὲν τὸν Τοῦρκο κατακτητὴ. Γι' αὐτὸ καὶ διεκήρυξε: **«Ὁ ἕνας Ἀντίχριστος εἶναι ὁ Πάπας»** (Διδαχὴ Η'), **«τὸν Πάπα νὰ καταρᾶσθε, γιατί αὐτός θὰ εἶναι ἡ αἰτία»** (Προφητεία).

Οἱ Ἅγιοι Κολλυβάδες

Σθεναρὴ ἀντίσταση στὸν ἐκτουρκισμό καὶ τὸν ἐξουσιασμό τοῦ λαοῦ μας στά δύσκολα καὶ σκληρὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἐπέδειξαν οἱ κολλυβάδες Ἅγιοι καὶ πατέρες, οἱ ὁποῖοι συνέβαλαν τὰ μέγιστα στὸν πνευματικὸ ἀναβαπτισμό καὶ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἔθνους μας. Ὁμόφωνα ἦταν ἡ καταδίκη τῶν αἱρέσεων τοῦ παπισμοῦ ἀπὸ τοὺς κολλυβάδες στὴν πληθώρα τῶν συγγραμμάτων τους. Σταχυολογοῦμε ἐντελῶς ἐνδεικτικά:

■ **Ἅγ. Νικόδημος Ἀγιορείτης (18ος αἰ.):** «... Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐκεῖνοι ὅπου συναναστρέφονται μὲ τοὺς Λατίνους καὶ ἀκούουν τὰς ψευδολογίας των καὶ τὰ ἄλλα ἀπατηλὰ τους λόγια, δύνανται νὰ ὠφεληθοῦν μεγάλως εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν... διατὶ θέλουν καταλάβει ἐξ αὐτοῦ πόσον μισητὴ καὶ βλάσφημος εἶναι ἡ τούτων αἵρεσις» (Μον. **Θεοκλήτου Διονυσίου**, Ἅγιος Νικόδημος ὁ

Ἀγιορείτης, ὁ θίος καὶ τὰ ἔργα του, ἐκδ. Παπαδημητρίου 1990, σελ. 234). «...Λέγομεν ὅτι τὸν Λατίνων βάπτισμα εἶναι ψευδώνυμον βάπτισμα καὶ διὰ τοῦτο, οὔτε κατὰ τὸν λόγον τῆς ἀκριβείας εἶναι δεκτὸν, οὔτε κατὰ τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας. Δὲν εἶναι δεκτὸν κατὰ τὸν λόγον τῆς ἀκριβείας, ἀ' διατὶ εἶναι αἰρετικοί. Ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί, δὲν εἶναι καμμία χρεια ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ κάμωμεν καμμίαν ἀπόδειξιν. Αὐτὸ γάρ τοῦτο, ὅπου τόσοι μῖσος καὶ τὸση ἀποστροφὴν ἔχομεν ἤδη τόσοι αἰῶνας πρὸς αὐτοὺς εἶναι μία φανερά ἀπόδειξις, ὅτι ὡς αἰρετικούς τοὺς βδελυττόμεθα...»β' οἱ Λατῖνοι εἶναι ἀβάπτιστοι, διατὶ δὲν φυλάττουσι τὰς τρεῖς καταδύσεις εἰς τὸν βαπτιζόμενον, καθὼς ἄνωθεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων παρέλαβεν. (Σχόλια στὸν ΜΖ' Κανὸνα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων», Πηδάλιον, ἐκδ. Ρηγόπουλου, 1991, σελ. 55,56).

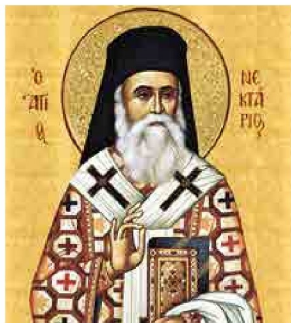
■ **Ἅγ. Ἀθανάσιος Πάριος:** «Επειδὴ ἡ κακία αὐτὴ αἵρεσις [παπισμός]... ζῶσα καθ' ἡμᾶς ἐστὶ, καὶ οὐδὲ παύεται λυποῦσα καὶ ταράττουσα τὴν καθ' ἡμᾶς ἁγίαν Ἐκκλησίαν... Τοῦτο χάριν ὁ περὶ αὐτῆς ἡ κατ' αὐτῆς ἐνταῦθα λόγος φαίνεται ὡς ἀκόλουθος καὶ ἀναγκαῖος, οὐχ ἵνα Λατίνους νῦν μετὰ χλιετίαν σχεδὸν πείσωμεν μεταστῆν τὴν ἀλήθειαν, τοῦτο γάρ οἶμαι ἀδύνατον, ἀλλὰ ἵνα τοὺς ἡμετέρους ἀσφαλίσωμεν, ὥστε μὴ ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτοῖς σοφισμάτων καὶ ψευδοεξηγήσεων παρασύρεσθαι εἰς τὴν ἀπώλειαν».

■ **Ὁ Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἐκφράζεται:** «(Οἱ Λατῖνοι), κατὰ μὲν τὰς ἄλλας διαφορὰς σχισματικοί, κατὰ δὲ τὴν μόνην τὴν τοῦ πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Ἰοῦ ἐκπόρευσιν αἰρετικοὶ εἰσίν...» (πρωτοπρ., **Μεταλληνός Γ.**, Ὁμολογ. ἐν Βάπτισμα, σελ. 59).

■ **Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων:** «(οἱ Λατῖνοι) ὄντες αἰρετικοὶ καὶ οὐ μόνον σχισματικοί... αἰρετικῶς κακοδοξοῦσιν ἐν ἄλλοις, καὶ μάλιστα περὶ τὴν τοῦ θείου συμβόλου ὁμολογίαν». Διὸ καὶ ὁμλεῖ περὶ «παπιστικῆς αἱρέσεως» (πρωτοπρ., **Μεταλληνός Γ.**, Ὁμολογ. ἐν Βάπτισμα, σελ. 60).

■ **Ἅγιος Μάξιμος ὁ Γραικός.**

■ **Ἅγ. Νεκτάριος, Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως (1920):** «Λέγοντας ὁ Πάπας πῶς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἐξόρισε ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Ἐκκλησία

τόν Χριστό ... Αὐτός ὁ ὑπερβολικός τύφος τοῦ Πάπα, αὐτή ἡ μοναρχομανία του γέννησε τόσες αἵρέσεις» (Ἅγιου Νεκταρίου, Μελέτη ἱστορική περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος, Τόμ. Α', Ἀθήνα 2002 σελ. 84).

■ **Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς:** Ὁ σύγχρονός μας καὶ μεγάλος Δογματολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας στό σπουδαιότατο καὶ πολυσήμαντο συγγραφικό του ἔργο ἔχει καταδικάσει ὅλες τίς πτυχές τοῦ σύγχρονου δυτικοῦ οὐμανισμοῦ καὶ ἀθεϊσμοῦ, πού εἶναι ἀπότοκα τοῦ παπισμοῦ καὶ τῆς διαστρεβλώσεως πού ἔχει ἐπιφέρει στήν χριστιανοσύνη τῆς Δύσεως. Ἐχει, ἐπίσης, στιγματίσει ὡς «παναίρεση», τὴν σύγχρονη αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ: «Ὁ παπισμός με τὴν ἠθική του εἶναι κατὰ πολὺ ἀρειανισμός ... τὸ δόγμα περὶ ἀλαθιῆτου τοῦ Πάπα εἶναι ὄχι μόνον αἵρεσις ἀλλὰ παναίρεσις... μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ». (Γ. Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, μτφ. Ἀθ. Γέφυρας, ἐκδ. Ἀστήρ, Ἀθήνα, 19705, σσ 141-162). «Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰουδοῦ, τοῦ Πάπα... Ὁ παπισμός με τὴν ἠθική του εἶναι κατὰ πολὺ ἀρειανισμός... τὸ δόγμα περὶ ἀλαθιῆτου τοῦ Πάπα εἶναι ὄχι μόνον αἵρεσις ἀλλὰ παναίρεσις. Διότι καμία αἵρεσις δὲν ἐξηγέρηθι τόσο ριζοσπαστικῶς καὶ τόσοσ ὀλοκληρωτικῶς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, ὡς ἔπραξε τοῦτο ὁ παπισμός διὰ τοῦ ἀλαθιῆτου τοῦ Πάπα-ἀνθρώπου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ δόγμα αὐτοῦ εἶναι αἵρεσις τῶν αἱρέσεων, μία ἄνευ προηγουμένου ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ». (Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ.π., σ. 141-162).

Θεολόγοι, Κανονολόγοι, Κληρικοί

Τὰ βήματα τῶν Ἁγίων μας ἔχουν ἀκολουθήσει καὶ πολλοὶ ἔγκριτοι Θεολόγοι, Κανονολόγοι καὶ Κληρικοὶ διαφόρων ἐποχῶν:

1. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ Κολλυβάς, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀξιολογώτερους Ἑλλήνες θεολόγους καὶ λογίους τοῦ 18ου αἰῶνα.
2. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, Μητροπολίτης Πενταπόλεως, ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ὁ πρὸ προσφιλῆς ἅγιος τοῦ 20^{ου} αἰῶνα, διαπρεπὴς θεολόγος καὶ Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.
3. Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, μεγάλη θεολογικὴ μορφή τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ὁ θεολογικός του λόγος ἐναντίον τῶν παπικῶν ἦταν πάντοτε πολὺ αὐστηρὸς ἀφοῦ τοὺς εἶχε ζήσει ἀπὸ κοντὰ μέσῳ τῆς Οὐνίας πού ἀποδέχθηκε πραγματικὴ μάλιστα γιὰ τὴν πατρίδα του.

■ **Θεόδωρος Βαλασαμῶν (12ος αἱ):** «Ἐπεὶ οὖν πρό χρόνων πολλῶν ἀπεσχίσθη τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ῥώμης φαμέν) τό περιώνυμον ἄθροισμα ἐκ τῆς τῶν ἐτέρων τεσσάρων ἀγίων πατριαρχῶν πνευματικῆς κοινωνίας, καὶ ἀπεσχοινίσθη πρὸς ἔθνη καὶ δόγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ὁρθόδοξων ἀλλότρια. Διὰ γάρ τοῦτο οὕτε ἐν ταῖς θεαῖς ἱεροτελεστίαις, κοινῆς τῶν πατριαρχικῶν ὀνομάτων ἀναφορᾷς ὁ πάπας ἡξίωται, καὶ ὀφείλει γένος Λατινικόν ἐκ χειρὸς ἱερατικῆς διὰ τῶν θείων καὶ ἀχράντων μυστηρίων ἀγιάζεσθαι· εἰ μὴ κατὰθῃται πρότερον ἀπέχεσθε τῶν Λατινικῶν δογμάτων τε καὶ συνθηγῶν καὶ κατὰ κανόνας κατηχηθῇ καὶ τοῖς ὀρθοδόξοις ἐξισωθῇ» (ΡG, 138, 968).

■ **Ἰωσήφ, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1430):** «Οὐκ ἔχουσι τοῖνυν ἀπολογίαν οἱ Ἰταλοὶ εὐλογον περὶ τῆς ἐαυτῶν πλάνης. Αὐτοὶ γάρ ἐαυτοὺς πλάνη καὶ ἀπώλεια γεγῶσιν. Καὶ οὐ μόνον εἰς τὸ Πνεῦμα βλασφημοῦσι τὸ Ἅγιον, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν κατεργάζονται... μὴ οὖν συμπεριενεχθῶμεν τοῦτοις... ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς τῷ διαβόλῳ προστεθῇσόμεθα... Πῶς γάρ ἔνσωσις ἔσται ἡμῖν μυρίων μεσεμβελούντων δογμάτων μεταξύ ἡμῶν;» (Α. Δημητρακόπουλου, Ἡ ἱστορία τοῦ σχίσματος, ἐκδ. Τήνος 1996, σσ. 89,161).

■ **Ἰωσήφ Βρυέννιος (1431):** «τοῦτο (τὸ filioque) παρασυναγωγὴν πᾶσαν ἔτεκεν. Τοῦτο πᾶσαν αἵρεσιν εἰσήγαγεν ... τῆς παραδόσεως πάντων τῶν ἀγίων ἐναντιότης ἐστὶ καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀνατροπή» (Ν. Ἰωαννίδη, Ὁ Ἰωσήφ Βρυέννιος, Βίος-ἔργο-διδασκαλία, Ἀθήνα 1985, σελ. 189-190).

■ **Γεννάδιος Σχολάριος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἱ.):** «Εἰ μετὰ τῶν Λατίνων ἐνωθήσεσθε οὕτως, καὶ τοῦ Θεοῦ χωρισθήσεσθε καὶ ἀδοξίαν αἰδίων ὑποστήσεσθε» (Α. Δημητρακόπουλου, Ἡ ἱστορία τοῦ σχίσματος, ἐκδ. Τήνος 1996, σ. 196).

■ **Σίλβεστρος Συρόπουλος, Μ. Ἐκκλησιάρχης Κωνσταντινουπόλεως (15ος αἱ.):** «Ἡ τῶν Λατίνων διαφορὰ αἵρεσις ἐστὶ καὶ οὕτως εἶχον αὐτήν οἱ πρό

1. Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ὁ ἀκούραστος καὶ χαλκέντερος Κληρικός, Θεολόγος, Ρήτορας, Διδάσκαλος καὶ Πατριώτης τοῦ γένους.
2. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Γρακός.
3. Ὁ Γεννάδιος Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ἄλωση τοῦ 1453 ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς.

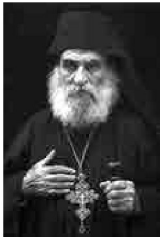

ήμῶν». (Πηδάλιον Ἀγαπίου Τερομονάχου καὶ Νικοδήμου μοναχοῦ, ἐκδ. Β. Ρηγόπουλου, Θεσ/νίκη 1991, σελ. 55).

Σύγχρονοι Γέροντες

Αλλὰ καὶ σύγχρονες ἁγιασμένες μορφές Γερόντων ἔχουν καταδικάσει τὶς κακοδοξίες τοῦ παπισμοῦ:

■ **Γέρων Δανιὴλ Κατουνακιώτης:** «Ἐκτός δέ τῶν... καινοτομιῶν, αἵτινες ἀπεδείχθησαν ὅτι ἦσαν ἀποκυήματα τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, ἡδη προδίδεσθε ἄκοντες καὶ μὴ, καὶ κατὰ τοῦτο ἐπιτρέψατέ μοι νὰ Σᾶς εἰπω, οἱ προστυχώτεροι τῶν ψευδοδιδασκάλων, ἀποπειρώμενοι δελεάζειν τοὺς ἀπλοϊκωτέρους διὰ ποικίλων ὑπούλων ὑποσχέσεων, τὰ πάντα θεμιτὰ ἡγούμενοι καὶ ἐπιτρέποντες πρὸς ἔνωση, ἐάν καὶ μόνον ἀναγνωρισθῇ ὁ τῆς Ῥώμης Πάπας ὡς ὑπέρτατος καὶ ἀλάθητος Ἀρχων καὶ κυρίαρχος τῆς Καθόλου Ἐκκλησίας καὶ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ πηγὴ πάσης χάριτος!!!» (Γέροντος **Δανιὴλ Κατουνακιώτου**, Ἐξ ἐρήμου διατυπώσεις, Τόμος Ε', ἐκδ. Μοναστικῆς ἀδελφότητος Δανιηλαίων 1985, σελ. 85-86).

■ **Γέρων Γαβριὴλ Διονυσιάτης:** «Καὶ πρέπει ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ παραιτηθῶμεν παντός διαλόγου πρὸς αἰρετικούς, κατὰ τὴν ὀρθὴν συμβουλὴν τοῦ Θεορρήμονος Ἀποστόλου Παύλου, «αἰρετικόν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξήστραπεν ὁ τοιοῦτος ἁμαρτάνων ὧν αὐτοκατάκριτος... Πρὸς τί λοιπὸν ἡ τόση προθυμία πρὸς μετάθασιν εἰς Ῥώμην, πρὸς τί ἡ ἐπίμονος ἐκζητήσις ὑφ' ἡμῶν διάλογον; πρὸς τί τόσοι ἢ κακοπαθοῦσα καὶ παραποιομένη κατὰ Θεὸν ἀγάπη; Δέν μᾶς σωφρονίζουν τὰ παθήματα τῆς Φερράρας καὶ τῆς Φλωρεντίας; Δέν ἐλάβομεν εἰσέτι πείραν τῆς Λατινικῆς στρεψοδικίας καὶ τῆς ὑπερφηανείας; Δέν διεκρίναμεν τὰ ὅρια μεταξύ ἀληθείας καὶ ὑποκρισίας ἐν τῇ πίστει; (Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀριθμ. φύλλου 76, 1οῦνιος 1967)

■ **Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος:** «Ἐάν ὁ Πάπας θέλῃ ἔνωση, νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ὁμολογήσῃ ὅλας τὰς πλάνας, αἱρέσεις καὶ καινοτομίας τὰς ὁποίας ἔκαμον, ἀπ' ἀρχῆς οἱ κατὰ καιροὺς Πάπαι, ἀποσχισθέντες ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, νὰ μετανοήσῃ, νὰ κλαύσῃ πικρῶς, νὰ ταπεινωθῇ καὶ τότε εἶναι δεκτός. ([http://www. impantokratoros. gr/C140A962. el. aspx](http://www.impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx))

■ **Γέρων Παῖσιος Ἀγιορείτης:** «Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καὶ ἀπαγόρευσαν τὶς σχέσεις μὲ αἰρετικό. Σήμερα λένε: «Ὅχι μόνο μὲ αἰρετικό ἀλλὰ καὶ μὲ Βουδιστὴ καὶ μὲ πυρολάτρη καὶ μὲ δαιμονολάτρη νὰ συμπορευθῶμε. Πρέπει νὰ θρίσκονται στὶς συμπροσευχές τους καὶ στὰ συνέδρια καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἶναι μία παρουσία». Τὴν παρουσία; Τὰ λύνουν ὅλα μὲ τὴν λογικὴ καὶ δικαιολογοῦν τὰ ἀδικαιολόγητα. Τὸ εὐρωπαϊκὸ πνεῦμα νομίζει ὅτι καὶ τὰ πνευματικὰ θέματα μποροῦν νὰ μπουῖν

στὴν Κοινὴ Ἀγορά. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους ποὺ ἔχουν ἐλαφρότητα καὶ θέλουν νὰ κάνουν προβολή, «Ἱεραποστολή», συγκαλοῦν συνέδρια μὲ ἑτεροδόξους,

1. Ὁ μακαριστὸς π. Δανιὴλ Κατουνακιώτης
2. Ὁ μακαριστὸς π. Γαβριὴλ Διονυσιάτης
3. Ὁ μακαριστὸς Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος
4. Ὁ μακαριστὸς Γέρων Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης

γιά να γίνεται ντόρος και νομίζουν ότι θα προβάλουν έτσι την Ὁρθοδοξία, με τὸ νὰ γίνουν δηλαδή ταρμασοσαλάτα με τοὺς κακοδόξους. (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Μέ πόνο καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο», Λόγοι Α', σελ. 347-349, Ἐκδόσεις Ἱερὸν Νοσηστῆριον «Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονικῆς)

■ **Γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης:** «Ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ λεγόμεναι Ἀνατολικαὶ ἢ Δυτικαὶ ἀποτελοῦν αἰρετικὰ ἀθροίσματα μικρὰ ἢ μεγάλα, σώματα νοσοῦντα ποικίλως καὶ ἄλλα ἐντέλως νεκρά... Κατόπιν ὧν αὐτῶν εἶναι πολὺ περίεργον, πῶς ἐλπίζεται μία προσέγγιγας τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ὅταν ἡ πτῶσις τοῦ θεωρεῖται ἡ Τρίτη εἰς τὴν ἱστορίαν, μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν πρωτοπλάστων καὶ κατόπιν τοῦ Ἰουδα, ὡς λέγει ὁ Πόποβιτς; Ἡ πῶς δύναται νὰ γίνη διάλογος μετὰ τὸν προτεσταντισμόν, ὅταν ἡ πτῶσις τοῦ εἶναι τόσοσὺν μεγάλη, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ νὰ ἔχουν ἐν πολλοῖς ὑπερβάλλει εἰς ἀρειανισμόν καὶ αὐτόν τόν Ἄρειον;» (Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀριθμ. φύλλου 97, 10 Φεβρουαρίου 1969).

■ **Γέρων Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος:** Σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἀθηναγόρα: «Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ αἰρετικὸς Πάπας νὰ εἶναι ὁ Πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Χριστιανοσύνης καὶ Ὑμεῖς ὁ δεῦτερος; Πότε ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν συνηρίθμωσεν ὁμοῦ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τοὺς Ἐπισκόπους τῶν αἰρετικῶν; Δογματικῆς καὶ κανονικῆς ἀκριβεῖας γλῶσσαν ὁμιλεῖτε ἡ εὐελίκτου διπλωματικῆς ὑποκρισίας; Ἐπίσκοπος εἶσθε ἡ διπλωμάτης; Πῶς δ' ἀκόμη εἶναι δυνατόν νὰ αἵρωνται αἱ κανονικαὶ τῆς Ἐκκλησίας ποιναί, ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (ἡ αἵρεσις) οὐ μόνον ἐξακολουθῇ νὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ αἰσιῶς αὔξεται καὶ μεγεθυνέται καὶ γαυριᾷ;» (<http://www.impantokratoros.gr/0E59A0BF.el.aspx>).

■ **Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης:** «Τὴν στάσιν αὐτὴν ἐτήρησεν ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν καὶ ἐναντι τοῦ παπισμοῦ. Ἠσθάνετο ἡ Ἐκκλησία ὅτι ἡ παρέκλισις τοῦ παπισμοῦ δέν συνίσταται μόνον εἰς τὴν χρῆσιν διαφόρου διοικητικοῦ συστήματος ἢ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς βαθυτέρας ἀλλοιώσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος. Οἱ βυζαντινοὶ θεολόγοι δέν ἦσαν ἀφελεῖς οὔτε φανατικοὶ καὶ ἐξτρεμισταί, ὅταν ἔγραφον ἀξιολόγους πραγματείας διὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Filioque. Ἡ καὶ «ἐκ τοῦ Υἱοῦ» ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσάγει τὴν διαρχίαν ἢ τὸν ἡμισαβελλιανισμόν εἰς τὴν ἁγίαν Τριάδα, ὑποτιμᾷ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ παραποιεῖ ὅλην τὴν Τριαδολογίαν, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Βλαδίμηρος Λόσκι... (Ὁρθόδοξια καὶ Οὐμανισμός, Ὁρθόδοξια καὶ Παπισμός, ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, ἱ. μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 1998, σελ. 87-89).

■ **Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθεΐτης:** «Παπικοί, Προτεστάνται, Χιλισταί, Μασῶνοι, Ἐνωτικοί, Οἰκουμενισταί, καὶ κάθε ἄλλη «ρίζα πικρίας», ὅλοι αὐτοὶ «μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ Θερίῳ διδόασιν. Οὗτοι μετὰ τοῦ Ἀρνίου πολεμήσουσι,

1. Ὁ μακαριστὸς Ἁγιορεῖτης Μοναχὸς π. Θεόκλητος Διονυσιάτης
2. Ὁ μακαριστὸς Κανονολόγος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος
3. Ὁ μακαριστὸς π. Γεώργιος Καψάνης, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.
4. Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β' (Κατζίσταυρος)

καί τὸ Ἀρνίον νικήσῃ αὐτούς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ Βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοὶ» (Ἀποκ. 17, 13).

»Φρονοῦμεν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει καμμία θέση ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ συνονθύλευμα τῶν πλανῶν καὶ τῶν αἱρέσεων. Αὐτὸ τὸ δόλιο «οἰκουμενικὸ» κατασκευάσμα δὲν ἀποσκοπεῖ στὴν ἀναζήτηση τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ κατὰ τὸν π. Χαράλαμπον Βασιλόπουλον «εἶναι ἕνα ἀνακάτεμα ἀφανισμοῦ τῆς Ἀλήθειας. Εἶναι μία προσπάθεια ὅχι νὰ βροῦν τὴν ἀλήθεια οἱ πλανεμένοι, ἀλλὰ νὰ τὴν χάσουν καὶ ἐκεῖνοι πού τὴν ἔχουν, ἐκεῖνοι δηλαδὴ πού πιστεύουν στὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». (<http://www.impantokratoros.gr/C9FEDA67.el.aspx>)

Ἱεράρχες καὶ Κληρικοὶ

Επιφανεῖς Ἱεράρχες καὶ Κληρικοὶ τῆς πατρίδας μας κατεδίκασαν στὴν πλειονότητά τους τίς παπικὲς πλάνες καὶ τήρησαν πάντοτε κριτικὴ καὶ αὐστηρὴ στάση ἐναντὶ τῶν διαλόγων.

Συμπροσευχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μὲ τὸν Καρδινάλιο τοῦ Μονακό, 8 Δεκεμβρίου 2012.

■ **Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Β' (Χατζηταύρου)** παρατηρεῖ: «Ὁ ἀφορισμὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς αἰρετικῆς τυγχάνει πράξις πανορθόδοξος, ὡς ἐπικυρωθεῖσα κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρὰ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐπομένως μόνον διὰ Συνόδου Πανορθόδοξου δύναται νὰ ἀρθῇ» (Χρυσόστομος Β', Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν, Τὰ Πεπραγμένα ἀπὸ 1.10.1965-20.4.1967, σελ. 334,337).

■ **Ὁ Μητρ. Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος γράφει**, ἀπαντώντας σέ κάποιον δικηγόρο: «Πλανᾶται πλάνην δεινὴν ὁ γνωμοδοτήσας, ἂν νομίζῃ ὅτι αἰρετικὸς εἶναι μόνον ὁ πρεσβευτὴς αἵρεσιν "ἐπὶ τοῦ Τριαδικοῦ καὶ Χριστολογικοῦ δόγματος". Οὐδεμία π.χ. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἢ οἰκουμενικῶς ἐπικυρωθεῖσα Τοπικὴ εἶπε τι περὶ τοῦ κεφαλαιωδестаτοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, οἷον εἶναι τὸ περὶ Μυστηρίων. Ἄν, λοιπόν, κηρύξῃ κάποιος ὅτι δέχεται μόνον δύο ἢ τρία Μυστήρια καὶ τὰ ἄλλα τὰ θεωρεῖ ἀνοησίας... αὐτὸς δὲν εἶναι αἰρετικὸς; Τί ἀπαντᾷ ἐπ' αὐτοῦ ὁ γνωμοδοτήσας; Εἰς ἀπάντησιν ὅτι θεβαίως εἶναι αἰρετικὸς... τότε συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τοῦ "ὑποχρεοῦται νὰ μᾶς πληροφορήσῃ... ἐν ποίᾳ Οἰκουμενικῇ ἢ οἰκουμενικῶς ἐπικυρωθεῖσῃ Τοπικῇ Συνόδῳ κατεκρίθησαν ταῦτα (τὰ φρονήματα). Ἀναμένομεν!» (Ἀμβροσίου Μητρ. Ἐλευθερουπόλεως, 3ο τεύχος «Θεοδρομίας», 2006, σελ. 364)

■ **Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Σερραφείμ Τίκας:** Σέ συνάντησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στὴν Μονὴ Πεντέλης κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Φωτίου τὸ Μεγάλου, ἐρώτησε τοὺς Καθηγητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν: «Εἰσεῖς πού γνωρίζετε καλὰ Θεολογία, κ. Καθηγηταί, πέστε μου τὸ Βατικανὸν εἶναι Ἐκκλησία;» Καὶ εὐθὺς ἀπάντησε ὁ ἴδιος χωρὶς νὰ περιμένει ἀπάντησιν ἀπὸ αὐτούς: «Εἰγὼ σὰς λέω ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν εἶναι Ἐκκλησία, εἶναι Κράτος».

■ **Μητροπολίτης Φλωρίνης Αὐγουστίνος Καντιώτης:** «...ἐκτὸς τῆς Μῆδς αὐτῆς Ἐκκλησίας (τῆς Ὁρθόδοξου), ὅλαι αἱ ἄλλαι –αἱ ὁποῖαι καταχρηστικῶς ὀνομάζονται ἐκκλησίαι– δὲν εἶνε παρὰ αἱρέσεις καὶ σχίσματα. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὸν παπισμὸν ὁμιλοῦντες... δὲν εἶνε ἀπλῶς σχίσμα,

Συμπροσευχή του Οικουμενικού Πατριάρχου και της συνοδίας του με τόν Πάπα Βενέδικτο στή Ρώμη. Δέν εἶναι αὐτό ἀποδοχή τῆς κανονικότητας τῆς χάριτος τῆς ἱερωσύνης στούς Παπικούς; (Φωτογραφία Ν. Μαγγίνα)

ὅπερ ἀντικανονικῶς ἤρθη ὑπό τοῦ πατριάρχου Ἀθιναγόρου, ὡς ἄλλοτε εἵπομεν, ἀλλά καί αἵρεσις, ἄθροισμα κακοδοξιῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυριώτεραι εἶνε τό πρωτεῖον καί τό ἀλάθητον τοῦ πάπα, διά τῶν ὁποίων ὁ ποντίφηξ, ὡς ἄλλος ἐωσφόρος, ἐπήρθη ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας, ὑπεράνω Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων, καί προσκυνεῖται ἐν συνειδήτῳ ἢ ἀσυνειδήτῳ ὡς Θεός» (Ὁρθόδοξος Τύπος, 15 Αὐγούστου 1986, Α.Φ. 706).

■ **Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος:** «Ἡ Παπική «Ἐκκλησία» εἶναι αἵρεση, αἰρετικό «διδασκαλεῖον», δηλαδή παρασυναγωγή (ἀντορθόδοξη, ἀντιευχαριστιακή, ἀντιεκκλησιαστική) καί ποτέ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ... Ἡ Παπική «Ἐκκλησία», οὕσα στήν πλάνη, ὄχι μόνον προσπαθεῖ νά πλανήσῃ τούς Ὁρθοδόξους, ἀλλά ἀγωνίζεται νά πλανήσῃ καί τούς δίκους τῆς ὁπαδούς κρατῶντας αὐτούς στήν πλάνη...» (Σεβ. Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, Ἀνατολικά Α', ἐκδ. 1. Μ. Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, 1993, σελ. 426, 433).

■ **Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ:** «Σχετικά μέ τίς κακόδοξες οἰκουμενικές θεωρίες περί «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» καί «ῥύο πνευμόνων» καί τῆς Οὐνίας, εἶναι γνωστό ὅτι αὐτές υἱο-

θετήθηκαν ἀπό τό ἀπαράδεκτο, ἐπαίσχυντο καί ἄστοχο ἐκκλησιολογικῶς κείμενο τοῦ Βαλαμάνδ τοῦ Λιβάνου τό 1993. Ἐκεῖ ἀναγνωρίζεται ἡ αἰρετική παρασυναγωγή τοῦ Παπισμοῦ, ὄχι μόνον ὡς «Ἐκκλησία», ἀλλά καί ὡς «ἀδελφή Ἐκκλησία» μέ τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Δηλαδή ἐξισώνεται ἐκκλησιολογικῶς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μέ τήν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ... Ἀναγνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τόν Παπισμό ὡς «Ἐκκλησία»; Εἶναι, ὅμως, «ἐκκλησία» ἡ αἵρεσις; Πλήθος Ὁρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τόν Παπισμό ὡς αἵρεση» (Ἐπιστολή Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ πρὸς τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο τῇ 27ῃ Ἰουνίου 2013).

■ **π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, Καθηγητής Δογματικῆς (2001):** «τό *filioque* εἶναι αἵρεσις ἀσχετῶς οἰασθήποτε μεμονωμένης γνώμης ἢ ἐκφράσεως καί «Ἑλληνος συγγραφέως, ἄν καί δέν ὑπάρχει οὔτε εἰς «Ἑλλην»...» (π. Ρωμανίδη, Δογματική καί Συμβολική Θεολογία τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Τόμ. Α', ἐκδ. Πουρναρά Θεολογία 1983, σελ. 343).

■ **Ἀρχμ. Σπυρίδων Μπιλάλης:** «Εἶναι γεγονός, ὅτι πᾶσαι αἱ δογματικά διαφοραὶ Ὁρθοδόξων καί Λατίνων εἶναι σοβαραί, μὴ δυνάμεναι

νά “οικονομηθῶσι”, χάριν τῆς ἐνώσεως διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑποτιμώσεως ἢ διὰ τῆς ἀναζητήσεως μιᾶς νέας ἀπαραδέκτου “νεοπατερικῆς” ἐρμηνείας... Ἰδιαίτερον ὁμως σοβαρότητα προσλαμβάνει τὸ ἱστορικόν “νεόπλασμα” τῆς αἰρέσεως τοῦ Filioque, τὸ ὁποῖον ἐνεσφηνώθη εἰς τὸ Λατινικόν credo, μολοντοῖ εἶναι ξένον πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὴν συμφωνίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν συμφωνίαν τῶν Πατέρων» (Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος **Μπαλάλη**, Ἡ αἵρεσις τοῦ filioque, Τόμ. Α', ἐκδ. Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθήνα 1972, σελ 15).

■ **π. Γεώργιος Μεταλληνός**: «...Προχωρήσαμε βεβαιωμένα στὸν Θεολογικὸ Διάλογο, χωρὶς ὁμως νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ βασικός ὅρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἄρση δηλαδὴ τοῦ παπικοῦ πρωτείου καὶ ἀλαθῆτου, δεδομένου ὅτι ὁ παπικός θεσμός συνιστᾷ τὴν τραγικότερη ἀλλοίωση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ σημαντικότερο ἐμπόδιο στὴν “ἐν ἀληθείᾳ” συνάντησιν Ῥωμαιοκαθολικοῦ καὶ Ὁρθόδοξου» (π. Γ. **Μεταλληνός**, Διάλογοι Χωρὶς Προσωπτεῖο, Ἐν συνειδήσει, Δεκ. 2006).

■ **π. Θεόδωρος Ζήσης**: «Ὁ παπισμός εἶναι βλάσφημη αἵρεση». «ἔχουμε στὴν ἐποχὴ μας τίς αἵρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, γιὰ τίς ὁποῖες οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ἡγέτες σιωποῦν. Πολύ μεγάλη αἵρεση ὁ Παπισμός, εἰκοσιμία καινοτομίας ἔχει: filioque, ἀλάθητο, πρωτεῖο τοῦ Πάπα, ἄζυμα, καθαρτήριο πῦρ, τοῦ κόσμου τίς αἵρέσεις καὶ πολὺ χειρότερη αἵρεση ὁ Προτεσταντισμός». (http://www.egolpion.net/f_zisis_aireseis.el.asp#ixzz3Ho9glSF) «Πάντως, ἀκόμη καὶ ἂν δέν ὑπῆρχαν συνοδικές ἀποφάσεις, ἀκόμη καὶ ἂν γιὰ διαφόρους λόγους δέν καθίστατο δυνατόν νὰ συγκληθοῦν σύνοδοι, αὐτὸ δέν ἀπαλλάσσει τὸν Παπισμὸ καὶ τὸ γέννημά του τὸν Προτεσταντισμὸ ἀπὸ τὸν χαρακτήρα τῆς αἵρέσεως... Ἡ πίστις καὶ ἡ συνειδησις τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ὅτι ὁ Παπισμός καὶ κατόπιν ὁ Προτεσταντισμός εἶναι αἵρέσεις εἶναι ὀλοφάνερη καὶ ἀστασίαστη» (π. Θεόδωρος **Ζήσης**, Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας-Οἰκουμενισμός καὶ Παπισμός, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσ/κη 2004).

Ἀκαδημαϊκοὶ Θεολόγοι

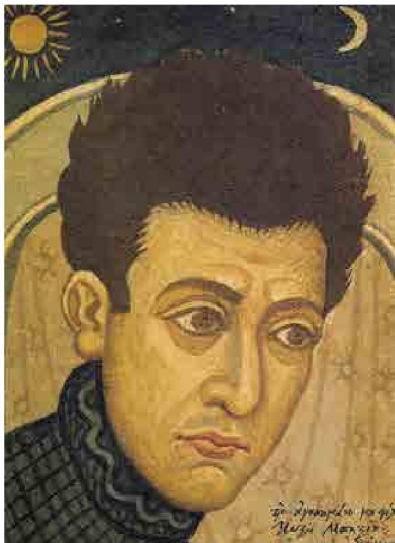
Τις ἴδιες θέσεις ἔχουν πάνω στὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἐγκριτοὶ δάσκαλοι τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας:

■ **Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, καθηγητῆς Παν/μίου Ἀθηνῶν**: «Μετά τὰς μεγάλας αἵρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, Νεστοριανισμοῦ, Μονοφυσισμοῦ, Σαββελιανισμοῦ κ.λπ. ὑπ' οὐδενός ἐτέρου ἠπειλήθη ἡ Ὁρθοδοξία ἰδίᾳ μετὰ τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 τόσο ὅσον ἀπὸ τὸ Δικερω Γίγαντα τῆς Ῥώμης, ὁ ὁποῖος δέν ἐδίστασε προκειμένου νὰ ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του εἰς τὴν χρῆσιν καὶ τῶν πλέον φρικαλέων μέσων. Οὕτω διὰ τῶν ληστρικῶν ἐκείνων ἐπιχειρήσεων, τὴν κατ' εὐφημισμὸν λεγομένων σταυροφοριῶν, ἡδυνήθη πράγματι δι' ἓνα διάστημα νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχίαν του καὶ ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὸ σῶμα τῶν Ὁρθοδόξων, ὅχι ὁμως καὶ τὴν ψυχὴν των. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε ἦτο τὸ μῖσος καὶ ἡ βαθεῖα ἀποστροφή πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ βεβηλώσῃ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν μέ τὰς κακοδοξίας του, διαπράττοντας οὕτως, ὡς εἶδομεν, τὴν τρίτην μεγάλην προδοσίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος» (**Ὁρθόδοξος Τύπος**, 31 Ἰουλίου 1979, ἀριθμ. φύλλου 369, σελ. 1,2).

■ **Ὁ καθηγητῆς Δογματικῆς Μ. Φαράντος, ἀνάμεσα σέ πολλὰ ἄλλα, γράφει**: «Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἄρχεται ἡ αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ. Διὰ τοῦ δόγματος τούτου ὁ παπισμός διαστρέφει σχεδὸν σύνολον τὴν ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν» (**Φαράντος Μ.**, Τὸ Παπικὸν Πρωτεῖον, Δογματικὴ θεώρησις ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου, Ἀθήναι 1969, σελ. 46).

■ **Ὁ καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου**: «Στὴν ὀρθόδοξη συνειδησις εἶναι βαθιὰ χαραγμένη ἡ πίστις ὅτι ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικός, ἐπεὶ ἔχει ἐκπέσει τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ ἔχει διατυπώσει δόγματα, ποῦ οὔτε στὴν ἁγία Γραφή οὔτε στὴν ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀπαντοῦν» (Καθηγητοῦ Ἀνδρέα **Θεοδώρου**, «Ὁ Πάπας εἶναι αἰρετικός», Ὁρθόδοξος Τύπος, 19 Φεβρουαρίου 1988, ἀρ. φ. 777, σελ. 4).

■ **Ὁ Καθηγητῆς Δημήτριος Τσελεγγίδης**: «Εἶναι λοιπὸν φανερό ὅτι, ἐπισημῶς, ἀπὸ τὸ 1014 ὁ Ῥωμαιοκαθολικισμός δέν εἶναι Ἐκκλησία. Τοῦτο πρακτικῶς σημαίνει ὅτι δέν ἔχει τὴν ὀρθὴ ἀποστολικὴ πίστις καὶ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ. Δέν ἔχει τὴν ἄκτιστη Χάρη καὶ κατεπέκτασι δέν ἔχει τὰ θεουργὰ μυστήρια, ποῦ καθιστοῦν τὸ Θεανθρώπινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας «κοινωνία θεώσε-

Κυρ-Φώτης, ὁ Κόντογλου, πολὺ σημαντικὸς ἀγιογράφος, συγγραφέας καὶ Λογοτέχνης, ὁμνιτὴς τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ σφοδρὸς πολέμιος τοῦ παπισμοῦ, τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τῆς ὀρθολογιστικῆς Δύσεως.

ως» τοῦ ἀνθρώπου. Καί, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καὶ νὰ παραμένει ἕως τῆς συντελείας μία καὶ ἀδιαίρετη, κάθε χριστιανικὴ κοινότητα, ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπλὰ αἰρετικὴ». (Περιοδικό «Ἐν Συνειδήσει», Ἄρθρο κ. Δημ. Τσελεγγίδη, Εἶναι οἱ Ἑτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας», ἐκδ. 1. Μ. Μεγάλου Μετώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 83).

■ **Φώτης Κόντογλου:** «Μεγάλο, πολὺ μεγάλο καὶ σπουδαῖο εἶναι ἓνα ζήτημα ποὺ δὲν τοῦ δώσανε σχεδὸν καθόλου προσοχὴ οἱ περισσότεροι Ἕλληνες. Κι αὐτὸ εἶναι τὸ ὅτι ἀπὸ καιρὸ ἀρχίσανε κάποιοι δικοὶ μας κληρικοὶ νὰ θέλουν καὶ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ δέσουν στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς παπικοὺς, ποὺ ἐπὶ τόσοις αἰῶνες μᾶς ρημάζανε. Γιατί, στὰ ἀληθινὰ, δὲν ὑπάρχει πῶς μεγάλος ἀντίμαχος τῆς φυλῆς μας, κι ἐπίμο-

νος ἀντίμαχος, ποῦ, σώνει καὶ καλά, θέλει νὰ σθῆσει τὴν Ὁρθοδοξία. Οἱ δεσποτάδες ποῦ εἶπα πῶς τοὺς ἔπιασε, ἄξαφνα κι ἀναπάντεχα, ὁ ἔρωτας μὲ τοὺς Λατίνους, λένε πῶς τὸ κάνουν ἀπὸ «ἀγάπη». Μὰ αὐτὸ εἶναι χονδροειδέστατη δικαιολογία καὶ καλὰ θὰ κάνουν νὰ παρατήσουν αὐτὰ τὰ ροσόλια τῆς «ἀγάπης», ποῦ τὴν κάνανε ρεζίλι. Ὁ διάβολος, ἅμα θελήσει νὰ κάνει τὸ πιὸ πονηρὸ παιγνίδι του, μιλά, ὁ ἀλιτῆριος γιὰ ἀγάπη. Ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς, τὸ λέγει κι αὐτὸς κάλπικα, γιὰ νὰ ξεγελάσει. Τώρα, στὰ καλὰ καθούμενα, τοὺς ρασοφόρους μας στὴν Πόλη, τοὺς ἔπιασε παροξυσμὸς τῆς ἀγάπης γιὰ τοὺς Ἰταλιάνους, ποὺ στέκονται, ὅπως πάντα, κρύοι καὶ περήφανοι καὶ δὲν γυρίζουν νὰ τοὺς δοῦνε αὐτοὺς τοὺς «ἐν Χριστῷ ἀδελφούς», ποὺ δὲσα τοὺς κάνανε ἀπὸ τὸν καιρὸ τῶν Σταυροφόρων ἴσαμε τώρα, δὲν τοὺς τᾶκανε μήτε Τοῦρκος, μήτε Τάταρος, μήτε Μωχαμετάνος. Ἰσως καὶ οἱ δικοὶ μας νὰ κάνουν ἀπὸ παρεξηγημένη καλωσύνη» (Φώτης Κόντογλου, *Μυστικὰ ἀνθῆ*, ἐκδ. Παπαδημητρίου, σελ. 51-53).

Καταγράψαμε ἐνδεικτικὰ τίς πλέον χαρακτηριστικὲς καταδίκες τῆς αἵρέσεως τοῦ παπισμοῦ ἀπὸ Συνόδους, Ἀγίους, Ἐπισκόπους, Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Καθηγητὲς Πανεπιστημίου. Ὑπάρχουν, βεβαίως, καὶ πλείστες ἄλλες ἀναφορὲς στὶς παπικὲς πλάνες, καθὼς καὶ στὶς πλάνες τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ συγχρόνου οἰκουμενισμοῦ. Ἡ συντριπτικὴ, ἄλλωστε, πλειονότης τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ θεολόγων ἀκολουθεῖ τὴν πατροπαράδοτη ὁδὸ, ποῦ ἦταν πάντοτε αὐστηρὴ καὶ κριτικὴ πρὸς τίς αἵρέσεις.

Ἐχουν, ἄλλωστε, ἐκπονηθεῖ καὶ δημοσιευθεῖ πλῆθος θεολογικῶν μελετῶν στὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνατρέξει καὶ στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται ἀνάλογες ἀντιδράσεις καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ὀρθοδόξους κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Οι Άγιορείτες για τούς Άντιχαλκηδόνιους-Μονοφυσίτες

Μεταξύ των επίσημων διαλόγων που διεξάγει η Όρθοδοξη Εκκλησία με τούς έτεροδόξους είναι και αυτή με τούς Άντιχαλκηδόνιους, ή Προχαλκηδόνιους, ή Αρχαίους Ανατολικούς. Καρπός των θεολογικών συναντήσεων, τής σχετικοποίησως των θεολογικών διαφορών και του καλλιεργηθέντος συγκρητισμού τά τελευταία χρόνια, ήταν τό ότι άρχισαν -μετά από αίτημά τους- νά άποκαλοΰνται με τό όνομα «Ανατολικοί Όρθόδοξοι», όνομασία που άντιβαίνει στην Εκκλησιαστική Ιστορία και παράδοση, αλλά και άντικατοπτρίζει τήν πρόθεση νά άντιμετωπιστοΰν με εύνοϊκότερο τρόπο και φυσικά ως όρθόδοξοι.

Η Μικτή Έπιτροπή θεολογικού διαλόγου μεταξύ Όρθοδόξων και Άντιχαλκηδόνιων και τά Κοινά Κείμενα που έχουν έκδοθεϊ κατέληξαν, μέσα από άνεπίτρεπτες ύπερβάσεις και άπλοποιήσεις, σέ αΰθαίρετα συμπεράσματα, χωρίς έρείσματα στην δογματική και έκκλησιολογική αλήθεια και άκρίβεια.

Υποστηρίχθηκαν, έτσι, και συνομολογήθη-

Άνω: Ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαΐος με τόν Άρμένιο Μονοφυσίτη Προκαθήμενο Άράμ Α΄, άνταλλάσσουν δώρα στον άρμένικο ναό του Αγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων. Κομοτηνή, 23 Σεπτεμβρίου 2014.

Μέση: Δοξολογία στον άρμένικο ναό του Αγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων, γιά τόν έορτασμό των 180 χρόνων από τό χτίσιμο του Άρμένικου ναού. Ό Οικουμενικός Πατριάρχης και ό Μητροπολίτης Μαρωνείας συνοδολογούν τόν Κύριο Ίησού Χριστό με τόν Άρμένιο "Πατριάρχη". Ποϊόν Χριστό άραγε;

Κάτω: Ό Άρμένιος "Πατριάρχης" Άράμ Α΄ προσφωνεί τόν Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαΐο μετά τήν τέλεση τής Δοξολογίας στον Άρμένικο ναό του Αγίου Γρηγορίου του Φωτιστού των Άρμενίων. Κομοτηνή, 23 Σεπτεμβρίου 2014.

καν παντελώς αθεολόγητες καί άντορθόδοξες απόψεις, όπως ότι δέν υπάρχουν διαφορές στην πίστη που νά μάς χωρίζουν καί ότι «άτυχεές συγκυρίες» καί δευτερεύοντες λόγοι (έθνικοί καί πολιτικοί) ήταν αυτοί που όδήγησαν στην απόσχιση τών Αντιχαλκηδονίων από τό Σώμα τής Μίας, Αγίας, Καθολικής καί Αποστολικής του Χριστού Έκκλησίας. Υποστηρίχθηκε, επίσης, ότι οι θεολογικές απόψεις τών Αντιχαλκηδονίων δέν ήταν πραγματικά αίρετικές, αλλά απλώς «παρεξηγήθηκαν» από τούς συγχρόνους τους Πατέρες, ενώ τώρα «κατανοήθηκαν πληρέστερα» από τούς θεολόγους έρμηνευτές, ή ότι έχουν χάσει τήν «έκκλησιαστική όρθοδοξία» αλλά έχουν «ιδεολογική όρθοδοξία» (βλ. π. Γεωργίου **Καψάνη**, *Η «ιδεολογική» όρθοδοξία τών Αντιχαλκηδονίων - Απάντηση σε απόψεις του Καθηγητού κ. Γ. Μαρτζέλου*, έκδ. Άγ. Όρος 2005, σελ. 42).

Τίς τελευταίες δεκαετίες έχουν ύπογραφεϊ πλήθος κειμένων καί «Κοινών Δηλώσεων» πρόσ αυτή τήν κατεύθυνση καί γίνονται έντατικές προσπάθειες γιά τήν ολοκλήρωση τής πλήρους κοινωνίας τών Αντιχαλκηδονίων μέ τήν Όρθόδοξη Έκκλησία, κάτι που φαντάζει πολύ κοντινό. Έτσι, μέσα στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών ταυτιζόμαστε οι Όρθόδοξοι μέ τούς Μονοφυσίτες καί όνομαζόμαστε όλοι από

κοινού Όρθόδοξοι, συμμετέχοντας σε κοινές «διορθόδοξες» έπιτροπές. Τό πιο δυσάρεστο όμως είναι, μετά από αυτήν τήν άμβλυνση, νά συγκροτούμε καί μόνοι μας διορθόδοξες έπιτροπές καί νά συντάσσουμε κοινά κείμενα μέ τούς Μονοφυσίτες ως κείμενα τών Όρθοδόξων

Άνω: Ό Άρμένιος «Πατριάρχης» Αράμ Α΄ γίνεται δεκτός ως κανονικός ιεράρχης τής Έκκλησίας στην Άλεξανδρούπολη από τόν Μητροπολίτη Άλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμο. Ξεναγήση στόν Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου, Άλεξανδρούπολη, 22 Σεπτεμβρίου 2014.

Μέση: Ό Άρμένιος «Πατριάρχης» Αράμ Α΄ ξεναγείται στο Ναό του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, στη Θεσσαλονίκη. Στο Έρσο Βήμα εισέρχεται ως κανονικός επίσκοπος τής Έκκλησίας, 24 Σεπτεμβρίου 2014. Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας τελέστηκε Δοξολογία από κοινού μέ τούς όρθοδόξους στόν άρμένικο ναό τής Παναγίας γιά τόν έορτασμό τών 100 χρόνων από τήν ίδρυση τής Άρμένικης «Έκκλησίας» στη Θεσσαλονίκη.

Κάτω: Αναγόρευση του Άρμενίου «Πατριάρχη» Αράμ Α΄, ως επίτιμου διδάκτορα Θεολογίας στο Θεολογικό Τμήμα του Έθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Άθηνών, παρουσία εκπροσώπου τής Αρχιεπισκοπής Άθηνών, άλλων Μητροπολιτών, κληρικών καί Καθηγητών του Πανεπιστημίου.

(βλ. <http://o-nekros.blogspot.gr/2013/03/oriental-orthodox-churches.html>).

Έχουν όντως όρθόδοξη πίστη οι Αντιχαλκηδόνιοι; Ποιά ήταν άνέκαθεν ή θέση της Όρθόδοξης Έκκλησίας γι' αυτούς; Δέχονται οι Αντιχαλκηδόνιοι τις Οικουμενικές Συνόδους και τά όρθόδοξα δόγματα όπως αυτά έχουν έκφραστεί από τους θεοφόρους Πατέρες της Έκκλησίας μας; Ποιά είναι ή άποψη πού έχει έκφράσει τό άγιώνυμο Όρος όλα αυτά τά χρόνια γιά τους Αντιχαλκηδόνιους και την «όρθοδοξία» τους;

Σέ ό,τι άφορά την ιστορική εξέλιξη του θέματος είναι γνωστό ότι «ή Δ' Οικουμενική Σύνοδος άποτελεί όρόσημο στην ιστορία και την θεολογία της Έκκλησίας. Η συμβολή της στην διατύπωση της Όρθόδοξου Χριστολογίας υπήρξε καθοριστική. Χάρης σ' αυτή την διατύπωση, πού ολοκληρώθηκε μέ την ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδο, διασφαλίζεται τό άληθινά θεανθρώπινο στην Έκκλησία. Είναι όδυνηρό πού όλόκληροι λαοί στην Μέση Ανατολή, οι λεγόμενοι Αντιχαλκηδόνιοι, συνεχίζουν νά την άρνούνται» (Ιερομ. **Λουκά Γρηγοριάτου**, *Ο σύγχρονος διάλογος Όρθόδοξών και Αντιχαλκηδόνιων υπό τό φώς της παραδόσεως της Έκκλησίας*, http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_9701.html).

Σύμφωνα μέ τόν μακαριστό Αρχιμ. Γεώργιο Καψάνη, Ηγούμενο της Ιερής Μονής Όσίου Γρηγορίου, πού έχει άσχοληθεί επί δεκαετίες και έχει γράψει πλήθος μελετών και άρθρων γιά τό θέμα αυτό, «Αντιχαλκηδόνιοι Μονοφυσίτες όνομάζονται οι Χριστιανοί, οι όποιοι δέν έδέχθησαν

την Δ' και τις έπόμενες Οικουμενικές Συνόδους, άπεκόπησαν από την Έκκλησία του Χριστού και έσχημάτισαν τις μονοφυσιτικές έκκλησίες της Ανατολής, δηλαδή των Κοπτών της Αιγύπτου, των Αιθίοπων, των Αρμενίων, των Συροϊακωβιτών και των Ινδών του Μαλαμπάρ» (Ι. Μ. Όσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, *Είναι οι Αντιχαλκηδόνιοι όρθόδοξοι*; Άγιον Όρος, 1995, σελ. 9).

■ **Κοπτική Κοινότητα:** Η λέξη Κόπτης προέρχεται από την αρχαία αιγυπτιακή γλώσσα και σημαίνει Αιγύπτιος. Η Αίγυπτος ήταν στην ουσία ή μητέρα του μονοφυσιτισμού, ό οποίος δημιουργήθηκε από την λανθασμένη έρμηνεία της Χριστολογίας του Αγίου Κυρίλλου Αλεξανδρείας. Οι ιδρυτές της αίρέσεως του μονοφυσιτισμού ύποστήριζαν την λανθασμένη αυτή έρμηνεία στην προσπάθεια αντίδρασής τους στόν Νεστοριανισμό. Έτσι, είναι φυσικό ότι ό μονοφυσιτισμός κυριάρχησε στην Αίγυπτο.

■ **Αιθιοπική Κοινότητα:** Τό 1951 άποκόπηκε από τους Κόπτες ή κοινότητα της Αιθιοπίας δημιουργώντας ξεχωριστή θρησκευτική κοινότητα. Από αυτήν προέρχεται και ή μονοφυστική «Όρθόδοξη Έκκλησία Tewehedo της Ερυθραίας», ή όποία τό 1993, ταυτόχρονα μέ την έθνική της ανεξαρτητοποίηση έλαβε και την «έκκλησιαστική».

■ **Άρμενική Κοινότητα:** Οι Άρμένιοι δέν συμμετείχαν-έξαιτίας της έμπόλεμης κατάστασης στην όποία βρισκονταν τότε-ούτε στην Β'

ούτε στην Γ' Οικουμενική Σύνοδο, αλλά άποδέχτηκαν τις αποφάσεις τους. Δέν συνέβη όμως τό ίδιο και μέ την Δ' Οικουμενική Σύνοδο, της όποίας άρνήθηκαν νά άποδεχθούν τις αποφάσεις, καθώς είχαν ήδη άσπασθεί τις μονοφυσιτικές κακοδοξίες. Παρόλα αυτά δέν άποκόπηκαν από

Άνταλλαγή δώρων του Μητροπολίτου Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου και του Άρμενίου "Πατριάρχου" Αράμ. Αλεξανδρούπολη, 22 Σεπτεμβρίου 2014.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὁ Καρδινάλιος Kurt Koch, ὁ Καρδινάλιος τῆς Βιέννης Christoph Schönborn καὶ ὁ «Πατριάρχης» τῶν Κοπτῶν Θεόδωρος Β' εὐλογοῦν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τὸν ἐορτασμό τῶν 50 χρόνων τοῦ Ἰδρύματος «Pro Oriente» στὴ Βιέννη. Τὸ συγκεκριμένο Ἰδρυμα εἶναι οἰκουμενιστικὸς ὀργανισμὸς στὸ ὅριο τοῦ Παπισμοῦ μὲ σκοπὸ «τὴν ἀλληλογνωριμία καὶ προσέγγιση μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ δύσης». Βιέννη, 11-10-2014.

τὴν Ἐκκλησία μέχρι τὴν Β' Σύνοδο τοῦ Ντβίν (553-555), ὁπότε καὶ ἀποσχίστηκαν ὀριστικά ἀπὸ τὸ Σῶμα Της.

■ **Συροϊακωβίτες:** Οἱ Ἰακωβίτες ἀποτελέσαν τὸ δυτικὸ συριακὸ χριστιανισμὸ μὲ κέντρο τὴν Ἀντιόχεια. Ἐλαβαν τὴν ὀνομασία τους ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο Βαραδαῖο (Σύρο ἱεραπόστολο) τὸ 542/3. Λόγω τῶν συνεχῶν διώξεων ποὺ ὑπέστησαν, δὲν κατάφεραν νὰ ἀποτελέσουν ἓνα ἐνιαῖο σῶμα. Ὡστόσο διατήρησαν τὴν ἐνότητά τους ἂν καὶ διασκορπισμένοι σὲ διάφορα ἐδάφη τῆς Συρίας.

■ **Ἐκκλησία τῆς Μαλάνκαρα - Ἐκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ:** Ἡ Ἐκκλησία τῆς Μαλάνκαρα καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μαλαμπάρ εἶναι ἀνεξάρτητες μεταξὺ τους ἀντιχαλκηδόνιες κοινότητες στὴν Ἰνδία. Χωρίστηκαν τὸ 1972, ἀλλὰ διατηροῦν φιλικές σχέσεις. Τὰ μέλη τους καυχῶνται γιὰ τὴν καταγωγή τῶν Ἐκκλησιῶν τους ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Θωμᾶ, ποὺ ὡς γνωστὸν κήρυξε καὶ μαρτύρησε στὴν Ἰνδία. Τὸν 7ο αἰῶνα προσχώρησαν στὴν Συριακὴ Ἐκκλησία (ιακωβιτικὴ) μετὴν ὁποία εἶναι ἐνωμένες καὶ σήμερα.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἱκανὸς ἀριθμὸς Μονοφυσιτῶν προσήλθε κατὰ καιροὺς στὴ λατινικὴ Οὐνία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σχηματιστοῦν διάφορες οὐνιτικὲς κοινότητες, ὅπως εἶναι οἱ **Μαρωνίτες**

τοῦ Λιβάνου καὶ ἡ Νεστοριανὴ (Χαλδαϊκὴ) Κοινότητα.

Γιὰ δεκαεῖς αἰῶνες οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ἀντιμετωπίζονταν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς αἵρετικοὶ μονοφυσίτες καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ἀποκομμένοι ἀπὸ τὸ Σῶμα Της μέχρι τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπάνοδό τους στὴν Ἀλήθεια. Πλῆθος Ἀγίων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρονται στὶς μονοφυσικὲς κακοδοξίες καταδικάζοντάς τες καὶ πολλοὶ ἐπίσης ἄγιοι ὁμολογητὲς ὑπέστησαν μαρτύρια καὶ θάνατο γιὰ τὸ ὀρθό δόγμα περὶ τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὁ Ἅγιος Φλαβιανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ Ἅγιος Προτέριος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.

«...Ἡ διαφορά μας μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδόνιους ἀφορᾷ αὐτὸ τὸ Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες μας, ἀπὸ τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐντεῦθεν, ἐπέσήμαναν ὅτι ὄχι μόνο ὁ Εὐτυχής, ἀλλὰ καὶ ὁ Σεβῆρος καὶ ὁ Διδάσκορος δὲν εἶχαν ὀρθὴ πίστιν περὶ τοῦ Προσώπου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου καὶ τῶν δύο ἐν Αὐτῷ τελείων φύσεων, τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης. Καὶ ἀκόμη ὅτι συνέχεαν τίς φύσεις πρεσβεύοντες ὅτι ὁ Θεάνθρωπος δὲν εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεῦτερο Πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος, τὸ ὁποῖο προσέλαβε τὴν

Συμπροσευχή στη συνάντηση τῶν Ἱεροσολύμων μεταξύ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Ἀρμενίου Ἐπισκόπου, 25 Μαΐου 2014.

ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν ἔνωσε ἐν τῇ αἰδίῳ Ὑποστάσει Του μέ τὴν θεία φύση, ἀλλὰ κάποια ἄλλη Θεανθρώπινη ὑπαρξίς, ἡ ὁποία προῆλθε ἀπὸ τὴν ἔνωσιν τῶν δύο φύσεων» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, *Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὁρθόδοξοι;* Ἄγιον Ὅρος, 1995, σελ.10).

Παράλληλα μέ τῇ συγκεκριμένη πολὺ σημαντική χριστολογικὴ διαφωνία, οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ἀγνοοῦν καὶ ἀπορρίπτουν καὶ ὅλη τὴν μεταγενέστερη θεολογία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού ἀποσκοποῦσε στὴν περαιτέρω διευκρίνιση τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος.

«Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς εὐρίσκονται ὁρθόδοξοι θεολόγοι ὑποστηρίζοντες ὅτι πλέον ὁ Διόσκορος καὶ ὁ Σεβήρος δὲν εἶναι αἰρετικοί... Ἐάν παύσῃ νὰ κηρύσσεται ἐπ’ Ἐκκλησίαις ὅτι ὁ Σεβήρος εἶναι αἰρετικός καὶ παράνομος, πῶς δὲν θὰ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τὸν θεωρεῖ πλέον Ὁρθόδοξο; Καὶ πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι ὕβρις πρὸς αὐτὴ τὴν ὑπόστασι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν

Κεφαλὴ τῆς, τὸν Χριστό, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα;» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, *Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὁρθόδοξοι;* Ἄγιον Ὅρος, 1995, σελ. 199).

Καὶ ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. πρωτ. Θεόδωρος Ζήσης καταδικάζει τὴν ἀποψη ὅτι οἱ διαφορὲς Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων ὀφείλονται ἢ ἢ παρὰ νόησιν καὶ παρεξήγησιν τῆς θεολογικῆς ὁρολογίας: «*Δὲν εἶναι θέμα ἐρμηνείας ἀλλὰ ἀλλαγῆς καὶ ἀνατροπῆς τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων*» (π. Θεόδωρος Ζήσης, *Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, Οἰκουμενισμός καὶ Παπισμός*, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλ. 2004, σελ. 109).

Πέρα ἀπὸ τίς συζητήσεις πού γίνονται στὶς Μικτὲς Ἐπιτροπὲς μέ ὅποιαδήποτε κριτήρια κι ἂν χρησιμοποιοῦνται, μέ ὅποιους στόχους καὶ ὁράματα, μέ διπλωματίες καὶ ἀγαπολογίες, πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι γιὰ νὰ προχωρήσει πραγματικὰ ὅποιαδήποτε κοινωνία μέ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους θὰ πρέπει νὰ ξεπεραστεῖ «ἔνας

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος σέ θρησκευτική ἐκδήλωση τῶν Συροϊακωβιτῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ὀγκόλιθος βαρύτατος καὶ ἀμετακίνητος· τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν τέταρτη καὶ τὶς ἐπόμενες τρεῖς Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Οὔτε καὶ μποροῦν νὰ τὶς ἀναγνωρίσουν. Κάτι τέτοιο εἶναι φύσει ἀδύνατον, δεδομένου ὅτι ἐκεῖνοι προῆλθαν ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Μονοφυσίτες καὶ συνεχίζουν νὰ ἀντιτίθενται στὴ Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ πρόγονοί τους. Ἄν τὴν ἀναγνωρίσουν ὡς Οἰκουμενική, θὰ πρέπει νὰ ἀρνηθοῦν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὴν 16 αἰώνων ἀντιχαλκηδόνια ἱστορία τους. Τέτοια ἀναγνώριση θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα ριζικῆς μετάνοιας, κάτι πὺ μέχρι σήμερα δὲν ἔχει γίνει φανερό» (Περ. Ὁ Σωτήρ, 1 Ιουλίου 2012 - http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_6224.html).

Ἐμεῖς ὁμως ὡς μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, «δὲν ἠμποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ἕνα Χριστὸ πὺ οἱ δύο φύσεις Του

συγχέονται· πὺ οἱ δύο φύσεις Του δὲν εἶναι τέλειες καὶ μετὰ τὴν ἀσύγχυτο, ἄτρεπτο, ἀδιαιρέτο ἔνωσί των· διότι αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις δὲν προσλαμβάνεται σωστά ἀπὸ τὸν Θεὸ Λόγο καὶ ἄρα δὲν θεραπεύεται καὶ δὲν θεώνεται. Καὶ ἐπίσης ἂς ἐξετασθῇ μήπως ἡ σύγχυσις στὶς φύσεις πὺ ἐνώνονται στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ἀρνητικές συνέπειες καὶ στὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα πὺ ἐπιδιώκουν τὴν μετ' Αὐτοῦ ἔνωση καὶ γιὰ τὰ ὅποια ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Ἀρχέτυπο» (Ι. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὀρθόδοξοι; Ἅγιον Ὅρος, 1995, σελ. 12).

«Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκη, πρὸ τοῦ ὑπαρκετοῦ κινδύνου νὰ νοθευθῇ ἡ καθαρὰ καὶ ἀμώμητος πίστις τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα στὸ κέντρο Της πὺ εἶναι ἡ Κεφαλὴ Της, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, νὰ ὁμολογήσουμε τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι ἀκαινοτόμητον, ἀνόθευτο, ἀκεραία, «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι»» (Ἐνθα ἀνωτέρω).

Εισήγησις τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων

Τὴν ὀρθόδοξον ἀποψιν ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι δὲν ἔχουν ἀποκηρύξει καμμία ἀπὸ τῆς αἰρετικῆς ἀντιλήψεως τοὺς καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἔνωση τῶν Ὁρθοδόξων μαζί τοὺς ἐξέφρασε μὲ ἐμπεριστατωμένο ὑπόμνημά της ἡ Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ ἁγίου Ὁρους μετὰ ἀπὸ εἰσήγησιν τῆς ἀρμόδιας Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς. Παραθέτομε ἀποσπάσματα τῶν δύο αὐτῶν κειμένων.

«...Κατόπιν ὧλων τῶν ἀνωτέρω συναγεται ὅτι δὲν πληροῦνται εἰσέτι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων, καὶ ὅτι τυχόν ἐσπευσμένη ἔνωσις καὶ τὰ διεστῶτα δὲν θὰ ἐνὼση ἀρμονικῶς καὶ τὰ ἡνωμένα θὰ διασπάσῃ...

Ἄς θεωρηθῇ δέ καὶ τό κείμενο αὐτό ὡς μία ἐπιπλέον ἔνδειξις ὅτι ἡ συνείδησις τμήματος τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχει ἀναπαυθῇ μὲ τὰ μέχρι τοῦδε ἀποφασισθέντα, οὔτε θὰ ἀποδεχθῇ τοιαύτην ἔνωσιν.

Ἐν ἁγίῳ Ὁρεὶ τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1994

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς

Ὁ τῆς Βατοπαιδίου Ἀρχιμ. Ἐφραίμ

Ὁ τῆς Διονυσίου Γέρων Ἐπιφάνιος

Ὁ τῆς Φιλοθέου Γέρων Λουκάς

Ὁ τῆς Γρηγορίου Ἀρχιμ. Γεώργιος»

(Πηγὴ: Εἰναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ὀρθόδοξοι; ἐκδ. Ι. Μ.

Ὁσίου Γρηγορίου, 1995, σελ. 38-39).

Ὁ Ὁρθόδοξος Μητροπολίτης Ἀζώμης κ. Πέτρος λαμβάνει μέρος στὸν Ἀγιασμό τῶν ὑδάτων τῶν Κοπτῶν, τὴν ἡμέραν τῶν «Επιφανείων» μὲ τὸν τοπικὸν Ὁρόνιον Ναθαναήλ, στὴν Ἀβδίς Ἀμπέμπα τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2013. Ἡ ἐορτὴ αὕτη γιὰ τοὺς Κόπτες τιμᾶται μὲ τριήμερες θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ὁ ἁγιασμός ἐγίνε σὲ εἰδικὴ δεξαμενὴ σὲ γῆπεδο, παρουσία 2.000 μονοφυσιτῶν πιστῶν, ἐνῶ εἶχε ἄμεση ἀναμετάδοσιν ἀπὸ τὰ ΜΜΕ. Ἡ παρουσία τοῦ Ὁρθόδοξου Ἱεράρχου σκανδάλισε πολὺ τὸν ὀρθόδοξον λαόν.

Ἑπόμνημα τῆς Διπλῆς Συνάξεως τοῦ Ἀγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων

Οἱ Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἄθω εἰς κοινὴν σύναξιν συνέταξαν τό... ὑπόμνημα περὶ τοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων.

«...Συνειδητοποιοῦντες τὸν τοιοῦτον κίνδυνον, δηλαδὴ τὴν ἔνωσην μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων βασιζομένην ἐπὶ μὴ ὀρθοδόξων προϋποθέσεων, διατελοῦμεν ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ. Ἡ πίστις εἶναι τὸ κινδυνευόμενον καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παίζωμεν ἐν οὐ παικτοῖς. Αἰσθανόμεθα τὴν εὐθύνην ἡμῶν διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ διατήρησιν ἀκαينوτομήτων τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐως αὐτὰ παρελθόντες παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων.

»Διὰ τοῦτο καὶ ἐπισημαίνοντες καταγγέλομεν: [...]

»2. Τὴν προσβολὴν τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι αἰρεσιάρχες Διόσκορος, Ἰάκωβος, Σεβήρος κλπ. χαρακτηρισθῶν μὴ αἰρετικοί, ἀλλ' ὀρθόδοξοι εἰς τὸ φρόνημα. [...]

»4. Τὴν ριζικὴν διαφωνίαν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Χριστολογία τῶν Ἀντιχαλκηδονίων. Αὐτοὶ μὲν (Μάξιμος Ὁ μολογητής, Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Φώτιος ὁ Μέγας, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης κλπ.) ὀρίζονται ταύτην ὡς αἰρετικὴν διδασκαλίαν, ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ δὲ ὡς ὀρθόδοξον καὶ συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἀποστολικῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας. [...]

»...Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τὴν συνείδησιν τῆς λατρευοῦσης Ἐκκλησίας καὶ οὐ μετριοπαθῆς μονοφυσιστικῆς τοῦ Διοσκόρου καὶ τοῦ Σεβήρου ἀποτελεῖ αἵρεσιν...

»Πάντα ταῦτα καταγγέλοντες πρὸς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰς Σεπτὰς ἱεραρχίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὸν ἱερόν κλη-

Γεῦμα κατὰ τὴν “Διορθόδοξον” Συνδιάσκεψιν στὴν Κῶ, 17 Ὀκτωβρίου 2012. Στὴν Συνδιάσκεψιν συμμετέχουν Ὁρθόδοξοι καὶ ὅλες οἱ ὁμάδες τῶν Ἀντιχαλκηδονίων ὡς ἁμῶν Ὁρθόδοξοι. Σκοπὸς τῆς Συνδιάσκεψινς ἦταν ἡ συζήτησις ἐπὶ τῶν θεμάτων πού θὰ ἀπασχολοῦσαν τὸ ἐπόμενο Π.Σ.Ε. (Busan-2013) καὶ ἡ διαμόρφωσις κοινῆς “ὀρθόδοξης” θέσεως ἐπ’ αὐτῶν γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στὸ Π.Σ.Ε. ὡς ἡ “ὀρθόδοξη μαρτυρία”!!!

ρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν ταπεινῶς δηλοῦμεν ὅτι κινούμεθα ὑπὸ αἰσθήματος εὐθύνης καὶ μόνον ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὅσον τάχιστα ἐπαναποθέτησιν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου ἐπὶ ὀρθῶν βάσεων, τοιούτων ὥστε καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ διατηρήσωμεν δι’ ἑαυτοῦς ἀδιαλῶητον τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπὶ δέκα πέντε αἰῶνας εὕρισκονται ἀποκεκομμένοι...

»Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ’ ἣν -ὃ μὴ γένοιτο- ἡ ἔνωσις θὰ συντελεσθῇ παρὰ τὴν μόνην Ἀλήθειαν, δηλοῦμεν ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν θὰ ἀποδεχθῇ τοιαύτην ψευδῆ ἔνωσιν.

14/17 Μαΐου 1995

Ἀπαντες οἱ ἐν τῇ Κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν εἴκοσι 1. Μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὁρους Ἀθῶν.

(Πηγὴ: Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀρ. φ. 1130, 16-6-1995)

Ἀξιομνημόνευτα Ὁμολογιακὰ Ἀγιορείτικα Κείμενα

**Δ. Ἀπάντηση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρο-
νικήτα (ἡγούμενος ἀρχιμ. βασιλείος
Γοντικάκης), πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα,
γιά τὴν διακοπὴ τοῦ Μνημοσύνου τοῦ
Πατριάρχου Ἀθιναγόρα.**

*Πρὸς τὴν | Ἱερὰν Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους | Εἰς
Καρυὰς | 7 Ὀκτωβρίου 1970*

*Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα | ἀδελφικῶς
ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα.*

Ἀπαντώντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 139/Κ/5.9.70 Ὑμέτερον ἐγκυκλιῶδες γράμμα ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐχάρημεν ἰδιαιτέρως, διότι θίγετε ἕνα πρόβλημα τόσο βασικόν καὶ θέτετε ἐρωτήματα σοβαρὰ ζητοῦντες λύσεις. Ἐρωτᾶτε: «Ποία ἐκδήλωσις καὶ ποία ἐνέργεια ἐκ τοῦ Παναγιωτάτου κ. Ἀθιναγόρου θά ἦτο ἐνδεδειγμένη τόσο διὰ τὴν καθησύχασιν τῶν συνειδήσεων ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διαταραχθεῖσης ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος;».

1. Δυστυχῶς, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν πατριαρχικαὶ δηλώσεις δὲν πρόκειται περὶ φραστικῶν λαθῶν ἢ δημοσιογραφικῶν ἀνακριβειῶν ἀλλὰ περὶ σταθερῶν πεποιθήσεων ἐκφραζομένων εὐκαίρως ἀκαίρως μετὰ πάσης ἐμφάσεως. Ἄρα δὲν εἶναι δυνατόν μία ἐκδήλωσις τοῦ Πατριάρχου νὰ καθιστάσῃ τὴν ὀρθόδοξον συνειδήσιν ἐφ' ὅσον αἱ πεποιθήσεις τοῦ Φαναρίου καὶ ἡ διαγραφόμενη πορεία του παραμένει ἡ αὐτή.

Συγκεκριμένως εἰς τὴν ἡμετέραν Μονήν, παρ' ὅλην τὴν ἀγιορειτικὴν ἀντίδρασιν, ἐμνημονεύαμεν μέχρι τινός τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος φειδόμενοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Μετὰ δὲ τὴν περὶ Φιλίῳ καὶ Πρωτείῳ, ὡς ἀπλῶν ἐθίμων, δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου, **ἐπαύσαμεν τὸ μνημόσυνον, αἰσθανθέντες ὅτι ἐξέλιπε πᾶν**

περιθώριον ἀνοχῆς ἢ προθεσμία ἀναμονῆς.

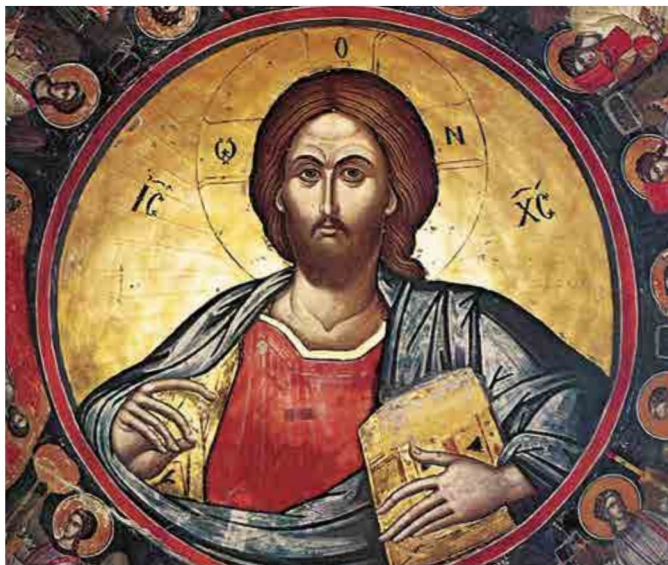
Αἱ παρόμοιαι δηλώσεις δὲν ἀποτελοῦν μόνον ἀναίρεσιν τῆς Θεοδιδάκτου καὶ ζωηφόρου παραδόσεως τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ συγχρόνως ἐμπαιγμὸν πρὸς τὸν ταλαίπωρον Δυτικὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος κεκοιτακῶς ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς στεῖρας οδοιοπορίας εἰς χώρους ἀβάτου καὶ ἀνύδρου ὀρθολογισμοῦ ζητεῖ, ἐνσυνειδήτως ἢ μὴ, τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πηγῶν τῆς σωτηρίας.

Ἡ ἐκφραζομένη πεποίθησις τοῦ Πατριάρχου (περὶ τοῦ ἀλαθίτου ὡς ἐθίμου) καὶ ἡ ὁραματιζομένη προοπτικὴ του (διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐνώσεως) δὲν τὸν ἀποξενώνει ἀπλῶς ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον συνειδήσιν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα, **ἀλλὰ τὸν ἐμφανίζει ἥκιςτα σοβαρόν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου, τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος μετ' ἐμφάσεως ἐτόνισε –μετὰ τὰς πατριαρχικὰς ταύτας δηλώσεις– τὸ, Θεῷ δικαίῳ, ἀλάθητόν του καὶ τὴν ἔνυσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἄνευ τοῦ «παραμερισμοῦ τῶν ἀληθῶν δογμάτων» του.** Τό νά ἀκολουθεῖ ὁθεν τὰς πατριαρχικὰς καὶ οἰκουμενικὰς ἀκροβασίας κανεῖς, δὲν ἀπάδει ἀπλῶς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον ἱεροπρέπειαν ἀλλὰ καὶ ἀντίκειται πρὸς τὴν στοιχειώδη σοβαρότητα. Σαφῶς ἄλλωστε ἡ ἀποφυγὴ ἀπαντήσεως τοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν μετὰ τοῦ κ. Ἀλεξίου συνέντευξιν του, (παρά τὴν ἐρώτησιν τῆς Ὑμετέρας Πανοσιολογιότητος), ὑποδηλοῖ τὸ ἔγκυρον τοῦ ἐν λόγῳ δημοσιεύματος καὶ τὴν πατριαρχικὴν προέλευσιν τῶν ἀπόψεων.

2. ΕἶΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ὅτι ἡ οἰκουμενικὴ κρίσις εὔρε τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς μίαν κάμψιν θεολογικῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ θεολογικὴ ἀναμία, ἡ ἀπουσία τοῦ πατερικοῦ καὶ καθολικῶς σωτηρίου πνεύματος, παρουσιάζεται ἀπ' αἰῶνος καὶ πλέον εἰς τὰς θεολογικάς μας Σχολὰς καὶ τὸν κηρυκτικὸν λόγον. Παρατηρεῖται μιὰ πτώσις τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ τῆς ὀργανικῆς συναφείας

ἀληθείας καὶ ζωῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐγιναν σπάνιοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μεταγίζουν τὸ δόγμα ὡς χάριν ζωῆς καὶ τὴν Λειτουργίαν ὡς ἁγιασμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων. Θὰ ἦτο βεβαίως ἄδικον καὶ ἀσυνεπές ἱστορικῶς ἀν' ἀπεισιπᾶτο ἡ παρουσιάζομένη ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου ἀναγέννησις τῶν πατερικῶν μελετῶν. Καὶ μιά ματιά μόνον εἰς τὰς διδακτορικὰς διατριβὰς καὶ τὰς θεολογικὰς ἐργασίας τῶν τελευταίων ἐτῶν πείθει διὰ τὴν πρὸς τοὺς Πατέρας στροφὴν καὶ στοργὴν. Ἐπίσης ἀναμφιβόλως ἔχομεν παρά πολλοὺς καλοὺς (ἢ ὅπως ἀρεσκόμεθα νὰ τοὺς ἐπικαλοῦμεν συντηρητικούς) Ἀρχιερεῖς. Ἀλλ' οὕτε ἡ ἀρχομένη πατερικὴ ἀναγέννησις εἰς τὴν Θεολογίαν οὕτε ἡ ἀναφερθεῖσα συντηρητικότης, δύνανται πρὸς τὸ παρόν νὰ λύσουν τὴν ὑπάρχουσαν βραδυγλωσσίαν καὶ τὸν ἐνδοιασμόν πρὸς σαφὴ καὶ ἀπερίφραστον ὁμολογίαν πίστεως.

Θὰ πρέπει πιθανῶς νὰ ἀναμένωμεν ὀλίγας ἐπὶ πλέον γενεάς, διὰ νὰ τραφοῦν καὶ νὰ ἀνδρωθοῦν μορφαὶ ἱκαναὶ νὰ μαρτυρήσουν εὐθαρσῶς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν εἰς Εὐαγγέλιον ζωῆς. **Σήμερον ὡς συνέπεια καὶ κληρονομία τῆς ἀσπονδύλου δογματικῆς ἀγωγῆς μας καὶ τῆς ἀπωλείας ὀργανικοῦ δεσμοῦ μετὰ τῆς ζωῆς βυζαντινῆς μας παραδόσεως καὶ τῆς λειτουργικῆς θεολογίας εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐτοιμότητος καὶ ἡ παρουσιάζομένη νωθρότης καὶ ἀνικανότης (μερικὴ ἔως γενικὴ) ὀρθοδόξου ὁμολογίας.** Ἀντ' αὐτῆς δὲ παρουσιάζεται, ὡς ἀντίδρασις, ὁ διπλοῦς κακοήθης ὄγκος: ἐνὸς ἐπιπολαίου οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκμεταλλεύμενος τὴν γενικὴν ἀνεδαφικότητα καὶ τὸν περισπασμόν τῆς ἐποχῆς ὁμιλεῖ διὰ ἐνώσεις καὶ συνομοσπονδιακὴν συνύπαρξιν ἀγνοῶν καὶ περιπαίζων τὴν ὀντολογικὴν βάσιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δόγματος

Ὁ Παντοκράτωρ, τοιχογραφία ἀπὸ τὸν τροῦλλο τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὅρος.

καί ενός τυφλού άνθενωτισμοῦ ἐγωϊστικῆς συσκοτίσεως καί δημιουργοῦ ἀπεριορίστων ἀλληλοαφοριζομένων παρατάξεων.

Ἐνῶ δέ ἡ Ἐκκλησία δοκιμάζεται διὰ τῆς πολώσεως τῶν ἀκραίων τούτων τάσεων καί χειμάζεται διὰ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ τῆς γνησίας μαρτυρίας της, καί ἐνῶ αἱ οἰκουμενικαὶ μεγαλοστομίαι αὐξάνουν, ἐντός τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ καί τοῦ θεολογικοῦ «λείμματος» κυφορεῖται ἡ μυστικὴ καί ἀκατάβλητος ἀντίδρασις. **Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς διώξεται χιλιάδας, διότι δέν πρόκειται περὶ τῆς ἀτομικῆς του δυνάμεως, ἡ ὁποία δρᾷ, ἀλλὰ περὶ τῆς φανερώσεως τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία συνθλά καί λικμίζει τὴν ἀνυπόστατον θρασυτητα τῶν αἱρέσεων.** Δέν πρόκειται περὶ ἀνθρωπίνου πάθους, ἀλλὰ περὶ συμπλοκῆς τοῦ ἐφημέρου, παροδικοῦ καί αὐτοκαταδικαστέου, πρὸς τὸ αἰώνιον καί ἀκατάβλητον τῆς ἀσαλεύτου βασιλείας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐφ' ὅσον ἀδρανοῦν οἱ κατὰ πρῶτιστον λόγον ὑπεύθυνοι, διεγείρεται αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ καί καθολικὴ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν εὐθύνην ἐπωμίζεται ὁ φύλαξ τῆς

Ὁρθοδοξίας, ὁ πιστὸς λαός, τοῦ ὁποίου πάντοτε ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καὶ διὰ τῶν αἰώνων «ἡ ψυχὴ καί ἡ καρδία εἶναι μία».

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τὸν οἰκουμενισμόν της. Διὰ τῆς τριαδικῆς συγκροτήσεως τῆς ὑπάρξεώς της πραγματοποιεῖται ἐν αὐτῇ ἡ τῶν πάντων ἔνωσις, διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὁποίας εὐχεται. Ἡ ἔνωσις αὐτὴ δέν λαμβάνει χώραν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιφάνειαν ὡς ψιλὸν ἐξωτερικὸν συμβάν, ἀλλ' ἱεουργεῖται ἐντός τοῦ θεανθρωπίνου μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λειτουργικόν γεγονός καί τριαδικὴ μυσταγωγία. Εἶναι σταυρὸς καί ἀνάστασις. Διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ζύμη τῆς ξένης αὐτῆς ἐνόητος εἰς τὴν γῆν ἐθουσιάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ δυνατότης αὐτὴ «αἰεὶ σφαιγιάζεται» ὁ Αὐτός.

Ἡ φύσις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καθολικὴ ἐκκλησιολογικῶς. Ἡ φύσις τοῦ κάθε Ὁρθοδόξου εἶναι οἰκουμενικὴ πνευματικῶς: Ζῇ διὰ τὸν ἄλλον. Πονᾷ καί χαίρεται τὸν πόνον καί τὴν χαράν τοῦ ἄλλου ὡς ἰδικὴν του. Εἶναι ἰδικὸς τοῦ ὁ πόνος καί ἡ χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ (Ἅγιος Συμεών). Καί αὐτὸ

Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Πρωτᾶτον, Ἅγιον Ὅρος.

δέν συμβαίνει ἐπειδὴ ὁ ἴδιος τό ἀπεφάσισε ἡ ἡ κράσις του εἶναι τοιαύτη, ἀλλὰ διότι ἀνεγεννήθη καὶ ἀνεκαινίσθη ἡ θεοειδὴς ὀργάνωσις τοῦ εἶναι του, διὰ τοῦ βαπτίσματός του εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὕτως ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης του δέν εἶναι ἐφήμερος καὶ φθαρτὸς συναισθηματισμός, ἀλλὰ ἀφορμὴ θεοφανείας καὶ ἀφθαρσίας διὰ τὸν πλησίον. Τό καλὸν τῆς κρίσεως τὴν ὁποία διερχόμεθα εἶναι ὅτι ἐκπεῖρε ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ θέτει τὰ δογματικὰ προβλήματα ὡς προβλήματα ζωῆς. Αὐτό εἶναι μιὰ μοναδικὴ δυνατότης διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀληθοῦς Θεολογίας.

3. ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ τοιούτων ἐκκλησιολογικῶν ὠδίνων, πολὺ ὀρθῶς μᾶς μεταφέρει τὸν προβληματισμόν: Μήπως ἡ παροῦσα στάσις τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου εἶναι ἀπλῶς ἀρνητικὴ; Μήπως ἐμποδίζομεν ἀντὶ νὰ ὠφελοῦμεν; Διότι εἶναι ἀνεπιτρέπτον νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τόσον δυσκόλους περιστάσεις διὰ προσθετικῶν ἀρνητικῶν καὶ σχισματογεννῶν ἀντιδράσεων.

Νομίζομεν ὅτι ἂν διακοπτεῖται τὸ μνημόσυον ἀνωδύνως καὶ ἀπὸ συνήθειαν, ἐάν παρατείνεται ἡ διακοπὴ χωρὶς καμμίαν πνευματικὴν μέριμναν δι' αὐτό, πρόκειται περὶ ἀρνητικοῦ ἔργου. Περί μιᾶς ὅχι ἐν πολέμῳ ἐκτάκτου στάσεως, ἀλλὰ περὶ τῆς εἰσαγωγῆς μιᾶς πεπλανημένης παραδόσεως: Τό νὰ μὴ μνημονεύεται (ἐπ' ἀόριστον καὶ ἀνευθύτως) ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος. Ἀπὸ μίαν οὕτως γενομένην διακοπὴν μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας θὰ ὠφεληθοῦν. Ἐάν ὅμως ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου εἶναι ὁ συντομογραφικὸς καθορισμὸς τῆς θέσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους μεταξύ τῶν δύο ἄκρων (οἰκουμενικῶν οὐνιτισμῶν διὰ τῆς ἀπεμπολήσεως τῆς δογματικῆς βάσεως καὶ ἀποκοπῆν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας δι' ἀτομικιστικοῦ ζήλου) τότε δικαιολογεῖται. Ἐάν εἶναι μιὰ ἐκφρασις τῆς μυστικῆς καὶ ἀγρύπνου μοναχικῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸν πόνον τῆς Ἐκκλησίας τότε ἐπιτελεῖ ἔργον θεϊκόν.

Ἡ μοναχικὴ εὐαισθησία εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως ἀποτελεῖ τὸν δείκτην κατευθύνσεως καὶ ζωῆς διὰ τὸν αγωνιζόμενον πιστὸν λαόν. Ἐπειδὴ δέ ἐν προκειμένῳ τὸ βάρος καὶ ἡ εὐθύνη μιᾶς ὀρθοδόξου μαρτυρίας ἐναπόκειται εἰς τὸν Ὀρθόδοξον λαόν, γίνεται ἀντιληπτὸν τὸ ἐπικαι-

ρον καὶ ἐπεῖγον δι' ἡμᾶς τῆς μοναχικῆς νήψεως καὶ ἐγρηγόρσεως. Χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν ἀλλαγὴν, ἐάν τὸ Ἅγιον Ὅρος βιοῖ τὴν πνευματικὴν του παράδοσιν, θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ σημεῖον σταθερότητος καὶ ἐλπίδος ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν καταποντισμῶν. **Θὰ εὐαγγελίζεται διὰ τῆς ὑπάρξεώς του (τοῦ λόγου ἢ τῆς σιωπῆς του) πόσον τὸ παλαιὸν καὶ παραδοσιακὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ὀλοζώντανον καὶ ἐκάστοτε σύγχρονον, διότι παρεδόθη καὶ παραδίδεται ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς Αὐτήν.**

Πάντως πρὸς τὸ παρόν ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τὸ διατὶ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου (καὶ ὅχι ἡ ἐπανάληψίς του), καὶ ἡ ἐπαγρύπνησις εἰς τὸ μοναχικὸν μας χρέος, συμβάλλουν εἰς τὴν ἀποκατάσιν τῆς ἐνότητος καὶ τὴν καθυσχασιν τῶν τεταραγμένων συνειδήσεων.

Ἐπὶ πᾶσι τοιούτοις εὐχόμενοι ἀδελφικῶς, πᾶσαν παρὰ Κυρίου ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν συγκρικμένην Ὑμῶν προσπάθειαν διατελοῦμεν μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐν Κυρίῳ φιλαδελφίας.

Ὁ Καθηγούμενος τῆς ἱ. Μονῆς Σταυρονικήτα
† Ἀρχιμανδρίτης Βασίλειος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

(Πηγὴ: Ὁρθόδοξος Τύπος, 15 Ἰουνίου 1971, ἀ.φ. 142, σελ. 4)

Ἄγγελος, λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν παράσταση τῆς Γεννήσεως, Καθολικὸ ἱ. Μονὴ Βατοπαϊδίου, Ἅγιον Ὅρος.

β. Χαιρετισμός συμπαραστάσεως της Ιεράς Κοινότητος Ἀγίου Ὁρους στη Λαοσύναξη τῆς Ἀθήνας, πού ἔγινε γιά νά ἐκφράσει τήν ἀντίθεση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπικείμενη ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου στήν Ἀθήνα.

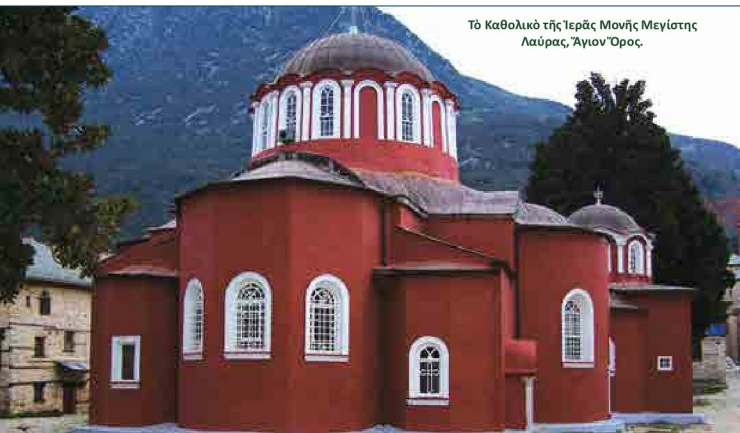
Ἐξεφωνήθη ἀπό τόν Καθηγούμενο τῆς Ιεράς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἀρχμ. π. Πρόδρομο Λαυριώτη. (4 Μαΐου 2001)

Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Παριστάμενοι ἐδῶ, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς διτλῆς Ιεράς Συνάξεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, σᾶς ἀπευθύμεν τόν Πασχάλιο χαιρετισμό, Χριστός Ἀνέστη.

Ἡ Ἐκκλησία καί πάλι πονᾷ, ἀγωνιά, θλίβεται. Θλίψεις βαθειά σκιάζει τήν ἐφετινὴν Πασχάλιον χαράν τῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία καί ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τῆς Πατρίδος μᾶς ὑποδέχονται, ἀγνοουμένου τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τόν πάπα τῆς Ρώμης. Πολλοὶ θὰ χαροῦν καί θὰ χειροκροτήσουν. Τό κάστρο τῆς Ὁρθοδοξίας στήν Ἑλλάδα ραγίζει. Κακό προηγούμενο γιά νά ἐκπορθηθοῦν καί ἄλλα Ὁρθόδοξα μέτωπα. Ἡ ὁδὴν μεγάλῃ. Ὁ παπισμός ἐπελαύνει καί πάλι κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλάδος. Ὅχι μέ σταυροφορίες, οὔτε μέ βίαιους ἐκλατινισμούς, οὔτε μέ δόλιους ἐξου-

ντισμούς, ὅπως κάποτε ἢ ὅπως καί σήμερα σέ ἄλλες χώρες. Ὁ παπισμός σήμερα προσβλέπει καί ἀρκεῖται στήν παγκόσμια ἀναγνώρισί του. Τό δῆθεν προσκύνημα τοῦ Πάπα στήν Πνύκα αὐτό καί μόνο τό νόημα ἔχει. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία δέν μπόρεσε δυστυχῶς νά τοῦ ἀρνηθῇ τήν ὑποδοχή, τήν ἀναγνώρισιν. Ὁ λαός ὅμως ὑψώνει τήν φωνή του καί διαμαρτυρεται. **Ὁ πάπας εἶναι αἰρετικός. Ὁ πάπας δέν εἶναι Ἐκκλησία. Τό Βατικανό εἶναι κράτος κοσμικὸ μέ σκοτεινὴ διπλωματία καί πονηρὴ πολιτικὴ. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός οὐδέποτε θὰ ἀναγνώρισῃ τόν πάπα καί τόν παπισμόν. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός οὐδέποτε θὰ δεχθῇ τήν θεωρία περὶ τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς δύο πνευμάτων μέ τοὺς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Εὐρώπη.** Ἄν ἡ θεωρία αὐτὴ γίνῃ ἀποδεκτὴ, σημαίνει ἢ ὅτι ἀναγνωρίζεται ὁ παπισμός ὡς ὑγιὲς πνεύμων, δηλαδή ἀληθὴς καί ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ ὅτι ἀποδεχόμεθα τήν κακὸ δόξο ἀξιολογία τῶν κλάδων, ἡ ὁποία ἀναρεῖ τήν πίστι μᾶς ὅτι μόνον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ἀληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ παρουσία μᾶς ἐδῶ θὰ ἐρμηνευθῇ ποικιλοτρόπως. Ὅσοι ἐμφοροῦνται ἀπὸ οὐμανιστικὰ κριτήρια θὰ τήν χαρακτηρίζουν φανατισμό καί μισαλλαδοξία. **Γιά μᾶς ὁμως εἶναι ὁμολογία Πίστεως.** Γιά μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας σημαίνει

Τὸ Καθολικὸ τῆς Ιεράς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, Ἁγιον Ὄρος.

ἀμνήστευσι τῆς αἰρέσεως τοῦ παπισμοῦ ποῦ ἐγκείται στὸν ἀνθρωποκεντρισμό, δηλαδή στὸν παραμερισμό τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἀπὸ τὸν ἐπὶ γῆς τοποτηρητὴ του. Θεμελιώδης δογματικός λόγος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀγναιτικός μοναχισμός δὲν ἔμπορεῖ νὰ παραθεωρήσῃ, ἀκολουθώντας τοὺς θεοφόρους πατέρας μας, Ἁγίους Φώτιο τὸν Μέγαν, Μᾶρκον τὸν Εὐγενικόν, Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τοὺς Ἁγίους Ὁσιομάρτυρας, ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος μαρτυρήσαντας, τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν τὸν Αἰτωλὸν, τὸν ὁσιν Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην καὶ τοὺς λοιποὺς Ἁγίους.

Γὰ μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει ἀμνήστευσι τῶν παλαιωτέρων καὶ τῶν προσφάτων ἐγκλημάτων τοῦ παπισμοῦ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Γὰ μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει ἀμνήστευσι τῆς οὐνίας.

Γὰ μᾶς ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πάπα σημαίνει παραθεώρησις τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σωτηριώδους κινήματός της.

Ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκφωνηθῇ ἀπὸ τὴν Πνύκα κοινὴ ἔκκλησις πρὸς τὴν Εὐρώπῃ νὰ παραμείνῃ στὶς Χριστιανικὲς τῆς ρίζες, ὅταν ὁ παπισμός ἀλλοίωσε ριζικὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπαυσε κατὰ τὸν Ντοστογιέφσκυ νὰ εἶναι Χριστιανισμός. Ὁδήγησε στὴν ἐκκοσμίκευσι, στὴν ἀθεΐα καὶ στὸν ὀλισμό, στὴν εἰκόνα τῆς σημερινῆς μεταχριστιανικῆς Εὐρώπης.

Ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατό νὰ συνεργαστοῦν, ὅπως λέγεται στὸν κοινὸ ἀνακοινωθέν, ὁ Παπισμός καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἐφ' ὅσον ὁ Παπισμός ἐμμένει ἀμετανόητως διὰ τοῦ Filioque στὴν ὑποτίμησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δι' αὐτὸ στὴν οὐσία του εἶναι ἀνθρωποκεντρικός, ἐνῷ ἡ Ὁρθοδοξία παραμένει ἀκλινῶς ἀγιοπνευματικὴ καὶ θεανθρωποκεντρικὴ. Ἡ ἱστορία ἔχει ἀποδείξει ὅτι γι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπέτυχαν ὅλες οἱ προσπάθειες διαλόγου ἀπὸ τὴν ψευδοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας μέχρι τὸν σύγχρονο διάλογο τοῦ τελευταῖα διεκόπη.

Ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ κοινὴ ἔκκλησις πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα δύο ριζικῶς διαφόρων καὶ ἀντιθέτων θεολογῶν καὶ πίστεων. Πῶς δὲν τὸ κατανοοῦν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ μας ἡμέτα; Ἀποροῦμεν ἐπίσης πῶς πολλοὶ ἐκ τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν διανοουμένων δημοσιογράφων δὲν βλέπουν ὅτι

ὁ παπισμός μετ' ὁλοκληρωτὸν καὶ τὸ πρωτεῖον ἀποτελεῖ ὁλοκληρωτισμὸν ἀπαράδεκτον, ὅπως καὶ κάθε ὁλοκληρωτισμός ποῦ συντρίβει τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα. Δὲν ἀνέγνωσαν ποτέ τὸν Μέγαν Ἱεροξεταστὴ τοῦ Ντοστογιέφσκυ; Ἀδελφοί, ὑψώνομεν φωνὴ ἱκεσίας πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Κύριον νὰ ἐπιβλέψῃ ἐξ οὐρανοῦ καὶ νὰ λυτρώσῃ τὴν πατρίδα μας καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ μας ἀπὸ τὸν μεγάλο αὐτὸ πειρασμό. Ἀπευθύνομεν βαθυσεβάστως ὑστάτη ἔκκλησιν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο καὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὰ προαποφασισθέντα καὶ νὰ χαροποιήσουν τὸν ἀγωνιῶντα λαὸ τοῦ Θεοῦ. Διαβεβαίωνομε τὸν εὐσεβῆ λαὸ ὅτι ἄπαν τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐμμένει εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ θεολογίαν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ χάριτι Χριστοῦ οὐδέποτε θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Παπισμὸν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ὡς ἀληθὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Γνωρίζομεν βεβαίως ὅτι ἡ νέα ἐποχὴ καὶ ἡ νέα τάξις πραγμάτων ἀπαιτεῖ ἰσοπέδωσιν ἀληθείας καὶ πλάνης, Ὁρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας, Χριστιανισμοῦ καὶ λοιπῶν θρησκειῶν. Ζητοῦμε τὴν χάριν τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Διδασκάλων, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ὁσίων, νὰ μὴ ὑποκύνωμεν καὶ νὰ μὴ δελεασθῶμεν ἀπὸ τοὺς διαφόρους ψευδοπροφῆτας.

Παρακαλοῦμεν δέ, τὸν εὐσεβῆ λαὸν νὰ παραμείνῃ ἡνωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ διολισθαίνων εἰς σχισματικὰς ομάδας, ἀλλὰ **ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀγωνισθῇ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν τοῦ καὶ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν τοῦ.**

Πιστεύομεν ὅτι ὁ παρὼν πειρασμός θὰ παρέλθῃ. Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ νικήσῃ, ὅπως πάντοτε ἔγινε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφοῦ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. Δι' αὐτό, παρηγορητικός καὶ ἐνισχυτικός θὰ εἶναι ὁ τελευταῖος λόγος μας.

Ἀδελφοὶ χαίρετε, αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν, ἀμήν.

(Πηγή: Περιοδικὸ *"Γρηγορεῖτε"*, Τεύχος 9, 27 Μαΐου 2001, σελ. 24-25)

Γ. Προκήρυξις Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἁγίου Ὁρους στὶς φιλενωτικές κινήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρου. (23 Ἰανουαρίου 1964)

Οὶ κάτῳθι Ἀγιορεῖται Πατέρες, Καθηγούμενοι, Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί, λαβόντες γνώσιν διὰ τὰ ἐσχάτως τεκταινόμενα ἐναντίον τῆς ἀμωμότητος, Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστews ὑπὸ τῆς Παπικῆς Ἀνταρσίας καὶ τὰ φιλενωτικά συνθήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, διακηρύσσομεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι ἀποκηρύσσομεν τὰ τοιαῦτα φιλενωτικά συνθήματα καὶ φιλενωτικές τάσεις καὶ μένομεν στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν, ἀκολουθοῦντες ὅσα προεφίτευσαν οἱ Θεηγόροι Προφῆται καὶ ἐδίδασαν οἱ Θεοκλήρυκες Ἀπόστολοι, ὁ τῶν Θεοφώρων Πατέρων Σύλλογος, αἱ ἐπτὰ ἁγιοὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ αἱ Τοπικαὶ τοιαῦται, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀκρογωνιαίον Λίθον Χριστόν, τὸν Θεόν ἡμῶν καὶ ἐν γένει ἐμμένομεν εἰς ὅσα ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις διδάσκει εἴτε διὰ γραφίδος εἴτε διὰ τῆς Παραδόσεως, ἀποκρούοντες τὴν «Ἐνωσιν» ἢ «Ἐνότητα», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν ἐσχάτως οἱ φιλενωτικοί. Ἐάν οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, νὰ ἔλθουν αὐτοὶ προσπίπτοντες καὶ ζητοῦντες τὸ ἔλεος, ἀσπαζόμενοι εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ δόγματα καὶ Παραδόσεις τῆς ἀμωμῆτου ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστews καὶ ὅχι νὰ τρέχωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸς τοὺς αἰρετικούς. **Ποιοῦμεν ἔκκλησιν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νὰ παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικές του ἐνεργείας, καθ' ὅσον ἐάν συνεχίσῃ θ' ἀποκηρύξωμεν καὶ αὐτόν.** Προσεπιδηλοῦμεν ὅτι **θέλωμεν ἀγωνισθῇ μέχρις ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, χύνοντας καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα μας ἐάν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη,** μιμούμενοι τοὺς

ἀειμνήστους προκατόχους μας καὶ ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου «Οὐκ ἀρνήσόμεθα σου φίλην Ὁρθοδοξίαν» οὐ ψευδόμεθα σε πατροπαράδοτον σέβαν» οὐκ ἀφιστάμεθα σου Μήτηρ Εὐσέβεια» ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν καὶ σοὶ ζῶμεν καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα» εἰ δέ καλέσει καιρὸς καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνήξομεθα». Συγχαίρομεν τὸν Γεραρὸν Προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἅπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραρχίαν διὰ τὴν σθεναρὰν στάσιν των ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας μας καὶ δηλοῦμεν ὅτι εἴμεθα παρὰ τὸ πλευρόν των.

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 23ῃ Ἰανουαρίου 1964 (Π.Η.)

- Ὁ Καθηγούμενος τοῦ Ἀγ. Διονυσίου Ἀρχιμ. Γαβριήλ καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Καθηγούμενος τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ ὁσίου Γρηγορίου Ἀρχιμ. Βησσαρίων καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Ἱεράς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας
- Θεόκλητος Μοναχὸς Διονυσιάτης, Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Γερασίμου, Γαβριὴλ Ἱερομόναχος πνευματικός, Ἡσυχίος Ἱερομόναχος Σιμωνοπετρίτης, Γελάσιος Σιμωνοπετρίτης, Νεόφυτος ἱερομόναχος Σιμωνοπετρίτης
- Ὁ Καθηγούμενος Ἱ. Μονῆς Ξενοφώντος Ἀρχιμ. Εὐδόκιμος καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἰβήρων Γ. Ἀγαθάγγελος, Προηγ. Μεθόδιος, Γ. Γεββάσιος καὶ ἅπασα ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότης, Ἀθανάσιος Ἰβηρίτης
- Ὁ Δικαῖος τῆς ἱεράς Σκήτης Ἰβήρων Ἱερομόναχος Νεῖλος καὶ οἱ συν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί
- Ὁ Προηγ. Κοσμάς Φιλοθεΐτης, ἀ' ἐπίτροπος
- Ὁ Προηγ. Εὐμένιος Φιλοθεΐτης
- Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱεράς Μονῆς Καρακάλλου Γέρων Εὐθύμιος Προϊστάμενος
- Οἱ ἐν Προβάτῃ Ἡσυχασταὶ Ἀγ. Πατέρες, ὁ Ἱερομόναχος Ἀθανάσιος μετὰ τῶν ἀδελφῶν (Ρώσσοι), Ἱερομόναχος Μητροφάνης, Ἱεροδ. Δημήτριος καὶ συνοδεία, Ματθαῖος Μον. Σκήτης Τιμίου Προδρόμου.

Κραυγή άγωνίας συγχρόνων Άγιορειτών Πατέρων

Έπιστολή συγχρόνων Άγιορειτών Πατέρων, που δημοσιεύθηκε στόν «Ορθόδοξο Τύπο» (6 Ιουνίου 2014), με την οποία καταγγέλλουν την άφωνία και την απουσία της Ίερᾶς Κοινότητος από τὰ οίκουμενιστικά λόγια και έργα τοῦ Οίκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί τῶν ὁμοφρόνων του. Ἡ σιωπή τοῦ Αγίου Ὁρους σήμερα σκανδαλίζει τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, γιατί ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος περιμένει τὴν παραδειγματική καὶ ποιμαντική καθοδήγησή του ἔναντι τῆς παναιρέσεως τοῦ Οίκουμενισμοῦ καὶ τοῦ ἐξουντισμοῦ τῆς Ορθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Είμεθα μιὰ ομάδα ἀπὸ Ἁγιορεῖτες Πατέρες, ποὺ κατοικοῦμε ἐκτὸς Ἱερῶν Μονῶν σὲ ἐξάρτήματα, ὅπως Ἡσυχαστήρια, Κελλιά, Καλύβια καὶ Ἐρημητήρια.

Τὴν ἐπιστολή αὐτή τὴν δημοσιεύουμε, ὡς διαμαρτυρία γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὴν Πατρίδα μας καὶ στὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ «Περιβόλι τῆς Θεοτόκου».

Ξεκαθαρίζουμε τὶς θέσεις μας ὅτι δὲν συμφωνοῦμε μὲ ὅσα γίνονται τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ κυρίως οίκουμενιστικά καὶ νεοεποχίτικα. Τὰ θέματα, μὲ τὰ ὁποῖα δὲν συμφωνοῦμε εἶναι τὰ κάτωθι:

- Οίκουμενιστικές ὑποδοχῆς Πατριάρχου χωρὶς καμιὰ διαμαρτυρία τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῶν Ἱερῶν Σκητῶν καὶ ἄλλων Σεμεινίων. Ὑποδοχὴ Οίκουμενιστῶν σημαίνει καὶ ἀποδοχὴ τῶν αἵρετικῶν φρονημάτων τους. Καὶ τὸ χειρότερον, ὄχι μόνον ὑποδοχὴ ἀλλὰ καὶ συλλείτουργα μετ' αὐτῶν τῶν ἐγνωσμένων Οίκουμενιστῶν γίνονται.
- Πλήρης ἀδιαφορία τῶν Ἱερῶν Μονῶν γιὰ τὰ θέματα Πίστεως καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως.
- Κοσμικοποιήσις, τουριστικοποιήσις ἀπὸ τὸ κακό στὸ χειρότερο, μαγαζιά, καφεενεδᾶκια μὲ παραδοσιακὰ ἀλλὰ καὶ νεοεποχίτικα σκευάσματα καὶ ποτὰ μὲ καλαμάκι. Μόνο σουβλάκια δὲν ψήνουν (ἀκόμη) στὶς Καρυές.

- Πολλοὶ προσκυνητὲς ἐξαπατῶνται ἀγοράζοντας ἐργόχειρα ἀπὸ τὰ μαγαζάκια, νομίζοντας ὅτι εἶναι ἀγιορεῖτικα καὶ δὲν εἶναι. Τὰ περισσότερα εἶναι ἀπ' ἔξω, ἀπὸ Κίνα, Ρουμανία, Ἀλβανία, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μουσουλμάνους ὡς ἠκούσθη. (Μαγαζάκι στὶς Καρυές πωλοῦσε εἰκόνες τῆς Ἁγίας Οἰκογένειας, Ἰωσήφ μνηστήρος, Παρθένου Μαρίας καὶ τοῦ Παιδὸς Χριστοῦ, προτεσταντικοῦ τύπου).

- Ὑποδοχὴ κοσμικῶν ἀρχόντων, Πρωθυπουργῶν, βουλευτῶν, πολιτικῶν, ἐγνωσμένων γιὰ τοὺς ἀντίχριστους καὶ ἀνθελληνικοὺς νόμους, ποὺ ψηφίζουν.

- Απαγγέλλουν οἱ τοιοῦτοι τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακή προσευχή, μασόνοι ὄντες, στὸν Ἰ. Ναὸ τοῦ Πρωτάτου στὶς Καρυές.

- Τοὺς ὑποδέχονται τὰ μοναστήρια μὲ τιμὲς καὶ δόξες, αὐτοὺς ποὺ πίνουν τὸ αἶμα τοῦ λαοῦ μὲ τὶς φορολογίες καὶ τὶς περικοπές.

- Πλήρης συμπτύξεις μὲ ὅλες τὶς ἐξουσίες ἀδιακρίτως.

- Συμπεριφορὰ ἀδιαφορίας γιὰ κάθε ἀξία, ἥθος, παράδοσις, Πατρίδα, Παιδεία καὶ τὰ λοιπὰ, ποὺ δηλώνει ἡ μασονικὴ συνειδησιὴ ἢ αἰχμαλωσία στὴν Νέα Εποχὴ.

- Κονδύλια-χρῆμα γιὰ ἔργα στὸ Ἅγιον Ὅρος, τὴν στιγμή ποὺ ὁ λαὸς ἔξω αὐτοκτονεῖ γιὰ ἓνα πιάτο φαί. Καὶ ἄλλοι ψάχνουν νὰ φᾶνε κάτι ἀπ' τὰ σκουπίδια.

- Ἡ παναίρεσις τοῦ Οίκουμενισμοῦ καὶ ἡ προδοτικὴ δουλοπρεπὴς καὶ ἀμφιρέπουσα στάσις τῶν Ἱερῶν Μονῶν.

- Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Αγίου Ὁρους γιὰ τὸν πόνο, τὶς ἀγωνίες καὶ τὴν ἐξαθλίωσις τοῦ λαοῦ. (Μόνον ἐλάχιστοι ἐνδιφέρθησαν).

- Γιὰ τὸ γκρέμισμα τῆς Παιδείας.

- Γιὰ τὴν κατάκτησις τῆς Πατρίδος ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους ψευδομετανάστες.

- Κατάργησις τοῦ ἀβάτου εἶναι προδιατεταγμένη· μᾶς παραπλανοῦν καὶ οὔτε κἂν ἐνδιφέρο-

νται για την τήρησι τοῦ πατροπαραδότου Θεσμοῦ.

- Διαφωνοῦμε μὲ τὴν πράξι κάποιων Ἰ. Μονῶν, ποὺ ἔβαλαν χαρτιά στὶς πόρτες Κελλιῶν ἐξ ἄλλοδαπῆς Μοναχῶν, γιὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς τόπους τῆς ἀσκήσεώς τους καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος. (Κάποιοι Μοναχοὶ ἀπὸ Ὁρθόδοξες χώρες ἔρχονται κατὰ καιροὺς ἀπὸ εὐλάβεια στὸ Ἅγιον Ὅρος, γιὰ νὰ μονάσουν. Οἱ πλεῖστοι προκόβουν στὴν μοναχικὴ ζωὴ καὶ καρποφοροῦν πνευματικά. Μεταξὺ αὐτῶν ἔρχονται κάπου κάπου καὶ κάποιοι ἀπρόκοπτοι, μέθυσοι, θεληματάρηδες, ἀνυπάκουοι καὶ ἀκατάστατοι. Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἔκοψαν κέδρα στὸν Ἄθωνα καὶ κατασκεύασαν κελλιά. Καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀταξίες ἔκαμαν). Πρέπει νὰ ἐντοπίζονται οἱ ἔνοχοι καὶ αὐτοὶ μόνο νὰ ἐκδιώκονται. Ὅχι, ὅλοι γενικὰ οἱ ἄλλοδαποὶ Μοναχοί, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων εἶναι ἀκτῆμονες, ἀσκητικοὶ καὶ ἐνάρετοι, πολλὰς φορὲς καλύτεροι καὶ ἀπὸ μᾶς. Τοὺς θέλει ἡ Παναγία.

- Νὰ ἐξέλθῃ τὸ ταχύτερον δυνατὸν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ τὸν οἰκουμενιστικὸ ὄργανισμό, ποὺ λέγεται «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», διότι ἡ παγίδευσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σ' αὐτὸν καὶ ἡ ἐμμονὴ τῆς σ' αὐτόν, θὰ φέρῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Διότι στόχος αὐτοῦ τοῦ Ὁργανισμοῦ

εἶναι ἡ ὑποταγὴ ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ πιστῶν καὶ «Ἐκκλησιῶν» στὴν Πανθρησκεία. Διότι ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, «μὲ τὸ νὰ βρίσκεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία σ' αὐτὸ τὸ Συμβούλιο, μόνο καὶ μόνο αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀνηκούστον προδοσίαν».

- Ἀνησυχία πολλῶν Ἀγιορειτῶν ὅτι ἡ λήψις ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ τῶν χρημάτων γιὰ ἀναπαλαίωσι τῶν Ἰ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, δίνει τὴν εὐκαιρία στοὺς Εὐρω-σιωνιστὲς καὶ τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἐπιβολὴ τῶν οἰκουμενιστικῶν τοὺς στόχων καὶ σχεδίων καὶ στὸν Ἱερό τοῦτο Τόπο.

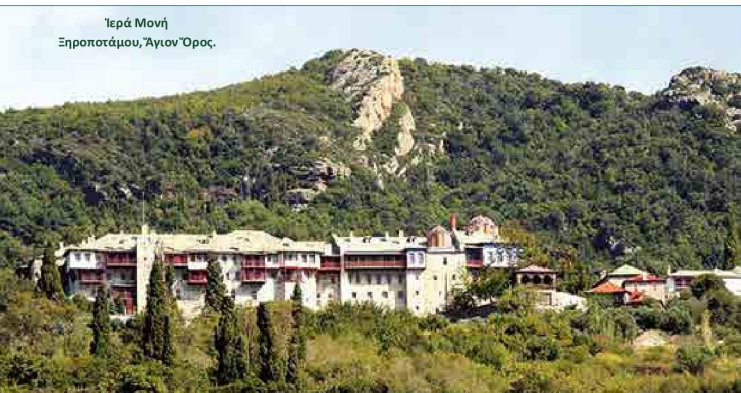
- Δὲν εἴμεθα σύμφωνοι μὲ τὴν δικέφαλον Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιμμένου. Οἱ «ἰθαγενεῖς» εἶναι οἱ νόμιμοι. Νὰ προσέξουν ὁμως καὶ οἱ Ζηλωτὲς Πατέρες κάποιες ἀκρότητες ἐπικίνδυνες. (Ἀναβαπτισμοὺς Νεοημερολογιτῶν καὶ προσφυγὴ γιὰ δικαίωση σὲ Διεθνῇ Οἰκουμενιστικᾷ Δικαστηρίῳ).

- Εγγράψαμε τὰ ἀνωτέρω, ὅχι γιὰ νὰ ἐπικρίνωμε κανένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξυπνήσωμε διανοίας ληθαργούσας, πρὸ τοῦ κινδύνου ἀλλοτριώσεως καὶ ἀλλοιώσεως τῶν πατροπαραδότων Θεσμῶν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως.

Ἀγιορεῖτες Πατέρες

(Ὁρθόδοξος Τύπος, ἀρ.φ. 2025, 6 ἰουνίου 2014)

Ἱερά Μονή
Ξηροποτάμου, Ἅγιον Ὅρος.

Ὁμολογιακὴ στάση ἀγιορείτου Γέροντος

Ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Σάββα Λαυριώτου, μετὴν ὁποία ἀπάντᾳ στὴν ἔγκληση τῆς Ἱερᾶ Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους, διὰ τῆς ὁποίας ἐλέγχεται γιὰ τὴν ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ (19-5/1-6-2014) μετὴν ὁποία κατήγγειλε τὴν «προσκυνηματικὴ» συνάντησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὸν Πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου χαρακτηριστικὰ σημείωνε: «Σὺς καταθέτω λοιπὸν ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀποτελεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πατέρες, πού θά ἔδιναν καὶ τὴν ζωὴν γιὰ τὴν φιλίαν Ὁρθοδοξίαν, καί, ἂν καί εἶμαι ἀνάξιος νὰ συγκαταλέγωμαι μεταξὺ αὐτῶν, συντάσσομαι μαζί τους. Καί αὐτό ὅχι χάριν ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διότι ἡ σωπὴ κατὰ τὸν Μέγα Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶ εἶναι τὸ τρίτον εἶδος ἀθείας».

Ἐν Μεγίστῃ Λαύρᾳ τῇ 15-8-2014 | Πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα | Ἁγίου Ὁρους | Ἀθῶν

Σεβαστοὶ Πατέρες

Σέ πρόσφατη τακτικὴ σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, στὴν ὁποίαν ἀνήκω, ἀνεγνώσθηκε γράμμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος πού ἀφοροῦσε στὴν ἐλαχιστότητά μου. Μὲ τὸ γράμμα αὐτό, ἀφοῦ ἐξεφράζετο ἡ λύπη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἐζητεῖτο ἀπὸ τὸν Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας Ἀρχιμ. Πρόδρομο νὰ ἐπιληφθεῖ ἐνὸς σοβαροῦ θέματος.

Ποιὸ ἦταν τὸ σοβαρὸ αὐτὸ θέμα; Τό ὅτι ὁ ὑπογραφόμενος Γέρων Λαυριώτης Μοναχὸς Σάββας ἔγραψε ἀγωνιστικὸ ἄρθρο, τὸ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη στὴν ἀγωνιστικὴ καὶ ὁμολογιακὴ ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» μετὶ τίτλου «Ἡ στάσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐναντι τῶν φιλοπαπικῶν Πατριαρχῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» (6-6-2014).

Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἔντυπο, πού ἱδρυσαν καὶ διηύθυναν ἐπὶ μισόν αἰῶνα διαδοχικὰ οἱ μακαριστοὶ Γέροντες Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καὶ Μάρκος Μανώλης, ἀπέστειλαν ἀγωνιστικὰ ἄρθρα πλειὰς Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν καὶ ἡγουμένων ὡς καὶ διαβιούντων ἐν τῷ κόσμῳ κληρικῶν

καὶ λαϊκῶν. Μερικοὶ μάλιστα ἐξ' αὐτῶν ἦσαν καὶ εἶναι τακτικοὶ συνεργάτες. Μνημονεύω ἐνδεικτικὰ τοὺς μακαριστοὺς ἡγουμένους Γέροντες Γαβριὴλ Διονυσιάτην καὶ Γεώργιον Κασάνην, τοὺς μοναχοὺς Θεόκλητον Διονυσιάτην, Μωϋσῆν Ἀγιορείτην, Νικόδημον Μπιλάλην, ἐκ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δέ τοὺς ἀειμνήστους Γέροντες, ἐπίσκοπον Αὐγουστίνον Καντιώτην, Φιλόθεον Ζερβάκον, Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς Φώτην Κόντογλου καὶ Κωνσταντῖνον Μουρατίδην καὶ ἐκ τῶν ἐπιζώντων τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὰς καὶ ἱερεῖς Γεώργιον Μεταλληνόν, Θεόδωρον Ζήσην, Σαράντην Σαράντον καὶ πολλοὺς νεωτέρους.

Ὅλων αὐτῶν καὶ τῆς ἐφημερίδος στόχος ἦταν καὶ εἶναι νὰ ἀφυπνίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους μπροστὰ στὸν ἐμφανέστατον κίνδυνον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς χειρότερης καὶ πῶς ἐπικίνδυνης αἵρέσεως ὅλων τῶν αἰώνων. Δέν ἐδίστασαν μάλιστα νὰ ἀποστείλουν καὶ προσωπικὰς ἐπιστολὰς μετ' σκληρῇ ἐλεγκτικῇ γλώσσᾳ πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγόρα, ὁ ὁποῖος ἐφούντωσε, ἐνίσχυσε καὶ ἐπέβαλε τὴν αἵρεσιν στὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡγεσίαν.

Μετὰ τὸν Πατριάρχην Δημήτριον πού ἐσυνέχισε στὰ βήματα τοῦ Ἀθηνᾶγόρα, ὁ ὑπομενὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος προχώρησε πολὺ περισσότερο τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμὸ μετ' ὁλοκληρῶν θεολογικῶν καὶ λειτουργικῶν ἀνοιγμάτων πρὸς ὅλες τὰς αἵρέσεις, Μονοφυσισμὸν, Παπισμὸν, Προτεστάντισμὸν, ἀκόμα καὶ πρὸς ἄλλας θρησκείας, ὅπως ὁ Ἰουδαϊσμός καὶ τὸ Ἰσλάμ. Θὰ χρειάζεσθαι πολλὰς χώρας γιὰ νὰ ὑπομνησθῶν αἱρετικές γνώμες καὶ ἀντικανονικὰς πράξεις τοῦ Πατριάρχου τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ γνωρίζετε. Ἀπλῶς σημειῶνω ἐνδεικτικὰ ὅτι ἔπαυσε νὰ πιστεύει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Δέχεται ὅτι καὶ οἱ αἱρέσεις εἶναι ἐκκλησίαι, ἔχουν ἔγκυρον βάπτισμα καὶ ἔγκυρα μυστήρια, ἀποδεχθεῖς καὶ ἐπανέσας τὴν ἐπαίσχυντην ἀποφάσεις γιὰ μὲν τοὺς Παπικοὺς

Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, Ἅγιον Ὅρος.

τοῦ Μπαλαμάντ (1993), γιὰ τοὺς Προτεστάντες τὶς ἀποφάσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν στοὶ Πόρτο Ἀλέγρε τῆς Βραζιλίας (2006) καὶ στοὶ Πουσάν τῆς Ν. Κορέας (2012), καὶ γιὰ τοὺς Μονοφυσίτες τὶς ἀποφάσεις τῆς Γενεύης (1990). Τὶς ἀπαράδεκτες ἀποφάσεις γιὰ τοὺς Μονοφυσίτες τοὺς ὁποίους ἀναιωνίζουμε ὡς Ὀρθοδόξους, ἤλεγξε μὲ σειρά δημοσιευμάτων ὁ ἀείμνηστος Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τὶς κραυγαλέες δὲ γιὰ αἰρετική ἀπόκλιση ἀποφάσεις τοῦ Πουσάν ἐστηλίτευσαν μὲ κοινὸ ὑπόμνημά τους πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἱερώνυμον ἐσχάτως (2014) οἱ Μητροπολίτες Δρυϊνουπόλεως Ἀνδρέας, Γλυφάδας Παῦλος, Κυθήρων Σεραφεῖμ, Αἰτωλοακαρνανίας Κοσμάς καὶ Γόρτυνος Ἱερεμίας, ζητώντας νὰ συζητησεῖ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριο τὶς αἰρετικές ἐκτροπές τοῦ κειμένου τοῦ Πουσάν.

Χειρότερη γιὰ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο εἶναι ἡ εἰκόνα ἀπὸ τὶς συμπτώσεις μὲ αἰρετικούς, γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπιβάλλουν τὴν ποινὴ τῆς καθαρᾶς ἄλλας καὶ ἀπὸ ἄλλες πράξεις, ὅπως ἡ προσφορά τοῦ ἀντίχριστου Κορανίου σὲ Μουσουλμάνους, ἐνέργεια πού ἐμμήθησαν κατόπιν καὶ οἱ Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων. Σαλεύθηκαν καὶ ταραχθήκαν οἱ Ὀρθόδοξοι συνειδήσεις καὶ ἐσκανδαλίσθηκαν πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πάπα Βενεδίκτου

στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν Νοέμβριο τοῦ 2006, ὅπου ἔλαβαν χώρα ὄχι μόνον συμπτώσεις, ἀλλὰ καὶ λειτουργικὸς ἀσπασμός, ἀπαγγελία τοῦ «Πάτερ ἡμῶν» ἀπὸ τὸν πάπα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θ. Λειτουργίας, θυμίαση τοῦ πάπα ἀπὸ ὀρθοδόξους διακόνους, ἀκόμη καὶ ψαλμωδία ἀπολυτικίων πρὸς τιμὴν τοῦ αἰρεσιάρχη καὶ τοῦ ψαλμικοῦ στίχου «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Πολλοὶ Γέροντες Ἀγιορεῖτες τότε δὲν ἄντεξαν αὐτὸν τὸν ἐμπαγμὸν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων καὶ πρὶν ἡ Ἱερὰ Κοινότητα ἀντιδράσει, ἐνισχύοντες τοὺς ἀντιπροσώπους πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση, ἔστειλαν «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα» ὑπογραφομένη ἀπὸ ἐξήντα καὶ πλέον ἱερομονάχους καὶ μοναχοὺς γνωστούς καὶ ἐναρέτους Γέροντες, στὴν ὁποία, ἀφοῦ ἐξέφραζαν τὴν βαθύτατη λύπη καὶ ἀνησυχία τους γιὰ ὅσα καταλυτικὰ τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων συμβαίνουν, ἔγραφαν: «Ἐκτιμούμε μὲ πολὺ μεγαλύτερη λύπη, ὅτι ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὰ τελευταῖα ἔτη δὲν ἀντιμετωπίζει μὲ σθένος καὶ γενναιοτητα ὁμολογητικὴ τὰ φαινόμενα αὐτὰ τῆς ἀποστασίας, ὅπως ἔπρατταν παλαιότερα οἱ Ἀγιορεῖτες Πατέρες. Ὁ Πατριάρχης ἔχει μετρήσει τὶς ἀντιδράσεις μας καὶ ἐπειδὴ εἶναι χλιαρές

καί πολλές φορές άνύπαρκτες, προχωρεῖ χωρὶς ἐμπόδια στήν ἔνωση μέ τόν ἀμετανόητο καί παραμένοντα στίς αἱρέσεις του πάπα. Μᾶς ἐμέτρησε καί χάρηκε σφόδρα καί κατά τήν τελευταία ἐπίσκεψή του στό Ἅγιον Ὅρος, στό ὁποῖο λές καί ἦλθε γιά νά πάρει τήν συγκατάθεση καί εὐλογία τῶν Ἀγιορειτῶν γιά ὅσα εἶχε σχεδιάσει νά πράξει μέ τόν πάπα λίγες ἡμέρες ἀργότερα. Εμεῖς ταπεινοί ιερομόναχοι καί μοναχοί, ἐξομολογητικά σᾶς ἀποκαλύπτομε ὅτι ἔχουμε σκανδαλισθεῖ ἀπό τήν σιωπή καί ἀπραξία τῆς πνευματικῆς μας ἡγεσίας στό Ἅγιον Ὅρος καί μαζί μέ μᾶς καί τὸ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξο καί φιλομόναχο πλήρωμα. Περιμένουν ὅλοι νά ἀκούσουν τήν φωνή τοῦ Ἁγίου Ὁρους». Διερωτῶμενος τί περισσότερο ἐγράψα ἐγὼν στό ταπεινὸ μου δημοσίευμα, προσέθετο ὅτι λίγες ἡμέρες ἀργότερα (30-12-2006) ἡ Ἱερὰ Κοινότης δέν ἔλαβε ἀπόφαση νά ἐλέγξει τόν Πατριάρχη γιά ὅσα συνέβησαν, ἀλλά ἐπιβεβαιώνοντας ὅσα οἱ ἐξήντα Ἀγιορεῖτες κατελόγιζαν γιά ἔλλειψη σθένους καί ὁμολογητικῆς γενναιοῦτος, ἀρκέσθηκαν στήν ἐκδοση μιᾶς Ἀνακοινώσεως πρὸς τόν τύπο, μέ τήν ὁποία ἀπεδοκίμαζαν τὰ συμβάντα.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καί ὡς πρὸς τήν πρόσφατη συνάντηση τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μέ τόν πάπα Φραγκίσκο στὰ Ἱεροσόλυμα, τόν περασμένο Μάιο, ἡ ὁποία ἀποδοκίμασθηκε καί μέ θεϊκά σημεῖα. Ὅσα ἐλέχθησαν καί ὅσα ἐπράχθησαν ἔθλιψαν καί κατετάραξαν τούς Ὁρθόδοξους. Γιά πολλοστή φορά ὁ Πατριάρχης «λίαν ἠύφρανε τούς κακοδόξους καί κατήσχυνε τούς Ὁρθόδοξους». Πολλοί καί πάλι διερωτῶντο: Γιατί σιωπᾷ τὸ Ἅγιον Ὅρος; Γιατί παραμένει ἄφωνο; Ἐπαυσαν νά ἰσχύουν ὅσα οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί ἡ Μοναστικὴ Παράδοση θεσιπίζουν ὅτι οἱ μοναχοὶ κυρίως δέν πρέπει νά ἀνέχονται καμμία καινοτομία εἰς τὰ τῆς πίστεως καί ὅτι πάντοτε ἦσαν πρωτοπόροι στοὺς ἀγῶνες γιά τήν Ἁγία Ὁρθόδοξία; Δέν ἐδίστασαν νά ἐλέγξουν Βασιλεῖς, Πατριάρχες, Ἐπισκόπους ἀκόμη καί συνόδους θυσιάζοντες φαυτικά καί τήν ζωὴ τους ἢ διωκόμενοι καί φυλακιζόμενοι ὅπως συνέβη μέ τούς Ἀγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες ἐπὶ πατριάρχου Λατινόφρονος Βέκκου (1274) καί μέ τούς Ἀγιορεῖτες τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου

τοῦ Παλαμᾶ ἐπὶ λατινόφρονος πατριάρχου Καλέκα (1341-1351). Ὅπως συνέβη καί στή δική μας ἐποχὴ, ὅταν ὁμοφώνως ἀποφάσισε τὸ Ἅγιον Ὅρος τήν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Ἀθηνανόρα. Ἀκόμη καί ὅταν ἐπιέζοντο οἱ Ἱερεῖς Μονές νά ἐπαναφέρουν τὸ μνημόσυνο τοῦ νέου πατριάρχου Δημητρίου μέ ἀπειλές καί τιμωρίες ἀπὸ τόν πατριαρχικὸ ἑξαρχο, δέν ὑποχώρησαν. Μὲ ἐγγράφά τους πρὸς τήν Ἱερὰ Κοινότητα οἱ Μονές Καρακάλου, Σίμωνος Πέτρας, Ἁγίου Παύλου, Ξενοφώντος, Κωνσταμονίτου καί Ὁσίου Γρηγορίου διεμήνυσαν ὅτι ἐμμένουν στήν ἀμετάθετη ἀπόφασή τους νά συνεχίσουν τήν διακοπὴ τοῦ πατριαρχικοῦ μνημοσύνου «εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἐφ' ὅσον ὁ νέος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος ὁ Α΄ θά συνεχίσῃ τήν τηρουμένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γραμμὴν, τὴν ὁποίαν εἶχε χαράξει ὁ Ἀθηνανόρας». Ἐσημείωναν μάλιστα ὅτι ὑπάρχει ἀπόφαση τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (συνεδρία ΝΒ τῆς 13-11-71) ἡ ὁποία ὀρίζει «ἐπαφίεται εἰς τήν συνείδησιν ἐκάστης Μονῆς ἡ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, διότι δέν δύναμεθα νά καταπατήσουμε τούς Ἱεροῦς Κανόνες, οὓς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησεν εἰς αὐτοὺς παρὰ ταῖς Ἱεραῖς Συνόδους. Θά πειθώμεθα εἰς τόν νέον πατριάρχη, ὅταν διαπιστώσωμεν ὅτι οὗτος θά ἀναθεωρήσῃ τὰς αἱρετικές ὁμολογίας τοῦ προκατόχου του καί δέν θά συνεχίσῃ τήν φιλοπατικὴν γραμμὴν».

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Σίμωνος Πέτρας, μάλιστα, ἔγραφε στήν ἀπαντητικὴ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τήν Ἱερὰ Κοινότητα ὅτι «ἡ συνεδρία τῆς ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (συνεδρία ΝΒ τῆς 13-11-71) φέρει τόν τύπο ἐθνοσυνελεύσεως συμφώνως τῷ ἄρθρῳ τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως καί, ὡς ἐκ τούτου ἡ «Ἱερὰ Κοινότης δέν δύναται νά ἀκυρώσῃ τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις αὐτῆς».

Σεβαστοὶ Πατέρες

Αὐτὴν τήν Μοναστικὴ καί Ἀγιορείτικη Παράδοση γνωρίζοντας καί ἐγὼ ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος ὡς καί τήν συνοδικὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη, ἀκόμη καί οἱ λαϊκοί, ὀφείλουν νά ὁμιλοῦν, ὅταν κινδυνεύει ἡ πίστις, ἐδημοσίευσα τὸ σχετικὸ μου

Ὁ Ἐπιτάφιος θρῆνος, τοιχογραφία Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὅρος.

ἄρθρο στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο». Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπαινέσετε καὶ νὰ μέ συγχαρῆτε καὶ ὄχι νὰ ζητεῖτε ἀπὸ τὴν Μονὴ μου νὰ λάβει μέτρα ἐναντίον μου. Γιατί δὲν ἐπράξατε τὸ ἴδιο ὅταν ἐξήντα καὶ πλέον Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοὶ Ἀγιορεῖτες, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2006 ἤλεγχαν τὴν Ἱερὰ Κοινότητα γιὰ ἀπαράδεκτη ἀφωνία καὶ ἀπραξία; Ἄν ὅσα λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς αἰρετίζοντες, γιὰ τοὺς παπικούς καὶ τοὺς φιλοπαπικούς, ἂν ὅσα εἶπε ἡ Παναγία μας γιὰ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Υἱοῦ Τῆς καὶ δικούς της ἐχθρούς στοὺς Ζωγράφους Ὁσιομάρτυρες, εἶναι «ἀνοίκειοι καὶ ἀπαράδεκτοι χαρακτηρισμοί» ὅπως θέλει καὶ ὁ νεοεποχίτικος ἀντιρατσιστικός νόμος, γιὰ τὸν ὁποῖο τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ πάλιν ἐσιώπησε, τότε μέ χαρὰ νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὴν συμφωνία μου μέ τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Ἀγιορείτικη Παράδοση, μέ λύπη ὅμως γιὰ ὅσους Ἀγιορεῖτες ἀδελφούς μου ἐπέλεξαν νὰ εἶναι μέ τοὺς ἐχθρούς τῆς πίστεως. Σύγχυση καὶ σκανδαλισμὸ στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν δὲν προκαλοῦν οὔτε οἱ μαρτυρήσαντες ἐπὶ Βέκκου Ἀγιορεῖτες Ὁσιομάρτυρες, οὔτε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πού ἀγινίσθηκαν ἐναντίον τοῦ πάπα καὶ τῶν ἰδικῶν μας λατινοφρόνων, οὔτε οἱ Ἀγιορεῖτες Πατέρες πού διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα, οὔτε τὸ πτωχὸ καὶ ἀσήμαντο δημοσίευσμά μου, πού τοῦ δώσατε τόσο μεγάλη σημασία.

Σύγχυση καὶ σκανδαλισμὸ προκαλοῦν ὅσα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀθηναγόρα συμβαίνουν στὴν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, αὐξημένα καὶ προκλητικά

τώρα ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἐγώ, ὡς ὀφείλα, κατὰ τὴν ἀναλογία τῆς εὐθύνης μου, ἐπράξα τὸ καθήκον μου, χωρὶς νὰ διεκδικῶ «ἡρωϊσμούς» ὅπως ἰσχυρίζεσθε, οὔτε συνιστῶ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ἀποκοπὴ ρητῶς ἀποδοκιμάζω, γι' αὐτὸ καὶ μέ θλίβει ἡ παραποίηση καὶ κακοποίηση τῶν γραφομένων μου.

Πολλοὶ χαρήκαμε γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου, ἀκολουθοῦσης τὸ παράδειγμα τῶν Ζωγραφεῖων Ὁσιομαρτύρων, ἡ ὁποία ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα νὰ καταδικάσει ὅσα εἶπε καὶ ἐπράξε ὁ Πατριάρχης στὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν συνάντησή μέ τὸν πάπα, διότι διαφορετικά θὰ προχωρήσει μονομερῶς στὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου. Χαρήκαμε καὶ γιὰ τὴν ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀντιπροσώπων στὴν Ἱερὰ Κοινότητα νὰ σταλεῖ στὸν Πατριάρχη ἔγγραφο διαμαρτυρίας καὶ ἐλέγχου. Μὲ ἀγαθὲς ἐλπίδες περιμένουμε μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες νὰ δημοσιοποιηθοῦν τὰ ἔγγραφα καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὥστε τώρα ὅπως ἀρμόζει νὰ εὐφρανθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ νὰ κατασυνθοῦν οἱ κακὸδοξοι, καὶ νὰ παῦσει ὁ σκανδαλισμός γιὰ τὴν ἀφωνία καὶ ἀπραξία τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Αὐτὸ εἶναι ὄντως σοβαρὸ ζήτημα καὶ ὄχι λήψη μέτρων ἐναντίον ἐνὸς ἀσήμου μοναχοῦ μέ ἀδύναμη καὶ ἰσχνή φωνή.

Ταῦτα καθηκόντως διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας.

Γέρων Σάββας Λαυριώτης

Ολοκληρώνοντας τή μελέτη καί τήν παρουσίαση στό παρόν τεύχος τῶν ἀγιορείτικων κειμένων, τῶν σχετικῶν μέ τά ἀντορθόδοξα οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθιναγόρα καί Δημητρίου, ἀλλά καί γιά τήν ἔως παύσεως Μνημονεύσεως αὐτῶν ἀντίδραση τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας τοῦ Ἁθω, ἐναγώνιος προβληματισμός καί εὐλογες ἀπορίες καί βασανιστικά ἐρωτήματα γεννῶνται στίς καρδιές τῶν ἀγιορείτῶν Πατέρων — ὅπως καί στίς καρδιές κάθε συνεδητοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ καί συνεποῦς μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐναγώνιος προβληματισμός καί ἀπορίες ἐκ τῆς ἀποκλίνουσας ἔως καί ἀντίθετης σημερινῆς συμβιβαστικῆς μέ τήν αἵρεση καί τοὺς αἵρετικούς καί καθεύδουσας στάσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους' στάσεως ἀντιθέτης ἀπό τήν διαχρονικῶς γρηγοροῦσα καί ἀγωνιστική ὁρθόδοξη πρακτική τοῦ ἀπωτέρου καί νεωτέρου ὀρθοδοξοῦντος καί ὀρθοτομοῦντος παρελθόντος αὐτοῦ.

Προβληματισμός, ἀπορίες καί ἐρωτήματα πιεστικῶς μᾶς κατατρύχουν, γιά τή σημερινή στάση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τῶν ἁγίων Καθηγουμένων μας καί Γερόντων μας καί πνευματικῶν Πατέρων μας, εἰς τοὺς ὁποίους μέ ἀπαντοχῇ προσδοκοῦμε σήμερα, στοιχοῦμενοι στήν ἀγιορείτικη παράδοση.

Ἁγιοι Καθηγούμενοι, Προϊστάμενοι καί Γέροντες καί Πατέρες, σᾶς καταθέτουμε μέ εἰλικρίνεια, ταπείνωση καί ἀγαθὴ προαίρεση τὸν καλογερικό λογισμό μας. Σᾶς ἐξαγορευόμαστε τὸν πόνο καί τήν ἀγωνία τῆς καρδιᾶς καί τῆς συνειδήσεώς μας. Μᾶς τύπτει καί μᾶς ἐλέγχει ἡ συνείδησή μας γιά τήν χλιαρότητα ποῦ ἐπιδεικνύει τὸ Ἅγιον Ὅρος στὰ θέματα τῆς πίστεως. Μᾶς τύπτει καί μᾶς ἐλέγχει ἡ συνείδησή μας γιά τὸ γεγονός ὅτι διαχετεύουμε τὸ σύνολο τῶν δυνάμεων καί τῶν πρωτοβουλιῶν μας σέ δραστηριότητες ἀπαραίτητες μέν, ἀλλὰ δευτερεύουσες

σέ σχέση μέ τὸν ἀγώνα γιά τήν διαφύλαξη τῆς πίστεώς μας καί τήν σωτηρία μας.

Ἡ συνείδησή μας ἀνθίσταται καί ἐπαναστατεῖ ἐνάντια στήν χαλαρότητα, τήν ἐκκοσμίκευση, τὸν ἐφηρσυχασμό ποῦ τείνουν νά ἐπικρατήσουν στήν ἀγίνυμνη πολιτεία μας. Ἀνθίσταται καί ἐπαναστατεῖ ἐνάντια στήν διπλωματία καί τὸν τακτικισμό ποῦ ἀκολουθεῖται ἐπισήμως. Ἀνθίσταται καί ἐπαναστατεῖ ἐνάντια στίς ποικίλες σκοπιμότητες καί ἐπιδιώξεις. Ἀνθίσταται καί ἐπαναστατεῖ ἡ συνείδησή μας ὅταν βλέπει τήν ὑποστολὴ τοῦ ὁμολογιακοῦ φρονήματος καί τήν μεταλλαγὴ του σέ ἐφεκτικότητα καί καιροσκοπισμό.

Οἱ πολυάριθμοι ἀγιορεῖτες μάρτυρες καί ὁμολογητές ὑπὲρ τῆς ἀληθείας μᾶς ὑποδεικνύουν τὸν δρόμο τῆς δοκιμασίας καί τῶν δυσκολιῶν καί ὄχι τῶν ἀνέσεων, τῶν εὐκολιῶν καί τῆς ἐπαναπαύσεως ποῦ μᾶς ἐξασφαλίζει ὁ συστηματισμός καί ἡ συμπίεση μέ τοὺς πολιτικούς, οικονομικούς καί θρησκευτικούς κρατούντες.

Ὁ ἀγώνας γιά τήν διατήρηση τῆς ἀκεραιότητος καί τῶν προνομίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῶν μετοχιῶν του, καθὼς καί ἡ προσπάθεια γιά τήν ἐξασφάλιση τῶν ἀναγκαίων πόρων γιά τήν συντήρηση τῶν κτιριακῶν συγκροτημάτων, τῶν κειμηλίων, τῶν ἀδελφότητων καί τοῦ πλήθους τῶν φιλοξενουμένων εἶναι, βεβαίως, ἀπαραίτητη καί ἐπιβεβλημένη.

Ἄς μὴν λησμονοῦμε, ὅμως, ὅτι τὸ ὕψιστο προνόμιο ποῦ ὀφείλουμε πρωτίστως νά διαφυλάξουμε εἶναι ἡ ἀκεραιότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας καί τῆς πνευματικῆς, ἡσυχαστικῆς καί νηπτικῆς παραδόσεώς μας.

Αὐτὴ τήν παράδοση ἐπιθυμοῦμε, μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας μας Θεοτόκου καί τῶν ἀγιορείτῶν ἁγίων μας, νά ἀκολουθήσουμε, παρά τήν ἀμαρτωλότητα καί τήν μηδαμινότητά μας. Τοὺς ἀγιορεῖτες μάρτυρες καί ὁμολογητές ἔχουμε ὡς πρότυπα στήν μοναχικὴ

μας βιοτή καί στόν άγώνα μας γιά τήν διαφύλαξη άπαραχάρακτης καί άκαινοτόμητης τής πίστεώς μας. Έκείνοι δέν ύποτάχθηκαν σέ Βέκκους καί Παλαιολόγους, δέν λύγισαν μπροστά σέ άπειλές καί έκφοβισμούς, δέν φοβήθηκαν έπιτίμια καί άπελάσεις.

Αυτή τήν παρακαταθήκη μās άφῃσαν. Αυτή τήν οδό όφείλουμε νά άκολουθήσουμε. Δέν ύπάρχει πλέον περιθώριο γιά έναλλακτικές έπιλογές καί έπαμφοτερίζουσες στάσεις.

«... όπως τά στρείδια μένουν προσκολλημένα δυναμικά είς τούς παραθαλασσίους θράχους τοῦ Όρους, όμοίως καί οί Αγιορείται μένουν άμετακίνητοι είς τόν θράχον τοῦτον τής μακραιώνος ιερās παραδόσεως. Νηφαλίως καί άνενδότως τών πατρών παραδόσεων άμνυόμενοι, λέγουν συχνά καί σταθερά:

-Έάν σιωπήσωμεν διά τήν πίστιν όπου κινδυνεύει άπό τόσας αΐρέσεις, τότε διατί καθημέθα

τόσους χρόνους επάνω είς αυτά εδώ τά θράχια; Καί πώς είναι δυνατόν νά δεχθώμεν τούς Λατίνους χωρίς νά αλλάξουν όσα έχουν παραλλάξει καί συγχρόνως νά άνάβωμεν κάθε ήμέρα τό καντήλι έμπρός είς τό Πρωτάτο, είς τόν τόπον όπου έσφαγιάστησαν οί έλέξαντες τούς λατινόφρονas Μοναχοί Όσιομάρτυρες, τούς όποίους τιμώμεν ως Αγίους μέ προεξάρχοντα έν μέσῳ αὐτῶν τόν τότε Πρώτον Ιερομάρτυρα Κοσμάν;» (Άγιον Όρος, Οίκουμενισμός καί κόσμος, Μον. Λουκά Φιλοθέητη, έκδόσεις "Τό Παλίμψηστον", Θεο/κη 2009, σελ. 63-64).

Βρισκόμαστε πλέον όλοι ένώπιον τών προσωπικών μας ευθυνών καί φέρουμε τό βάρος τών προσωπικών μας έπιλογών. Έχουμε πλήρη συνείδηση τών άποφάσεων μας καί τών όποιων συνεπειών τους. Δέν μās πτοεί, έπίσης, ή όποια καταφρόνηση, λοιδορία, άπάξιωση καί έμπαιγμός πού θά είσπράξουμε.

Εί ό Θεός μεθ' ήμῶν οὔδεις καθ' ήμῶν.

Ἑκτακτο Παράρτημα

Ὁ Πάπας Φραγκῖσκος στό Φανάρι:

Συνάντηση ἐν Χριστῷ ἀγάπης

ἡ ἄλωση καί ἐξουνιτισμός τῆς Ὁρθοδοξίας;

Λίγες μόλις ἡμέρες πρὶν τὴν ὁλοκλήρωση τῆς παρουσίας ἐκδόσεως πραγματοποιήθηκε ἡ πολυδιαφημισμένη ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστὲς ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκῖσκου στό Φανάρι καί ἡ τιμητική ὑποδοχή του ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Ἡ ἐπίσκεψη αὐτὴ ἀπέδειξε, δυστυχῶς, περίτρανα ὅλα ὅσα παραθέσαμε στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ ἐντύπου.

Γιὰ μία ἀκόμη φορά ἐπαναλήφθηκαν τὰ ἴδια θλιβερά γεγονότα ἐνταγμένα στό ἴδιο καί πάλι σκηνικὸ τῆς ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς, τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ, τῆς ἐπιβολῆς τῆς εἰκόνας καί πρωτίστως τῆς ἐπιβολῆς τετελεσμένων. Ἐπιχειρεῖται δηλαδὴ νὰ ἐπιβληθεῖ μέ τεχνητὸ τρόπο

ἡ ἐντύπωση ὅτι δέν μᾶς χωρίζει τίποτε μέ τοὺς παπικούς καί ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὴν πλήρη κοινωνία καὶ ἐνότητα μαζί τους.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ καί πραγματοποιήθηκε καί πάλι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν πάνσεπτο πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὁ «λειτουργικός ἀσπασμός τῆς ἀγάπης» σέ κορυφαία στιγμή τῆς ὀρθοδόξου λατρείας, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ὀρθόδοξοι ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ποὺ λαμβάνουν μέρος στὴν Θεία Λειτουργία ὁμολογοῦν τὴν κοινὴ πίστη τους στὸν Ἅγιον Τριαδικὸ Θεὸ καί ἀνταλλάσσουν τὸν ἀσπασμὸ, ἀφοῦ πρῶτα ἀσπασθοῦν τὰ Τιμία δῶρα ποὺ μόλις ἔχουν ἐναποτεθεῖ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Ἐκείνη τὴν ἱερὴ στιγμή, λίγο πρὶν τὴν εὐχὴ τῆς ἀγίας

Πάνω: Ο αϊρεσιάρχης Πάπας Φραγκίσκος "εύλογεῖ" τούς παρειρσκομένους στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι μετὰ τὴ Δοξολογία πού τελέστηκε πρὸς τιμὴν του. Ἡ ἐπίσκεψή του χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὡς "ἀνεκλάλητος χαρὰ" καὶ "ἀνεκδιήγητος δωρεὰ" τοῦ Θεοῦ!

Κάτω: Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συμπροσεύχεται μετὰ τὸν Πάπα -τὸν "Ἀγιώτατο καὶ ἡγαπημένο ἐν Χριστῷ ἀδελφό του"- στὴν παπικὴ "λειτουργία" πού τελέστηκε τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου (29-11-2014) στὸν παπικὸ ναὸ στὴν Κωνσταντινούπολη.

ἀναφορᾶς, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξήλθε τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀντίθρονο, ὅπου βρισκόταν ὁ Πάπας καὶ ἀντάλλαξαν τὸν "λειτουργικὸ ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης" γιὰ νὰ ὑποδηλώσουν τὴν ψευδοενότητα στὴν πίστη μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν.

Επαναλήφθηκαν, ἐπίσης, καὶ πάλι συμπροσευχές καὶ «κοινὴ εὐλογία» τοῦ Πάπα πρὸς τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα, ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν ἀπὸ τὸν Πάπα, στὸν ὁποῖο ἐψάλη καὶ πολυχρόνιο. Επαναλήφθηκε, ἐπίσης, ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου, ἡ ἀναγνώριση τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης καὶ τοῦ Βατικανοῦ ὡς κανονικῆς Ἐκκλησίας.

Δρομολογεῖται, ἔτσι, κατὰ τέτοιον τρόπο ἡ ὑπόθεση τῆς περιφρήμης «ἐνώσεως», ὥστε αὐτὴ νὰ καταλήξει ἐν ἐπιβληθεῖ ἀπὸ τὴν «φυσικὴ ροή» τῶν πραγμάτων πού προσυμφωνημένα ὁδηγοῦνται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Αὐτὴ ἡ ψευδοένωση ἐπιχειρεῖται νὰ ἐπιβληθεῖ ὡς μιά εἰκονικὴ πραγματικότητα παρὰ ὡς μιά ἀληθινὴ κατάσταση.

Ἕνα γεγονός, πού ἐπίσης ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι, εἶναι ἡ ἐπιβολὴ τῶν θέσεων τοῦ Βατικανοῦ στὴν προσέγγιση μετὰ τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τὴν ἐπιζητούμενη ἔνωση. Παρὰ τὴν ἄριστη ἐπικοινωνιακὴ τακτικὴ τοῦ νέου Πάπα, παρὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὸν

Ο Πάπας Φραγκίσκος εὐλογεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία, μέσα στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Φανάρι, 30-11-2014.

αὐθορμητισμὸ πού ἐκδηλώνει πρὸς τὰ ἔξω, παρά τίς κινήσεις ἐντυπωσιασμοῦ, τὰ χειροφιλήματα καὶ τίς βαθείες ὑποκλίσεις πρὸς τὸν κ. Βαρθολομαῖο, ἡ στόχευση τοῦ Βατικανοῦ ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια. Καὶ ἡ στόχευση αὐτή, ὅπως διεξοδικὰ ἀναπτύξαμε στὸ παρόν τεῦχος, εἶναι ἡ ἐπιβολὴ στὸν διάλογο τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, καθὼς καὶ μίας ἐνώσεως οὐνιτικοῦ τύπου, πού θὰ ὑπερπηδᾷ δογματικές διαφορὲς στὰ πλαίσια τῆς «νομίμου ποικιλότητος». Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιβεβαιώθηκε καὶ μὲ τὴν ὁμιλία τοῦ

Πάπα στὴν κυριακάτικη Λειτουργία στὸ Φανάρι ὅπου ἀνέφερε συγκεκριμένα:

«Γιὰ μὴ εὐτυχή σύμπτωση, αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψή μου γίνεται ἀρκετὲς μέρες μετὰ ἀπὸ τὸν ἑορτασμό τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς ἔκδοσης τοῦ Διατάγματος τῆς δεύτερης συνόδου τοῦ Βατικανοῦ *Unitatis redintegratio* γιὰ τὴν ἀναζήτηση τῆς ἐνότητος μετὰ ὅλων τῶν χριστιανῶν. Πρόκειται γιὰ ἕνα θεμελιῶδες κείμενο μὲ τὸ ὁποῖο **ἀνοίχθηκε ἕνας νέος δρόμος** γιὰ τὴν συνάντηση μετὰ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιαστι-

Ο Πάπας Φραγκίσκος καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης χαιρετοῦν ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Πατριαρχικοῦ μεγάρου μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, 30 Νοεμβρίου 2014.

Ο λειτουργικός άσπασμός του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου και του Πάπα Φραγκίσκου κατά τη διάρκεια της Ορθόδοξης Θείας Λειτουργίας στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι, 30 Νοεμβρίου 2014. Τά όλίσθηματα και οι αγαπολογίες έχουν γίνει πιά παράδοση!

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος και ο Πάπας Φραγκίσκος εύλογούν από κοινού από τόν εξώστη του Πατριαρχικού μεγάρου, επιχαίροντας για τά ψευδοενωτικά έπιτεύγματά τους, 30 Νοεμβρίου 2014. Στόν εξώστη είναι άναρτημένα τά έμβλήματά τους.

κῶν κοινοτήτων. Ιδιαίτερα μέ αυτό τό διάταγμα ἡ **Καθολική Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει** **ὅτι οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες "ἔχουν ἀληθινά μυστήρια καί κυρίως, δυνάμει τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τήν Ἱεροσύνη καί τήν Εὐχαριστία, διά μέσου τῶν ὁποίων παραμένουν ἀκόμα ἐνωμένες μαζί μας μέ στενότερους δεσμούς"** (π.15). Ἐν συνεχείᾳ, ἀναφέρεται ὅτι γιά νά διαφυλάξουν πιστά τήν πληρότητα τῆς χριστιανικῆς παράδοσης, καί γιά νά φέρουν εἰς πέρας τήν συμφιλίωση τῶν χριστιανῶν ἀνατολῆς καί δύσεως εἶναι ὑψίστης σημασίας **νά διατηρηθεῖ καί νά υποστηριχθεῖ ἡ πλουσιότατη παρακαταθήκη τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἀνατολῆς, ὅχι μόνο σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τίς λειτουργικῆς καί πνευματικῆς παραδόσεις, ἀλλά ἐπίσης τήν κανονική τάξη πού θέσπισαν οἱ ἅγιοι Πατέρες καί οἱ Σύνοδοι, ἡ ὁποία τάξη ρυθμίζει τόν βίον αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν** (βλ. π. 15 -16).

Θεωρῶ σημαντικό νά ἐπισημάνω **τόν σεβασμό αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ὡς οὐσιαστικῆς καί ἀμοιβαίας προϋπόθεσης γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας, πού δέν σημαίνει ὑποταγή τοῦ ἐνός στόν ἄλλο, οὔτε ἀφομοίωση, ἀλλά μάλλον ἀποδοχή ὅλων τῶν δωρεῶν πού ὁ Θεός ἔδωσε στόν καθένα γιά νά φανερώσει σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο τό μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας πραγματοποιηθέν ἀπό τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν διά μέσου τοῦ Παναγίου Πνεύματος.**

Θέλω νά διαβεβαιώσω τόν καθένα ἀπό σᾶς ὅτι γιά νά φθάσουμε στόν ἀναζητούμενο σκοπό τῆς πλήρους κοινωνίας, **ἡ Καθολική Ἐκκλησία δέν προτίθεται νά ἐπιβάλει καμμία ἀπαιτήση**, παρὰ μόνον ἐκείνη τῆς ὁμολογίας τῆς κοινῆς πίστεως, καί ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀναζητήσουμε ἀπό κοινοῦ ὑπό τό φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἐμπειρίας τῆς πρώτης χιλιετίας, τούς τρόπους μέ τοὺς ὁποίους θά ἐξασφαλισθεῖ ἡ ἀναγκαία ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στίς σημερινές συνθήκες: **τό μόνο πρᾶγμα πού ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ καί ἐγὼ ἀναζητῶ ὡς Ἐπίσκοπος Ρώμης "τῆς Ἐκκλησίας τῆς προκαθημένης τῆς ἀγάπης", εἶναι ἡ κοινωνία μέ τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.** Μιά τέτοια κοινωνία θά εἶναι πάντα καρπὸς τῆς ἀγάπης "πού ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διά πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν" (Ρωμ 5,5), ἀγάπης ἀδελφικῆς πού δίνει ἔκφραση στόν πνευματικό καί ὑπερβατικό δεσμό πού μᾶς ἐνώνει ὡς μαθητές τοῦ Κυρίου» (<http://www.amen.gr/article19910>).

Εἶναι δεδομένο ὅτι αὐτή ἡ κοινωνία (communio)

θά ἐπιχειρηθεῖ νά ἐπιβληθεῖ μέ ταχύτατους ρυθμούς καί «χωρίς καμμία ἀπαιτήση» ἀπὸ τὸ Βατικανό, τό ὁποῖο θά μᾶς ἐπιτρέψει νά διατηρήσουμε τίς «λειτουργικῆς καί πνευματικῆς παραδόσεις» μας καί τήν «κανονική τάξη», ὅ,τι κάνουν, δηλαδή, καί οἱ οὐνίτες!

Αὐτὴ τήν κοινωνία μέ τοὺς παπικούς ἐπιθυμεῖ καί ἐπιζητεῖ, δυστυχῶς, καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ὁποῖος ἀνέφερε στὴν προσφώνησή του πρὸς τὸν Πάπα ὅτι «ὁ ροῦς τῆς ἱστορίας ἤλλαξε κατεύθυνσιν, αἱ παράλληλοι καί ἐνίοτε συγκρουόμεναι πορεῖαι τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν συνηντήθησαν εἰς τό κοινόν ὄραμα τῆς ἐπανευρέσεως τῆς ἀπολεσθεῖσης ἐνότητος αὐτῶν, ἡ ψυγείσα ἀγάπη ἀνεξυπωρῶθη, καί ἐχαλυθδῶθη ἡ θέλησις ἡμῶν ὅπως πράξωμεν πᾶν τό καθ' ἡμᾶς, ἵνα ἐκ νέου ἀνατελεῖ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί τῷ κοινῷ Ποτηρίῳ κοινωνία ἡμῶν. Ἐκτοτε ἦνοιξεν ἡ ὁδὸς πρὸς Ἐμμαούς, ὁδὸς πιθανῶς μακρά καί ἐνίοτε δύσστατος, πλὴν ἀνεπίστροφος, ἀοράτως τοῦ Κυρίου συμπορευομένου μεθ' ἡμῶν, ἄκρις οὐ Οὗτος ἀποκαλυφθεῖ ἡμῖν "ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου" (Λουκ. κδ' 35)" (<http://www.amen.gr/article19910>).

Ἄν εἶναι ὁμως «ἀνεπίστροφος» ἡ πορεία τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρὸς τήν ἀπόκλιση ἀπὸ τήν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία καί τὴν ψευδοένωσή του μέ τοὺς παπικούς, τὸ ἴδιο «ἀνεπίστροφος» ὀφείλει νά εἶναι καί ἡ δική μας πιστότητα καί προσήλωση στίς παρακαταθήκες τῶν Ἁγίων Πατέρων μας. **Μέ αὐτοὺς θά στοιχηθοῦμε, αὐτοὺς θά ἀκολουθήσουμε καί σέ αὐτοὺς θά ὑπακούσουμε μέ ἀσφαλές κριτήριο τὴν ὀρθόδοξη δογματική καί ἐκκλησιολογική μας συνείδηση.**

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαθεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τὸ ψεῦδος ὡς ἀπελήλυσται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιασάτο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τὸν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, καί τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τὸν μὲν ὡς Θεόν καί Δεσπότην προσκυνοῦντες καί σεβόμενους, τοὺς δὲ διὰ τὸν κοινὸν Δεσπότην ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καί τήν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τῆν Οἰκουμένην ἐστήριξεν» [Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, Τριῶδιον, Ἐκδ. Ἀποστ. Διακονίας, σελ. 353-4].

ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Τεύχους

Υπεύθυνοι κατὰ νόμον γιὰ τὴν σύνταξη καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ παρόντος οἱ ὑπογράφωντες:

- Ἀρχιμανδρίτης Ἀμβρόσιος, Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου
- Γέρων Γαβριὴλ Μοναχός, Ἱ.Κ. Ἀγ. Χριστοδοῦλου, Ἱ.Μ. Κουτλουμουσίου
- Γέρων Ἰλαρίων Μοναχός, Ἁγιον Ὅρος
- Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Σάββας Μοναχός, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Παῖσιος Μοναχός, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Δωρόθεος Μοναχός, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ἰεζεκιὴλ Μοναχός, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Δημήτριος Ἱερομόναχος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Κοσμάς Ἱερομόναχος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Εὐλόγιος Ἱερομόναχος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Βενιαμὴν Ἱερομόναχος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Ἀθανάσιος Ἱεροδιάκονος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Ἰουστίνος Ἱεροδιάκονος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Νεκτᾶριος Ἱεροδιάκονος, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Γεώργιος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Πέτρος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Συμεὼν Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Γαβριὴλ Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Βαρσανούφιος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Κλήμης Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Νικόδημος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Μακάριος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Μεθόδιος Μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Ἰωάννης Δόκιμος μοναχός, Ἱ.Μ. Ζωγράφου
- Δικαῖος Ἀθανάσιος Ἱερομ., Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Ἰουλιανός, Ἱερομ., Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ἰωὴλ Ἱερομόναχος, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Δαμασκηνός Ἱερομόναχος Πόπα, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Δαμασκηνός Ἱερομ. Ράους, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Παῖσιος Ἱερομ., Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ματθαῖος Ἱεροδ., Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ἐφραίμ Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Σεραφεῖμ Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Δανιὴλ Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Βαλεριανός Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Βαρσανούφιος Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ἰσαὰκ Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γεράσιμος Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Μᾶρκος Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Δομέτιος Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Συμεὼν Μοναχός, Ἱ.Σκήτη Τιμίου Προδρόμου, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Χερουβεῖμ Μοναχός, Ἱ.Κ. Ἀρχαγγέλων, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Ἀκάκιος Μοναχός, Ἱ.Κ. Ἁγίας Τριάδος, Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Ἡσαΐας, Ἱ.Κ. Γενnéσεως Θεοτόκου, Μορφονοῦ Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας
- Γεώργιος Μοναχός, Ἱ.Η. Βαρλαάμ καὶ Ἰωάσαφ,

- Βίγλα Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Βλάσιος Μοναχός, ξεροκάλυβο - Βίγλα, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Ηλίας Μοναχός, Ι.Η. Γεννήσεως Χριστού, Βίγλα Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Παντελεήμων, Άγ. Αντώνιος Κρύα νερά, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Μάξιμος Ιερομόναχος, Άγ. Αντώνιος Κρύα νερά, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ρωμανός Ιερομόναχος, Άγ. Αντώνιος Κρύα νερά, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Παρθένιος Μοναχός, Ι.Κ. Αγίου Αντωνίου, Άγ. Άννα, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ίωακείμ Μοναχός, Ι.Κ. Υπαπαντής, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Θεόφιλος Ιερομόναχος, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Κοσμάς Μοναχός, Ι.Κ.Άγ. Δημητρίου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γρηγόριος Μοναχός, Ι.Κ. Άγ. Πάντων, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Σάββας Ιερομόναχος, Ι.Κ.Άγ. Πάντων, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Κύριλλος Μοναχός, Ι.Κ.Άγ. Πάντων, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Μιχαήλ Μοναχός, Ι.Κ.Άγ. Πάντων, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Σεραφείμ Μοναχός, Ι.Κ.Άγ. Σεραφείμ, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Παῦλος Μοναχός, Ι.Κ.Άγ. Σεραφείμ, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Θεόκλητος Μοναχός, Ι.Κ. Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σ. Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Όνούφριος Ιερομ. Ι.Κ. Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Χρύσανθος Ιερομ. Ι.Κ. Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Αζαρίας Ιερομόναχος, Ι.Κ. Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Χαρίτων Μοναχός, Ι.Κ. Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας

- Νικόδημος Μοναχός, Ι.Κ.Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Πρόδρομος Μοναχός, Ι.Κ.Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ίλαρίων Μοναχός, Ι.Κ.Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ανδρέας Μοναχός, Ι.Κ.Άποτομής Τιμίου Προδρόμου, Ι.Σκήτη Άγ. Άννης, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γρηγόριος Ιερομόναχος, Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Δανιήλ Μοναχός, Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ακάκιος Μοναχός, Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Στέφανος Μοναχός, Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Νικόδημος Ιερομ., Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Μάξιμος Μοναχός, Ι.Η. Αγιορείται Πατέρες, (Δανιηλαῖοι) Κατουνάκια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Θωμᾶς Ιερομόναχος, Ι.Η. Άγ. Θωμᾶ, Μικρά Αγία Άννα, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Θεολόγος Μοναχός, Ι.Η. Άγ. Θωμᾶ, Μικρά Αγία Άννα, Ι.Μ.Μ.Λαύρας.
- Γέρων Φίλιππος Ιερομ. Ι.Η. Μεγ. Άθανασίου, Μικρά Αγία Άννα, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.
- Γέρων Χαρίτων,Καρούλια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Ίωαννίκιος Μοναχός, Καρούλια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Συμεών Μοναχός, Καρούλια (Σέρβος), Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Δαυῖδ Μοναχός, Καρούλια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Άθανάσιος Μοναχός μετά τῆς συνοδείας αὐτοῦ (Μοναχός ἕνας), Ι.Η. Άγ. Σάββα, Καρούλια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Παῦλος, Ι.Κ. Άγ. Άννης, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Νεκτάριος, Ι.Κ. Άγ. Δημητρίου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Γέρων Άνανίας, Ι.Κ. Άγ. Εὔσταθίου, Καυσοκαλύβια, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Εὔστάθιος Μοναχός, Ι.Κ. Άγ. Εὔσταθίου, Καυ-

- σοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Ακάκιος, Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ.Λαύρας
- Πορφύριος Ίερομ., Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γεράσιμος Μοναχός, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Νικάνωρ Μοναχός, Ι.Κ.Νεομαρτύρων, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Μιχαήλ, Ι.Κ. Εὐαγγελισμού τῆς Θεοτόκου, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας
- Γέρων Πορφύριος, Ι.Κ.Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, Κausοκαλύβια, Ι.Μ.Μ. Λαύρας.
- Γέρων Κοσμάς Ίερομ., Ι.Κ.Αγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Μακάριος Μοναχός, Ι.Κ. Αγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Ίλαρίων Μοναχός, Ι.Κ. Αγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, Ι.Μ. Φιλοθέου
- Δοσίθεος Μοναχός, Ἅγιον Ὅρος
- Ίσαάκ Μοναχός, Ι.Κ. Γεννήσεως Θεοτόκου, Καρυές
- Παΐσιος Μοναχός, Ι.Κ. Ἀρχαγγέλων Σαββαίων, Καρυές
- Γέρων Νεκτάριος Μοναχός, Ι.Κ. Ζωοδόχου Πηγῆς, Ι.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Ι.Κ. Αγίου Νεκταρίου Καψάλα
- Γέρων Συμεών Μοναχός, Ι.Κ. Παναγίας Καζάν
- Γέρων Νικόδημος Μοναχός, Καρυές (Συνταξιούχος Καθηγητής)
- Γέρων Νικόλαος Μοναχός, Ι. Κ. Αγίου Δημητρίου
- Γέρων Ίερομόναχος Χαρίτων, Ι.Κ. Αναλήψεως Καρυές, Ι.Μ. Βατοπαιδίου
- Εὐφρόσυнос Μοναχός μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ, (3 μοναχοί) Ι.Κ. Τιμίου Προδρόμου, Ι.Μ. Καρακάλλου
- Δαμασκηνός Μοναχός, Ι. Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι.Μ. Καρακάλλου
- Σπυρίδων Μοναχός, Ι.Καλύβη Αγίου Νικολάου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου

- Γέρων Ὀνούφριος, Ι.Κ. Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ.Παντοκράτορος
- Γέρων Ἀντώνιος, Ι.Κ. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ι.Μ.Παντοκράτορος
- Παχώμιος Ίερομόναχος, Ι.Κ. Αγίων Πάντων, Καψάλα
- Παΐσιος Μοναχός, Ι.Κ.Αγίου Χαραλάμπους, (Κρητικός)
- Παΐσιος Μοναχός (Αἰσιογράφος), Ι.Κ. Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ.Καρακάλλου, Καρυές
- Ἀβραάμ Ίερομ., Ι.Κ. Ὁσίου Γερασίμου, Ι.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Γεράσιμος Μοναχός, Ι.Κ. Ὁσίου Γερασίμου, Ι.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Ἀρσένιος Μοναχός, Ι.Κ. Ὁσιομάρτυρος Γερασίμου, Ι.Σκήτη Κουτλουμουσίου
- Ἀρσένιος Ίερομ., Ι.Κ.Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου, (Παναγούδα)
- Ἡσαΐας Μοναχός, Ι.Κ.Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου, Ι.Μ. Κουτλουμουσίου, (Παναγούδα)
- Χρυσόστομος Ίερομόναχος, Ι.Κ. Αγ. Σπυρίδωνος, (Κερκυραῖοι)
- Ζηνόβιος Μοναχός, Ι.Κ. Αγ. Ἀναργύρων, Ι.Μ. Παντοκράτορος
- Παΐσιος Μοναχός, Κουτλουμουσιανὸ Κάθισμα.

Λόγω τοῦ ἐκτάκτου χαρακτῆρα τῆς παρουσίας ἐκδόσεως, τὸ περιεχόμενο τοῦ τεύχους αὐτοῦ δὲν κατέστη δυνατό νὰ θεθεῖ ὑπ' ὄψη καὶ νὰ ὑπογραφεῖ ἀπὸ περισσότερους ἀγιορεῖτες πατέρες, πρὶν τὴν ἐκτύπωσή του.

Ὅποιοι ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀγιορεῖτες πατέρες συμφωνεῖ μὲ τὸ περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ τεύχους καὶ συντάσσεται μὲ τοὺς ὑπογράφοντες αὐτό, μπορεῖ νὰ δηλώσει τὴν συμφωνία του καὶ νὰ ἀποστείλει τὴν ὑπογραφή του στὴν κάτωθι διεύθυνση:

Ἀγιορεῖτες Πατέρες
Τ.Κ. 63 086 - Καρυαί
Ἅγιον Ὅρος - Τ.Θ. 76

Περιεχόμενα τεύχους

Ἡ ἔκδοσή μας.....	1
Οἱ Ἅγιοι Ὅσιομάρτυρες οἱ ὑπὸ Λατινοφρόνων μαρτυρήσαντες.....	5
Η Διαχρονικὴ Ὁμολογιακὴ Μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἡ σημερινὴ ἀπουσία καὶ σιωπὴ τοῦ.....	9
Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὡς ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ θεματοφύλακας τῆς πίστεως.....	10
Ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός.....	13
Τὰ οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ ἡ στάση τοῦ Ἁγίου Ὁρους.....	15
Λεχθέντα καὶ Πραχθέντα τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν καὶ οἱ Ὁμολογιακὲς Ἀπαντή- σεις τῶν Ἀγιορειτῶν - Μέσα ἀπὸ τὴν ἀντιπαραβολὴν κειμένων Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀγιο- ρειτῶν.....	21
α) Διμερὴς Διάλογος Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν.....	22
"Διάλογος τῆς ἀγάπης".....	24
Ὁ ἐπίσημος "Θεολογικὸς Διάλογος".....	26
Οὐνία καὶ Οὐνίτες.....	31
Ἀπορρόδοξες θεωρίες ποὺ καθιερώθηκαν στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς παπικοὺς ■ Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἐκκλησία, ἀλλὰ αἵρεση.....	37
■ Μυστήρια, Ἱερωσύνη, Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, Ἄκτιστη Χάρη.....	40
■ Ἀσθενὴς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κατὰ τὸν Πάπα Φραγκίσκο.....	47
■ Διαφορὲς Ὁρθοδόξιας καὶ Παπισμοῦ.....	50
β) Ὁ Διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν».....	51
Οἱ τελευταῖες κρίσεις Συνελεύσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν» 9η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., Porto Alegre 2006.....	52
10η Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., Bousan 2013.....	53
Ἀπορρόδοξες θεωρίες στὰ πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου «Ἐκκλησιῶν».....	56
■ Οἱ θεωρίες τῶν κλάδων, τῆς διηρημένης Ἐκκλησίας καὶ τῆς ποικιλομορφίας.....	56
Διαφορὲς Ὁρθοδόξιας καὶ Προτεσταντισμοῦ.....	62
γ) Συμπροσευχὲς μὲ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους.....	67
Διαχρονικὴ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.....	83
Οἱ Ἀγιορεῖτες γιὰ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους-Μονοφυσίτες.....	96
Ἀξιομνημόνευτα Ὁμολογιακὰ Ἀγιορείτικα Κείμενα.....	104
Κραυγὴ ἀγωνίας συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων.....	111
Ὁμολογιακὴ στάση ἀγιορείτου Γέροντος.....	113
Ἐπίλογος.....	117
Ἐκτακτο Παράρτημα-Ὁ Πάπας Φραγκίσκος στό Φανάρι.....	119
Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Τεύχους.....	124
Περιεχόμενα τεύχους.....	128

Ταχυδρομική διεύθυνση Περιοδικού:

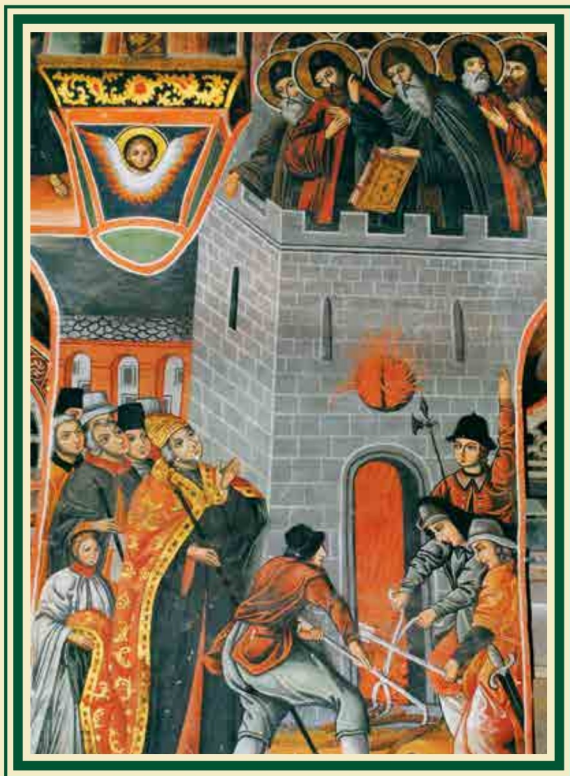
Αγορεύτες Πατέρες

Τ.Κ. 63 086 Καρυαί

Άγιον Όρος

Τ.Θ. 76

Τοιχογραφία τῶν Ζωγραφετῶν Ὁσιομαρτύρων (10 Ὀκτωβρίου) ποὺ μαρτύρησαν ἐπὶ Λατινοφρόνων καὶ Πατριάρχου Βέκκου. Βόρειος τοῖχος Λιτῆς, Ἱερὰ Μονὴ Ζωγράφου. 1817, ἔργο ζωγράφου Μητροφάνους. Ἡ εἰκόνα εἶναι ἀπὸ τὸ βιβλίο "Οἱ θαυματουργεῖς Εἰκόνες στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας", Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, ἐκδ. Σύγχρονοι Ὁρίζοντες 2013, σελ.192.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀγιορειτῶν Ὁσιομαρτύρων

Ἀνωνύμου μοναχοῦ. Ἦχος πλ.δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Κοσμᾶν «Πρώτον» μέλπωμεν, σὺν Ζωγραφίταις στερόροις, πατέρας θεόφρονas, Βατοπε-
δίου Μονῆς, ἱβήρων προμάχους τε. Οὗτοι γὰρ ὀπλισθέντες, τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου, ἀντέ-
στησαν τῇ τοῦ Βέκκου, λατινόφρονι πλάνῃ, ὀπλῖται Ὁρους τοῦ Ἄθω, ὁφθέντες καὶ μάρτυρες.

Ἡ θαυματοργὸς Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου «Ἀξίον ἔστι»,
Πρωτᾶτον, Ἅγιον Ὅρος.

Υπεραγία
Δέσποινα
Θεοτόκε,
ἡ Κυρία,
ἡ ἐλπίς καὶ
ἡ παραμυ-
θία ἡμῶν,
ἡ τοῦ Ἁγίου
Ὁρους Ἀκα-
ταμάχητος
Προστασία,
κατάπαυ-
σον τὸν
κλύδωνα
τὸν ἐγερθέ-
ντα παγίσι
τοῦ ὄφους,
ἐν τῇ Μιᾷ,
Ἁγία, Ἀπο-
στολικὴ καὶ
Καθολικὴ
Ἐκκλησία,
ἀναδεικνύ-
ουσα τῇ
ἐπισκιάσει
τῆς χάριτός
Σου, νέους
θεοφόρους
ὁμολογητάς
καὶ κήρυκας
τῆς
πίστεως.
(Δέσεις)

Πατέρων
ἀθροίσθητε,
πᾶσα τοῦ
"Ἄθω πλη-
θὺς, πιστῶς
ἐορτάζο-
ντες,
σήμερον
χαίροντες,
καὶ παιδῶς
ἀλαλάζο-
ντες,
πάντες ἐν
εὐφροσύνῃ
τοῦ Θεοῦ
γάρ
ἡ Μήτηρ,
νῦν παρὰ
τοῦ
Ἀγγέλου,
παραδόξως
ὕμνεϊται·
διὸ
ὡς Θεο-
τόκον
αἰεὶ, ταύτην
δοξάζομεν.

Ἀπολυτίκιον
τῆς Παναγίας
«Ἀξίον ἔστι»
Πρωτᾶτον
Καρμέας
Ἁγίου Ὁρους
ἤχος δ΄